

*КАРМАТА НА
ЛЮБОВТА*

*БАРБАРА
КАРТЛАНД*

Барбара Картланд
Кармата на любовта

ПЪРВА ГЛАВА

1885

– Махай се и изобщо не се връщай! Омръзна ми до смърт да ме гледаш отвисоко, като че ли си някаква изключително важна особа! Ти си едно нищо! Чуваш ли? Нищо! Да видя как ще се справиш сама и без пари. Ако ли пък замръзнеш, още по-добре!

Докато говореше, графиня Линдейл – едра и дебела жена с червендалесто лице, блъсна момичето, което влачеше. То се строполи от външната страна на входната врата, която разярената жена захлопна с трясък.

Лейди Ориса Фейн остана да лежи на земята. Виеше ѝ се свят от жестокия удар, който получи от машехата си, ръката я болеше там, където дебелите, но здрави пръсти се бяха впили в плътта ѝ.

Беше я влачила от малката всекидневна в задната част през цялата къща, за да я изхвърли по възможно най-унизителния начин през главния вход.

Когато графинята бе пияна, с нея нито можеше да се говори, нито да бъде убедена да направи нещо разумно. Това Ориса знаеше от горчивия опит, който бе придобила от честите ѝ напивания. Никога преди обаче не я беше изхвърляла от къщата в буквалния смисъл на думата. Тъй като пияната графиня не можеше да изкачи стълбите до горния етаж, досега Ориса все успяваше по някакъв начин да избяга горе и да се скрие в спалнята си.

Скандалът започна от нищо.

Графинята никога не се бе отнасяла към Ориса добре. Най-редовно я обвиняваше, че се държи високомерно към нея.

Това се дължеше преди всичко на произхода ѝ, който тя се стремеше по всякакъв начин да забрави. Бе останала вдовица на дребен чиновник от английската администрация, обаче при връщането си в Англия прояви завидно умение, когато благодарение на неведомите пътища на съдбата попадна на един параход с графа. Самотен и съкрушен след смъртта на любимата си съпруга, той стана лесна плячка за пресметливата си и амбициозна спътница.

Дългото пътуване бе предоставило на госпожа Смитсън идеална възможност да обгради тъжния вдовец с топлина и симпатия, на които той не можа да устои. Пък изглежда, че тази ситуация до голяма степен

го утешаваше и развличаше.

Граф Линдейл бе доста затворен човек и освен щастливия си брак, не бе имал случай да опознае по-добре коварството на жените.

Тогава все още изключително привлекателна и дори съблазнителна, госпожа Смитсън без особени усилия, но с много хитрост, спечели графа. Не бяха минали и три месеца, когато тя достигна мечтания триумф на живота си – стана графиня Линдейл.

Често Ориса се измъчваше от мисълта, че ако пътуваше с баща си, би могла да предотврати това, което се оказа катастрофа не само за него, а и за самата нея. Но колкото повече опознаваше мащехата си, нейната желязна и непоклатима решимост, толкова повече се засилваше вътрешната ѝ увереност, че едва ли някой би могъл да предпази баща ѝ от пагубното увлечение по тази жена.

„Ако само татко беше останал в полка си в Индия!“ – бе казвала тя често на брат си, обхваната от безкрайно отчаяние.

Той обаче наследи титлата и това наложи преждевременно да напусне службата в Индия и да се върне в Англия, за да заеме новото си положение в обществото.

Титлата с нищо не промени начина им на живот. Оказа се, че брат му, от когото получи наследството, е пропилял и малкото пари, останали от баща им.

Не мина много време и госпожа Смитсън разбра, че почетната титла, до която успя да се домогне, не компенсира затрудненото материално положение, с което трябваше да се примири.

Дори слугите бяха недостатъчни. Тя реши, че като използва заварената си дъщеря едва ли не като момиче за всичко, ще си върне за униженията, които според нея трябваше да понася.

Животът на Ориса се превърна в кошмар от мига, в който майка ѝ почина в Индия, а тя бе едва на десет години. Тя бе брутално и жестоко откъсната не само от единствения свят, който познаваше и обичаше, но и от любимата си ая, която я бе откърмила и отгледала от бебе.

Бе изпратена в Англия преди баща си. Бяха използвали завръщането на съпругата на един полковник с по-ранен параход, която обеща „да се погрижи за бедното, загубило майка си дете“.

Англия се стори на Ориса студена и мрачна. Тя страдаше безкрайно за слънчевата светлина, която отъждествяваше с майчината си обич. Когато нощно време оставаше сама в малката студена спалня, сякаш чуваше звуците на Индия – шума на многолюдната тълпа, лаенето на бездомните кучета, скърцането на каруците.

– Мамо... мамо... – хълцаше тя, заровила глава във възглавницата, която скоро ставаше съвсем мокра от пролетите сълзи.

Именно мащехата ѝ насърчаваше новия си съпруг да удави в алкохол проблемите си. Опитът от предишния брак я бе научил, че пиенето е лек за всички болести.

Даже когато бе пияна, графинята избягваше да говори за първия си брак. Ала с течение на годините от неволно изпуснати думи Ориса успя да си изгради една представа, много по-различна от така умело поднесените на баща ѝ по време на пътуването преструвки за изпитвана мъка по обща и за двамата загуба.

Докато в Индия употребата на алкохол можеше да бъде приписана, на пагубното влияние на климата, тук – в Англия, за това нямаше никакво извинение. А графът и втората му жена пиеха постоянно.

Най-много от това страдаше Ориса.

Тя не само бе превърната в безплатна слугиня в мрачната им неприветлива къща в Лондон, но трябваше да стане и ням свидетел и да се примири с това да вижда баща си нощ след нощ пиян, а мащехата ѝ да се държи като невъзпитана скандалджийка.

Нито един свестен слуга не можеше да бъде задържан по-дълго време в домакинството, а малкото приятели на графа, които бяха останали в Англия, съвсем скоро престанаха да ги посещават.

Ориса се оказа не само без приятели на нейната възраст, но и лишена от контакти с някакви по-нормално държачи се хора.

Животът ѝ сигурно щеше да бъде като в самотен затвор, ако брат ѝ – виконт Дилингам, не бе настоял все пак момичето да получи някакво образование. И той като баща им служеше с полка си в Индия. По време на една от отпуските, прекарани в Англия, постави условие или тя да посещава училище, или да ѝ бъде наета гувернантка.

За неин късмет идеята в дома им да се появи друга жена бе повече, отколкото можеше да се иска от графинята. Така Ориса бе изпратена в едно частно училище за млади благородни девойки.

В тяхната среда Ориса се оказа аутсайдер. Израснала в Индия, тя нямаше никаква представа какво интересува нейните връстнички. А и фактът, че не можеше да ги покани в къщи, автоматично я лишаваше от евентуалното им гостоприемство.

Въпреки това тя научи много неща. Домашните ѝ упражнения, в които не бе надникнал никой освен учителката, говореха за жив ум. Особено любими ѝ бяха историята, литературата и географията.

Училището ѝ помогна да разбере, че четенето може да ѝ помогне да

избяга от мърморенията, кавгите и всичко, което можеше да се причисли просто и естествено към духовната и физическата грубост на мащехата ѝ.

В дома им не се купуваха книги. Новата графиня хвърляше по един поглед на списанията „Лейди“ и „Джентълуомън“, а баща ѝ получаваше вестник „Морнинг пост“. Ориса знаеше, че може да взима книги на разменни начала, но изпаднал изцяло под чехъла на втората си жена, баща ѝ едва ли щеше да ѝ даде пари, за да плати абонамента.

В този случай късметът ѝ пак не я забрави. Чичо ѝ – полковник Хенри Хобърт, плати едногодишния абонамент. Това бе коледният му подарък за Ориса. Нейната искрена и някак странна благодарност го трогна и оттогава той го подновяваше всяка година, без дори да предполага, че по този начин ѝ помага да не потъне в черната бездна на безнадеждността.

Ориса растеше. А с това се увеличаваше и ревността на мащехата към нейната външност. Лейди Линдейл никога не бе харесвала малкото крехко дете, с което нямаше нищо общо. Но перспективата, че тя ще израсне толкова хубава девойка, че хората ще говорят за нея като за красавица, просто я разяряваше, защото тя отлично знаеше, че времето и пиянските оргии напълно са съсипали дори малката привлекателност, която бе притежавала на млади години.

Грубостта ѝ към заварената дъщеря се увеличаваше право пропорционално на количеството джин, което поглъщаше. Тогава цялата омраза и злоба, които се таяха в нея, избухваха.

Но тази вечер те достигнаха кулминационната си точка, в резултат на което Ориса се озова изхвърлена и трепереща от студ пред входната врата на собствения си дом.

Едва успя да се изправи, защото краката ѝ бяха схванати от студ. Отърси полепналия по полата на вечерната ѝ рокля сняг. После погледна потъмнялото и отдавна нелъскано медно чукче.

Нямаше никакъв смисъл да чука. Единственият човек, който щеше да я чуе, бе мащехата ѝ. А в сегашната си ярост тя едва ли щеше да я пусне да влезе.

Двете немарливи слугини сигурно отдавна спяха. Стаите им се намираха на горния етаж, а прозорците им бяха от другата страна на къщата. Даже да я чуеха, едва ли щяха да си направят труда да слязат долу. Когато господарката изпаднаше в едно от пиянските си състояния, те умираха от страх и се стараеха да стоят колкото може по-далеч от погледа ѝ.

„Трябва да намеря някакво място, където да отида“ – помисли си Ориса.

Опита се да мисли, въпреки че главата ѝ къртеше от нанесените както обикновено в такива случаи жестоки удари. В този момент съвсем неочаквано пред една от съседните къщи спря файтон. От него слезе един мъж ѝ плати на кочияша, който прибра парите в джоба си, дръпна юздите, шибна уморения кон и му подвикна да тръгва.

Когато файтонът мина край нея, Ориса инстинктивно вдигна ръка.

– Хей!

Кочияшът дръпна юздите и конят спря. Когато погледът му се плъзна по нея, изразяваше изненада. В единадесет през нощта по улиците не се разхождаха самотни млади момичета, облечени във вечерни рокли и без придружител.

– Накъде? – попита неохотно той. В гласа му се долови колебание дали да я вземе или не. Сигурно се страхуваше дали ще има пари да му плати.

– Ще ви бъда благодарна – започна тя с треперещ от студа глас, – ако бъдете така любезен да ме закарате на улица „Куин Ан“, номер 24, точно зад казармите „Уелингтън“.

Кочияшът се успокои. Начинът, по който говореше, го накара да разбере, че не е от този тип жени, за каквато я бе помислил отначало. Преди да слезе от капрата, Ориса сама отвори вратата на файтона и се качи в него.

Седна на тапицираната с черна кожа седалка и изпита безгранично облекчение, че е избягала от хапещия студ. Чак сега усети, че трепери с цялото си тяло. Въздъхна дълбоко, за да се успокои, доколкото това бе възможно, и се облегна.

Чарлз нямаше да се зарадва, като я види. Но нямаше никой друг, към когото да се обърне за помощ в този час на нощта. Добре, че поне той бе тук. Беше се върнал от Индия само преди една седмица.

Той бе толкова зает, че Ориса го бе видяла само веднъж. Не бе намерила кураж, пък и не разполагаше с достатъчно време, за да му разкаже по какъв ужасен начин се бяха развили събитията в дома им, колко непоносимо бе цялото ѝ съществуване.

Виконт Дилингам не се бе върнал от Индия в отпуската.

Предстоеше му да бъде преместен в Британския експедиционен корпус. През септември неговите подразделения бяха дебаркирали в Египет, но напредването им по горното течение на Нил бе бавно и незадоволително. Това наложи изпращането в Хартум на подкрепления,

които да помогнат на генерал Гордън да усилва темпа на операцията.

– Това е голям шанс за мен! Толкова исках да бъда изпратен в Судан! – бе казал Чарлз на сестра си.

– Но не е ли опасно? – попита го тя без да може да скрие тревогата в гласа си.

– Войната по принцип е опасно нещо – усмихна ѝ се той успокоително. – След Индия за мен това е едно желано разнообразие. Да не говорим, че ще се осъществи мечтата ми да участвам в истински бойни сражения.

– О, Чарлз, моля те, пази се – почти проплака Ориса. – Ако нещо ти се случи... няма да ми остане никой...

Чарлз я бе прегърнал и страховете ѝ постепенно изчезнаха. Сега Ориса гореше от желание да го види отново, да сподели с него проблемите на живота си.

Офицерите, които щяха да се присъединят към армията на лорд Улзли, трябваше да преминат специален курс на обучение и запознаване с конкретните условия на водене на бойни действия в Судан. Тъй като казармите „Уелингтън“, не бяха достатъчно големи, за да поберат всички заминаващи, част от тях бе разквартирувана на улица „Куин Ан“.

„Може би това са жилища само за военни и няма да ме пуснат да вляза“ – помисли разтревожена Ориса. Тогава какво ли щеше да прави? Сети се, че може да му изпрати бележка и той ще дойде да я види. И да ѝ помогне.

Пътуването с файтона до улица „Куин Ан“ ѝ се стори безкрайно. Спомни си колебливия поглед на кочияша и изпита облекчение, че в джоба си има няколко дребни монети.

Една от новите прислужнички, които майка ѝ намери, имаше пипливи ръце. Беше съвсем млада, едва на шестнадесет години. Не посягаше на нищо друго, освен на монети, които сякаш изчезваха в джобовете ѝ.

Поради тази причина Ориса бе принудена да не се разделя, дори когато отива на вечеря, с кесията си. Макар в нея да имаше само дребни монети, не можеше да си разреши да ги изгуби, тъй като получаваше по няколко лири само за дрехи и то когато баща ѝ изпаднаше в едно от редките си добри настроения. Именно тези дребни пари щяха да я спасят сега.

Бе потънала толкова дълбоко в нерадостните си мисли, че се сепна, когато конят спря. Тя скочи на паважа и попита кочияша колко му дължи. Внимателно отдели монета, която включваше известен бакшиш, и

му я подаде. Той докосна уважително с ръка шапката си, изплющя с камшика и подкара файтона.

Ориса затича по стълбите на къщата, пред която бе слязла. Входната врата бе отворена и тя влезе в нещо като малък хол, в който зад бюро бе седнал един войник. Той я погледна и на лицето му се изписа пълна изненада. Толкова странно бе от студа на януарската нощ да се появи някой без каквато и да било връхна дреха.

– Бих искала да видя виконт Дилингам – обърна се към него тя.

– На втория етаж. Ще търсите стаята на вратата на която има табелка с неговото име – отговори войникът кратко и ясно.

– Благодаря – каза Ориса, обърна се и тръгна към стълбите.

Те бяха стръмни и когато задъхана тя стигна до първата площадка между етажите, от една стая излезе някакъв човек, който се сблъска с нея и едва не я повали обратно.

Беше много висок, облечен в синя куртка с червени нашивки. Изглеждаше не само напълно изненадан, но на лицето му бе изписан израз, който при други обстоятелства тя би намерила за повече от оскърбителен.

Обзета от необяснимо смущение, Ориса се обърна и на един дъх изкачи стълбите до втория етаж. Обаче пронизващите сиви очи, изпъкнали на потъмнялото, загоряло от слънце лице на непознатия, се запечатаха дълбоко в съзнанието ѝ. Без да се обръща, тя знаеше, че той е на площадката и я наблюдава с плашеща я студенина.

Веднага намери стаята на брат си. Почука съвсем тихо, сякаш се страхуваше, че странният мъж ще я последва.

Никой не отговори и след миг тя почука отново. Този път без да изчака отговор, натисна дръжката на вратата и я отвори. Влезе в малко, тясно коридорче, в дъното на което имаше две врати.

– Чарлз! – едва успя да прошепне тя през треперещите си устни.

– Кой е? – чу успокояващия глас на брат си, който се появи в същия момент по риза и панталони.

– Господи Боже, Ориса! – възкликна той, невярващ на очите си. – Какво правиш тук?

– Трябваше да дойда, Чарлз – в гласа ѝ ясно се долавяше извинителна нотка. – Тя ме изгони и тази вечер не мога да се върна в къщи.

Нямаше нужда да обяснява коя е „тя“.

– По дяволите! – изруга той невяздържано. – Дотук ли се е стигнало?

– Какво можех да направя?

Той видя, че тя трепери.

– Ела да седнеш при огъня – предложи Чарлз. – Не знаеш ли, че тук не е място за жени?

– Нямам никой друг, при когото да отида – продължи тя, сякаш не го бе чула.

Докато говореше, Ориса бавно прекоси стаята и седна на килима пред камината. Протегна премръзналите си ръце към топлите пламъци.

– Наистина ли тя те изхвърли от къщата? – попита Чарлз смаян и направи няколко крачки към нея.

– С „малка“ грубост – отговори Ориса. – Добре че косата ми е доста гъста, иначе можеше да си счупя главата.

Тя говореше с лека усмивка. За нея бе такова облекчение да е тук с брат си, сякаш всичко, което ѝ се случи тази вечер, бе по-скоро учудващо, отколкото трагично.

– О, Боже – възкликна брат ѝ, – защо старият има глупостта изобщо да се забърка с тази жена?

– И аз се питам същото вече цели осем години. Като си помисля колко мила и нежна беше мама... – секна гласът ѝ по средата на изречението. Все още ѝ бе трудно да говори за майка си, без да се разплаче.

– Зная – кимна Чарлз съучастнически и седна в едно кресло, поставено близо до камината. – Но какво смяташ да правиш?

– Още повече, ако следващият път не си тук – продължи мисълта му тя.

– Сестричке, знаеш прекрасно, че не би трябвало да си тук. Надявам се, че никой не те е видял, като си се качвала.

Ориса се поколеба. Не искаше да му казва истината, защото можеше да го разтревожи. Но никога досега не бе лъгала брат си. Не можеше да го стори и този път.

– В интерес на истината... на първия етаж срещнах... един мъж – висок, със сиви очи.

– По дяволите!

Ориса го погледна въпросително и той продължи:

– По-лошо не може да бъде. Сигурно е бил Мередит!

– Съжалявам... много – заекна тя.

– Съжалението ти няма да помогне – продължи да се тревожи брат ѝ.

– Кой е този мъж?

– Майор е. Уважаемият Майрън Мередит – осведоми я Чарлз. – И аз съм вече в неговия черен списък.

– Защо? – любопитства Ориса. – Даже да е майор, какво му влиза в работата моето посещение при теб?

– Защото той не е обикновен майор – започна да обяснява Чарлз. – Притежава някакви извънредни пълномощия, изпълнява специални мисии навсякъде, където има наши военни части. Мисля, че е от разузнаването или нещо такова. Както и да е, той е доста важен човек в Индия.

– А защо си в черния му списък? – продължи да пита сестра му и в гласа ѝ се появиха застрашителни нотки.

– Вече имах известни неприятности, които ме сблъскаха с него – отговори той без желание да каже нещо по-конкретно.

– Какви по-точно? – не го оставяше намира Ориса.

– Много си любопитна – опита да не отговори и този път Чарлз. – Все пак нямам нищо против да ти кажа, че тя беше изключително красива.

– О, значи си се забъркал с жена!

– Мила Ориса, не знаеш ли, че неприятностите винаги са свързани с жена?

– Но какво общо има това с майор Мередит? И какво го засяга?

– Въпросната жена по случайност бе съпруга на един от нашите офицери. Чете ми дълго конско, намеси „честта на английската войска“, „нашия престиж в Индия“ и какво ли не още.

– Но майор Мередит от вашия полк ли е? – попита Ориса с широко отворени очи.

В кралския полк Чилтърнс от незапомнени поколения приемаха само членове на родовете Фейн и Хобърт. Синът служеше там, където са служили баща му, преди това дядо му и така нататък. Така се бе стигнало до положение, при което всички се чувстваха като принадлежащи към едно голямо семейство, което ги изпълваше с неизмерима гордост.

– Слава Богу, не е! – въздъхна с облекчение Чарлз. – Прикрепен е към Бенгалския улански полк. Но винаги е в щаб-квартирата. Поне да си беше седял само там! Ако не си пяхаше носа навсякъде, нямаше да научи за моето малко приключение.

– Какво е то?

– А, едно пътуване, чиито следи смятах, че съм успял да прикрия много добре. Но какво да правя, като Мередит се появява там, където изобщо не го очакват.

Ориса не можеше да забрави пронизателните, проникващи до дълното на душата ѝ сиви очи на мъжа, когото бе срещнала на площадката между етажите. Сигурно всичко беше точно така, както обясняваше

Чарлз.

– Всъщност аз го мразя – продължи брат й. – Твърдо съм убеден, че Джералд Дюър се застреля заради него!

Ориса се обърна рязко и го погледна.

– Застрелял се? Но защо?

– И аз бих искал да зная отговора на твоя въпрос – каза й той и в гласа му прозвуча нескривана жестокост. – Джералд бе най-добрият ми приятел, толкова добър, колкото не можеш дори да си представиш. Но се забърка с една жена в Симла по време на отпуска. И тя бе дяволски съблазнителна!

– Но защо майор Мередит е трябвало да се намеси?

– Ето един въпрос, който бих искал да имам възможност да, му задам. Но не можах да събера смелост. Главното е, че Джералд се самоуби. Казаха ни, че е бил нещастен случай, достоен за съжаление. Естествено, аз не повярвах на тази глупост!

– Какво може да ти направи майорът, ако разбере, че съм била при теб? – попита Ориса с едва чуващ се глас.

– Нищо особено, само неприятности. Защото дадох обещание в бъдеще да се държа както трябва, т.е. с уважение към нежния пол – отговори Чарлз подигравателно.

Помълча малко, после продължи:

– Повече или по-малко, но все пак – неприятности! Заради това обещание не трябва да приемам жени в офицерската си квартира.

– Трябва да му кажеш, че съм твоя сестра – предложи Ориса.

– Мислиш ли, че това е добра идея? Ако му кажа това, ще трябва да обясня как си била изхвърлена от дома ни посред нощ и няма къде да отидеш.

Чарлз повиши глас, изпълнен с гняв:

– Проклет да съм, ако позволя на някого да узнае в какво унижено положение се намира баща ми! Когато командваше полка, всички го уважаваха толкова много! Знаеш всичко това не по-зле от мен.

– Помня колко се гордееше с него мама – прошепнаха нежно устните й.

– Ето защо ще оставя Мередит да мисли каквото си иска – продължи твърдо брат й. – В края на краищата аз не съм единственият офицер, който харесва компанията на женската половина от света. И ако някоя красива жена ме преследва дори тук, какво мога да направя, за да я спра?

– Сигурна съм, че не би извършил такова светотатство – възкликна

Ориса и двамата се засмяха.

През ума ѝ мина мисълта, че той винаги е бил толкова весел и безгрижен. Никой, дори майор Мередит не можеше да иска или да очаква от него да води отшелнически живот.

Както седяха и се смееха, никой не би могъл да открие каквато и да е прилика между брата и сестрата. От векове родовете Фейн бяха или съвсем светли, или много тъмни.

Тъмнокосите Фейн се появяваха за първи път в рода някъде по времето на Чарлз II, когато един от прадедите им бе довел в дома си чернокоса сеньорита, чиято кожа бе с цвета на магнолия. Родените от нея деца приличаха изцяло на майка си.

Чарлз бе светъл, със сини очи и руса къдрава коса, която в съчетание с приятните му черти го правеше неотразим за жените.

Ориса пък приличаше на испанските си предци. Имаше дълга гарвановочерна коса, с почти сини отблясъци. Къдрици се спускаха немирно върху високото ѝ бяло чело. Очите ѝ бяха огромни. Когато бе разтревожена или учудена, придобиваха странен цвят и дълбочина. Кожата ѝ беше с цвета на магнолия, имаше дребни и изящни крайници, движеше се с неописуема грация.

Каквато и дреха да облечеше, тя прилягаше чудесно на прекрасното ѝ тяло. Носеше всичко с такъв финес и изящество, че сравнени с нея всички други жени изглеждаха тромави и натруфени.

Седнала на килима пред огъня на камината, с осветено от танцуващите пламъци лице, тя изглеждаше необикновено красива. Брат ѝ не можеше да откъсне очи от нея. След дълго мълчание той каза загрижено:

- Трябва да направя нещо за теб, Ориса.
- С нетърпение чакам да чуя какво ще ми предложиш – усмихна му се нежно тя.
- Сигурно имаме някакви роднини!
- Не са много. Пък колкото и да са, заради нея татко се изпокара с тях. След нейното появяване никой не е идвал у нас.
- Само да бяха живи родителите на мама!
- Или ако чичо Хенри си беше в Англия! – въздъхна тъжно Ориса.
- Чичо Хенри! – възкликна Чарлз. – Разбира се, че разрешението на проблема е свързано с чичо Хенри!
- Какво искаш да кажеш? – затаи дъх сестра му.
- Трябва да заминеш при него. В крайна сметка той не е женен. Можеш да му помагаш в домакинството, да си му полезна и той да ти се

зарадва.

– Искаш да кажеш, да замина за Индия? – не можеше да повярва на думите му тя.

– Разбира се – бе категоричният му отговор. Сякаш странна вътрешна светлина огря лицето ѝ.

– О, Чарлз, само да можех да замина!

– А защо не?

– Мислиш ли, че чичо Хенри ще ме вземе да живея при него?

– Не съм мислил с подробности – заговори сякаш на себе си Чарлз, – но не виждам причини да не го направи. Той винаги се е гордеел с теб. Когато бях в Индия, не пропускаше да ме попита имам ли вести от дома, как живееш. Освен това вече си голяма и няма да е същото, както ако му натрапят едно малко дете.

– Да съм в Индия за мен ще бъде все едно да съм в рая – Ориса трудно си поемаше дъх. – Сънувам я всяка нощ.

– Толкова ли ти липсва?

– Не забравяй, че това бе единственият истински дом, който някога съм имала. Там бях щастлива... толкова щастлива, докато мама не умря...

– Тогава по някакъв начин трябва да стигнеш до чичо Хенри. Чакай да помисля... Когато тръгнах насам той беше в Делхи, а се очакваше полкът му да остане в града още някой и друг месец.

Очите на Ориса заблестяха и тя каза:

– Но трябва да му пишем предварително. Ще се наложи да чакам отговора, а какво ще правя дотогава?

Настъпи тишина. Явно Чарлз се замисли върху думите ѝ. После извика възторжено.

– Хрумна ми една идея!

– Каква?

– Да започна от самото начало, точно сега ще ми е малко трудно да събера пари за билета ти. Задлъжнял съм до уши...

– Чувала съм, че красивите жени са доста... скъпи – подразни го младото момиче.

– Точно така – призна той без капка свян. – Но да се върнем към твоя проблем. Нямам от кого да поискам назаем. Единственият изход е да се съгласиш с една идея, която ми хрумна току-що.

– Казвай по-скоро, не ме измъчвай!

– Тази сутрин бях в шаба точно в момента, в който там дойде сър Артур Критчли, генералът, който изпълнява длъжността

главнокомандуващ нашите войски в Бомбай.

Очите на Ориса мълчаливо следяха напрегнатото лице на брат й.

– Генералът попита адютанта си проверил ли е дали случайно съпругата на някой от офицерите няма да пътува с парахода „Дорунда“. Той отговори, че все още не е. Тогава генералът започна да се тревожи, че на всяка цена трябва да намери някой, който да се грижи за малкия му внук по време на пътуването им до Индия. Той и жена му се уговорили да ги придружи тяхна братовчедка. Но внезапно се случило нещо, което й попречило да изпълни поетия ангажимент. А жена му не можела да поеме отговорността за петгодишно момченце, тъй като щяло да й дойде много.

Чарлз улови погледа на сестра си, въздъхна и продължи:

– След това генералът заповяда на адютанта да отиде в морската компания и да провери дали могат да намерят подходяща жена, която да поеме грижите за момчето в замяна на първокласен билет до Индия. Разбира се, само за отиване.

Ориса го погледна и очите сякаш изпълниха цялото й лице.

– И ти мислиш, че мога да опитам да замина по този начин? Но ако вече са намерили някой друг?

– Не биха могли.

– Защо си толкова сигурен? – проплака тя. Брат й я погледна и се усмихна широко.

– Адютантът ме помоли да намеря Хюс – един от току-що пристигналите младши офицери, и да го изпратя в морската компания да направи проверката вместо него. Но имах да върша толкова много работи, че напълно забравих за това.

– О, Чарлз, това е толкова типично за теб! – възкликна Ориса без никакъв укор.

– В това виждам пръста на съдбата – обясни убедено той.

– Сигурно е така – съгласи се Ориса. – Но по какъв начин ще ме представиш?

Чарлз се замисли.

– Сега мога да ти кажа някои неща. Познавам лейди Критчли. Тя в никакъв случай няма да се съгласи да поеме отговорността за млада, немъжена девойка. Всички знаят колко е консервативна в това отношение. Смята ги за досадни и говори с пренебрежение за тези, които заминават за Индия с единствената цел да се омъжат.

Ориса не можа да скрие разочарованието си.

– Но тогава тя няма да поиска да пътувам с тях.

– Няма. В това можеш да бъдеш сигурна. Освен, ако не те представим като... омъжена.

– Искаш да кажеш, че трябва да се представям за омъжена? – погледна го сестра му с неразбиращ поглед.

– Защо не? Освен това ако пътуваш под истинската си самоличност, на всички ще се стори странно, че предприемаш такова дълго пътуване сама. Ако си без придружителка, бъди сигурна, че веднага ще плъзнат какви ли не слухове. Ако обаче се появиш като госпожа някоя си и поемеш задължението да се грижиш за детето, едва ли някой би ти задавал излишни въпроси.

– Разбира се, че никой! – започна да се въодушевява Ориса. – Чарлз, ти си нещо изключително!

– Винаги съм подозирал, че някъде все пак имам скрит мозък – усмихна се той с престорена скромност.

– Кажй с какво трябва да започнем.

– Преди всичко трябва да ти измислим име и да намерим венчална халка, която да можеш да сложиш на пръста си.

– Пазя халката на майка ни. Кой обаче ще бъде съпругът ми?

– Да допуснем, че работи в Източноиндийската компания... Звучи доста общо. Ако името ти е също най-обикновено – нещо като Смит или Браун, да се надяваме, че всичко ще бъде добре.

– Отказвам! Не мога да се съглася с такова име!

– Тогава избери всяко име, което ти харесва. Но не Фейн – съгласи се с нея младежът.

– Тогава нека бъде Лейн. Госпожа Лейн – реши Ориса. – Освен това винаги е за предпочитане измисленото име да е възможно най-близо до истинското. Нали? А госпожа Лейн, съпруга на служител в Източноиндийската компания, е съвсем приемливо, звучи напълно обикновено и е повече от прилично.

– Първото нещо, което ще направя утре сутринта – започна да мисли на глас Чарлз, – е да намеря адютанта на генерала и да го помоля да уведоми лейди Критчли, че е изпълнил заповедта и е намерил подходяща жена, която да се грижи за внука ѝ. Те няма да имат възможност да се срещнат с теб преди отплаването на парахода, до което остава съвсем малко време – той тръгва в други ден.

– Толкова скоро! – възкликна Ориса. Гласът ѝ изразяваше повече възбуда, отколкото недоволство от скорошното заминаване.

– Аз ще платя билета ти до Тилбъри – продължи Чарлз. – До там ти ще трябва да пътуваш сама. Освен това ще кажа на адютанта да уреди

всички формалности с пътническата агенция. Разбира се, те ще се погрижат за купуването на билета, запазването на каютата и останалите неща.

– Чарлз, всичко това е твърде хубаво, за да е истина! – не се стърпя и извика девойката с блестящи очи.

– Да се надяваме, че по този начин наистина ще решим проблемите ти – каза с нескрито задоволство брат й.

– Не ми се иска да говоря за това – започна със странно смущение Ориса, – но ще ми трябват някакви пари, от които ако не за друго, ще имам нужда, за да си купя билет за влака от Бомбай до Делхи. Едва ли генералът ще плати и него.

– Можеш да си напълно сигурна, че той няма да плати нито пени повече, отколкото трябва – съгласи се Чарлз. – Ще ти дам всички пари, с които разполагам в момента. Макар вече да споменах, че то няма да е много, надявам се поне да ти стигне.

– Неудобно ми е да ти бъда в тежест.

– Да ти кажа честно – преглътна с труд и доби загрижен вид братът – чувствам се наистина виновен, че досега не съм направил нищо за теб. Знаех, че нещата в къщи не вървят добре, но не можех дори да предполагам, че са стигнали до там.

– Сега няма значение – успокои го момичето. – Нищо вече няма значение! Стига да знам, че ще се махна оттук и ще бъда с чичо Хенри, и то в Индия.

Като наблюдаваше сияещото лице на сестра си, осветено от танцуващите пламъци на огъня в камината, Чарлз си помисли, че Ориса няма да живее дълго при чичо си. Две години не я бе виждал и сега бе поразен от промяната, настъпила у нея през това време.

От хилаво малко момиченце тя се бе превърнала в необикновено красива млада жена. Помисли си също, че не прилича на никоя от тези, които беше срещал. Тъмните коси и магията на дълбоките очи й придаваха нещо от мистериозната красота, характерна за жените на Изтока.

– Знаеш ли, Ориса – каза замислено той, – лесно можеш да минеш за индийска принцеса.

– Не би могъл да ми направиш по-голям комплимент – засмя се щастливо тя. – В мислите си винаги съм била част от Индия. Никога не съм принадлежала на студа и душевната мизерия, сред които живях тук.

Помълча известно време, усмивката й помръкна и крайчетата на устните затрепериха. Каза, като с усилие съдържаше сълзите си:

– Никога не съм чувствала Англия като мой дом. Истинският ми

дом бе при мама.

– Искаш да кажеш, че за теб истинският ти дом е Индия. Така ли?

– Когато отида в Индия ще знам, че съм се върнала у дома.

Чарлз се засмя доволно.

– Щом знам, че ти си щастлива в своята Индия, ще мога да замина с чиста съвест за Египет.

Ориса въздъхна тежко. Отново се замисли за опасностите, на които той щеше да бъде изложен в далечна Африка.

– Само да можеше да дойдеш с мен...

– Не вярвам, че ще mine дълго време, преди да се присъединя към полка си. В Египет вече са изпратени индийски войски, които всеки момент ще пристигнат в Порт Саид. Ще се присъединя към тях веднага след като стигна там.

В гласа му звучеше ентузиазъм, който показва на Ориса, че той се стреми към това, което ще му поднесе бъдещето. Чарлз бе привързан към полка си, обичаше своята служба и досега бе изпълнявал с успех всички поставяни му задачи.

Брат ѝ бе шест години по-голям от нея и още от детските си години тя го обожаваше. Дори не ревнуваше от това, че майка им несъмнено обичаше повече него. От най-ранни години бе разбрала, че като първороден син и наследник на рода, между него и майка им имаше връзка, каквато никога не можеше да съществува между майка и дъщеря.

Все пак тя обожаваше своята красива и нежна майка. Когато почина от холера, Ориса преживя смъртта ѝ като истинска трагедия. Но никога не забрави, че майка ѝ се зарази, когато се грижеше за болното малко дете на една от местните им слугини.

Дори сега тя не можеше да понесе спомена за белия ковчег, който изнесоха от дома им в Делхи. Не можеше да приеме случилото се като действителност. За нея това бе някакъв кошмарен сън, от който всеки момент щеше да се събуди и да разбере, че не е истина.

Вместо това трябваше да преживее нова агония – сбогуване с всичко, което обичаше и бе неразделна част от нея, дълго пътуване до мрачната, студена и неприветлива Англия.

– Какво грозничко дете – бе чула тя някой да казва на жената, с която пътуваше на връщане от Индия. – Изглежда ми странно, като си спомня каква красавица бе майка му.

– Често грозните деца израстват и се превръщат в красиви млади жени – не се съгласи нейната придружителка.

Много пъти след това тези думи се връщаха в съзнанието ѝ. Тя не

можеше да се примири с непривлекателността си дори само защото красотата на Индия бе завладяла цялата ѝ душа.

Не беше разбрала, че невзрачният ѝ външен вид се дължи преди всичко на това, че след смъртта на майка си тя забрави какво значи да се усмихва. Винаги гледаше хората около себе си намръщена и сериозна.

Малко бяха нещата, които можеха да я накарат да се усмихне, особено след повторния брак на баща ѝ. Но понеже бе млада, научи се да намира красотата, за която копнееше, в дребните и незначителни неща около себе си.

Така например огромните букети цветя, които виждаше да се продават в цветарските магазини, ѝ напомняха за гирляндите в Индия и осветяваха с тънък лъч щастие мрака на нейното отчаяние.

Любуваше се на пролетното разпукуване на пъпките на дърветата, които се превръщаха в нежни бели цветчета. Това я отвличаше от тъжните спомени и я караше да мисли колко чист и изящен е лотосът, преди да се разтворят листенцата му.

През лятото се заслушваше в песните на птиците и си представяше, че са шумните пъстри папагали, които пляскаят с крила, къпейки ярките цветове на перата си в лъчите на палещото слънце.

– Какво ти става? – стресна я веднъж грубият глас на мащехата ѝ, която я завари в такъв момент.

– Мъчно ми е за дома – отговори Ориса искрено. Не бе учудващо, че графинята не разбра какво иска да ѝ каже.

– О, Чарлз, Чарлз! – каза развълнувано младото момиче. – Как мога да ти се отблагодаря? Знаех си, че няма да ме оставиш в беда.

– Това са подробности. От теб сега зависи много. Преди всичко трябва отлично да изиграеш ролята си – започна да я съветва като по-голям брат ѝ. – Не забравяй, че ще ми докараш куп неприятности, ако генералът разбере коя си в действителност.

– Представи си, че по-късно ни се случи с чичо Хенри да отидем в Бомбай? Тогава какво трябва да правя?

– Това е малко вероятно, тъй като неговият полк винаги е дислоциран в северните райони на страната – опита се да я успокои Чарлз. – Но ако случайно попаднеш там, гледай да не се мяркаш пред очите му.

И двамата разбраха за кого става дума – високия мъж със студените сиви очи, който се казваше Майрън Мередит.

– Ще се постарая да направя както ми казваш.

– А сега – започна с жален глас брат ѝ, – не ме карай да решавам повече въпроси. Уморих се. Последното, което трябва да решим, е къде

ще спиш тази нощ.

– Мога да отида на хотел – предложи тя колебливо.

– Мислиш ли, че който и да е уважаващ себе си собственик на хотел с добро име ще даде стая на само момиче по това време на денонощието?

Ориса му се усмихна очарователно.

– Значи трябва да остана при теб.

– Така изглежда. Само се надявам, че Мередит няма да научи за това. Ще си помисли най-лошото. Но нека! Нямам намерение да давам обяснения на никого. Само се моля никой да не разбере, че татко все още е жив.

– Никой не трябва да го вижда в сегашното му състояние... Нека си го спомнят такъв, какъвто беше, когато мама бе жива, а ние – съвсем малки деца.

– Поради тази причина трябва да бъдеш извънредно разумна и внимателна. – Чарлз се превърна в строг настойник. – Ти ще бъдеш госпожа Лейн или както решиш да се наричаш по време на пътуването. Но щом стигнете в Бомбай, изчезвай!

– Обещавам ти, че ще постъпя точно така! – увери го Ориса. – И благодаря ти от сърце, мили Чарлз! Ти си най-прекрасният брат, който някой е имал!

– Ще добавя, че изглежда съм и по-умен, отколкото предполагам – усмихна се виконт Дилингам с нескрито задоволство.

ВТОРА ГЛАВА

Ориса се движеше тихо из каютата, за да не събуди заспалото дете. То беше възбудено от пътуването с влака и когато баба му го доведе на палубата на парахода, затича като лудо, любопитно да види всичко, което го заобикаляше.

За да не се засече с генерала и жена му преди да се качат на борда на „Дорунда“, Ориса бе взела по-ранния влак от Лондон. Като предпазна мярка се наложи Чарлз да се откаже да я изпрати, за да не го познае някой на гарата.

Въпреки всичко той нае файтон, с който отидоха до гарата. Брат ѝ се опита да я успокои.

– Няма да имаш никакви проблеми, щом стигнеш до композирания влак.

Ориса се засмя.

– Забрави ли, че съм омъжена жена. А това значи, че съм напълно в състояние да се грижа за себе си. Нали?

– Ако не бях сигурен, че лейди Критчли е дракон, който ще държи на почтено разстояние от теб всички ухажори, щях да се безпокоя как ще мине пътуването ти – каза Чарлз.

– Не се безпокой – помоли го сестра му. – По-добре се погрижи за себе си. аз непрестанно ще мисля за теб и ще се моля да бъдеш добре.

Бе целунала брат си за довиждане и бе слезла от файтона с усещане за предстоящо приключение, от което очите ѝ блестяха и тя се чувстваше така, сякаш летеше.

Трудно можеше да повярва, че всичко е истина! Всички пречки бяха преодолени и тя наистина поемаше дългия път към Индия.

Защото както обикновено се появиха доста непредвидени неща, за които трябваше да се погрижи. Първото бе да напусне квартирата на Чарлз рано сутринта. Не се бе съгласила да спи на леглото на брат си, а се разположи на дивана с думите:

– Ти си твърде голям за късия диван, а за мен той ще е повече от удобен – настоя тя. – Освен това не мога да съблека роклята си, тъй като нямам нощница.

Най-после Чарлз се бе съгласил. С няколко одеяла и една пухена завивка тя се затопли и изморена от преживяванията през деня, заспа.

Брат ѝ бе поръчал да го събудят в шест, за да започне новия ден с

редовната си езда. Но прислужникът му застана смутен на вратата, когато влезе и видя свитата на дивана Ориса. Господарят му сложи край на съмненията с думите.

– Трябва да изведем сестра ми оттук, без някой да я забележи, Доукинс.

– Това няма да е трудно, сър – увери го старият човек. – Нейна светлост може да използва задния вход.

После погледна вечерната рокля, с която бе облечена Ориса, и си позволи да каже.

– Тази сутрин е много студено, милейди.

– Какво бих могъл да ти дам да облечеш? – разтревожи се Чарлз, след като си даде сметка колко неподходящо облечена е сестра му за ранната сутрин.

Проблемът бе разрешен от изобретателния Доукинс. Той свали една от кадифените завеси, изряза халките, с помощта на които се закачаше, и тя се превърна в прилично кадифено наметало.

– Когато капитанът ми го даде, ще го поставя обратно на мястото му – успокои той гузната ѝ съвест.

С наметалото върху раменете, на Ориса ѝ стана не само топло, но тя се почувства и значително по-удобно. Изпратиха прислужника да наеме един закрит файтон и да дойде с него пред задния вход.

– Като погледнете през прозореца на спалнята, ще видите кога съм дошъл – каза Доукинс на Ориса. – Тогава трябва само да слезете, да завиете наляво и да излезете през намиращата се в края на коридора врата.

Младото момиче застана до прозореца в очакване на файтона. Не след дълго, въпреки ранния час, тя видя да се приближава закрит файтон, който спря пред входа. Още веднъж благодари на брат си, каза му довиждане и забърза надолу по стълбите.

Газовите фенери бяха изгасени. Отвън се процеждаше оскъдна светлина и стълбището тънеше в полумрак. Наложиха се да се хване здраво за парапета, за да не падне.

Цареше пълна тишина и покой. Но когато стигна до злополучния първи етаж, внезапно една врата се отвори и от нея излезе някакъв мъж. Сърцето ѝ замря – беше майор Мередит. Твърде късно бе да се обърне и избяга обратно на втория етаж. Оставаше ѝ само да побърза да го подмине с надеждата, че няма да види лицето ѝ. В същото време не можа да се сдържи да не го погледне. Стори ѝ се, че дори в тъмнината вижда презрителния му поглед.

Продължи бързо към следващата площадка сякаш я преследваше

хайка ловджийски кучета. Излезе през вратата и се качи във файтона.

Когато по-късно се видя с Чарлз, не му каза за случилото се. Не искаше да го тревожи през малкото минути, с които разполагаха, за да се договорят за последните подробности.

Той бе обещал да отиде да я види същата вечер, преди да тръгне. Но изпрати само една бележка, с която се извиняваше, че не може да изпълни даденото обещание. В нея обаче пишеше, че всичко се нарежда повече от добре.

„Лейди Критчли – пишеше той, – е възхитена, че някоя си госпожа Лейн ще се грижи за внука ѝ по време на пътуването до Индия.“

Все пак на следващата сутрин Чарлз дойде. Тя вече не само бе събрала багажа си, но бе съобщила новината за заминаването както на баща си, така и на графинята.

Когато се върна в къщи предишната сутрин, Ориса помисли, че мащехата ѝ има леко смутен вид. Сигурно и тя е решила, че малко е прекалила с изгонването ѝ предишната вечер. Никой обаче не спомена, че Ориса е отсъствала от къщи през цялата нощ.

Това не ѝ попречи да посрещне Чарлз с думите.

– Мисля, че вежливостта и доброто възпитание изискват да поискаш позволение от баща си, а може би и от мен, преди да вземаш решение относно съдбата и бъдещето на сестра си.

Младият мъж погледна с отвращение тлъстата раздърпана жена, която носеше името на баща му.

– Явно Ориса не може да остане повече тук и да продължи да страда от отношението ти към нея, което е повече от отвратително, като се има предвид че е била изгонена от собствения си дом.

– Опитах се да направя всичко, което е по силите ми, за сестра ти – отговори му тя, готова за поредния скандал. – Ако е приказвала глупости, това е неин проблем. Те просто не отговарят на истината.

Тъй като Чарлз не благоволи да я удостои с отговор, тя продължи разярена.

– Мога да предотвратя заминаването ѝ. Добре знаеш, че не ти, а баща ѝ е неин настойник. Ако той ѝ нареди да остане, тя ще трябва да му се подчини.

– Мога да те уверя, че няма да позволя сестра ми да остане под този покрив каквото и да кажеш или направиш.

С тези думи Чарлз се обърна и отиде да потърси баща си в малката дневна, която се намираще в задната част на къщата и която баща му използваше за четене и писане.

За голяма изненада графът бе сравнително трезвен. Когато й каза довиждане, Ориса усети, че искрено съжляява за заминаването ѝ. В изблик на забравено благородство, а може би на срам от постъпката на втората си съпруга, ѝ даде пет лири.

В писмото, което получи предишния ден от Чарлз, той ѝ бе изпратил двадесет лири. Макар да изпитваше известни угризения на съвестта, Ориса похарчи няколко от тях за тънки платове с намерението да използва продължителното пътуване и да си ушие нещо по-подходящо за горещия климат на Индия.

Бяха фини муселини в красиви цветове, макар и съвсем евтини. Не искаше да пристигне в Индия облечена почти в парцали и да засрами чичо си.

Полковник Хобърт се радваше на добро материално положение и Ориса бе сигурна, че верен на обичайната си щедрост, той ще ѝ даде достатъчно пари, за да купи дрехи, подходящи за младата му родственница, която щеше да живее в неговия дом. Но дотогава не искаше да се излага на присмех заради грозните си и овехтели рокли.

Всички те бяха ушити от самата нея с изключение на единствената ѝ вечерна рокля. Бе я получила само преди шест месеца, след като не ѝ бяха купували никаква нова дреха от две или даже три години.

Често си мислеше колко е чудно какво може да се направи от няколко метра панделка, малко тюл и подходящ, макар и евтин, плат. Стига да имаш умели ръце.

Пътническият ѝ костюм бе една проста вълнена тъмносиня рокля. С нея носеше, макар и твърде овехтяло, наметало в подходящ цвят. Ориса се притесняваше, без да си дава сметка, че който я погледне, ще види само блестящите ѝ очи, щастливата усмивка и бялата ѝ като магнолия кожа.

– Внимавай! – бе последното предупреждение на Чарлз, когато я изпрати на спирката. Тя му махна за последен път, а той каза на очакващия го кочияш:

– Карай в казармите „Уелингтън“.

С тръгването на файтона Чарлз престана да мисли за сестра си. Погълнаха го проблемите около собственото му заминаване за Египет само след няколко дни.

Ориса пък едва когато се качи на кораба и той плавно се отдели от нея, се сети, че забрави да му напомни да изпрати телеграма на чичо им. Бяха решили да не го информират за пътуването на Ориса, за да не може той да възрази или отложи по някакъв начин заминаването на

племенницата си.

– След като вече си в открито море, той няма да може да направи нищо – бе казал заговорнически Чарлз.

– Все пак мислиш ли, че ще ме приеме да живея с него? – за кой ли път питаше нервно Ориса. Непрекъснато ѝ се струваше, че чичо ѝ може да не я приеме така радушно, както очакваше.

– Сигурен съм! – успокои я брат ѝ. – Освен това знаеш много добре, че нямаме никаква друга възможност. Просто ще му изпратя телеграмата за пристигането ти едва след като параходът отплува.

Повече не бяха споменавали за телеграмата. Ориса искаше да му напомни, но реши, че няма нужда. Въпреки навика си да забравя непрекъснато разни неща, сигурно не можеше да пропусне да изпрати това важно съобщение.

Твърде скоро Ориса забрави тревогите си, които отстъпиха място на вълнението от започващото голямо приключение.

Положи особени грижи за външния си вид. Когато един от стюардите дойде да я заведе в каютата на генерала и лейди Критчли, се надяваше да изглежда скромна и вдъхваща доверие млада жена.

Параходът „Дорунда“ бе спуснат на вода съвсем скоро. Заради изключителните му качества го използваша по редовната пътническа линия до Бомбай. В разговор с един от моряците тя научи, че моторите му са последна дума на техниката, а пълната мощност на котлите може да го движи със скорост, по-голяма от 15 морски възли в час.

Обаче това, което направи най-голямо впечатление на Ориса, бяха удобствата, които той предлагаше на пътниците. Те се различаваха напълно от тези на кораба, с който се бе върнала в Англия. В обширното пространство под главната палуба бяха разположени два реда първокласни каюти, в които можеха да бъдат настанени двадесет и пет пътници.

В една от тези каюти бяха настанени Ориса и малкото момченце, за което щеше да се грижи. Обзавеждането бе много удобно. Леглата можеха да се плъзнат и прилепваха до стените така, че в средата оставаше място за масичка. През деня каютата спалня се превръщаше в уютен малък хол.

Общите салони бяха обширни и се простираха от единия до другия край на корпуса на плаващия хотел. В големия ресторант имаше маси за повече от сто души. Имаше салон за музика с великолепен орган и пиано, а също така добре снабдена с различни книги и вестници библиотека.

Помещенията за пътниците от втора и трета класа се отличаваха с непознати в другите пътнически параходи удобства.

Цялото това плаващо чудо на постижението на човешкия технически гений се осветяваше от феерични светлини.

– Това е един много голям кораб – повтаряше непрекъснато малкият Нийл, грижите за когото Ориса вече бе поела. И тя се съгласи, че той беше наистина голям, най-големият, който бе виждала досега.

Генералът напълно отговаряше на представата на младото момиче за благородник, отдал се на военната професия. Беше висок, слаб, жилав, с изсъхнала като пергамент кожа. Маниерите му бяха заповеднически. Младото момиче си помисли, че дори когато искаше да бъде вежлив, отправените към нея фрази звучаха повече като заповеди към токущо постъпил новобранец.

Лейди Критчли обаче бе тази, която предизвикваше по-голямо страхопочитание. Бе от онзи студен, суров тип жени, които на младини се отличават с изключителна красота. Но индийският климат бе оставил своя отпечатък върху външния ѝ вид. Макар да бе някъде около петдесетте, косата ѝ вече бе снежно бяла.

За Ориса бе странно, че дете с такова крехко здраве се връща в Индия. Лейди Критчли ѝ бе разказала, че именно поради честите боледувания са върнали момченцето в Англия. Надявали се студеният климат на острова да се отрази благотворно върху неговото здраве.

– Нийл обаче страдаше извънредно много за майка си, непрекъснато хленчеше. Сестра ми, при която той живееше, реши, че единственото решение на проблемите, които ни създава от самото си връщане, може да бъде намерено само като го върнем в Индия при майка му – бе продължила разказа си благородната дама, като поглеждаше с неодобрение малкото момченце.

– Мога да разбере едно дете, което иска да живее с майка си – си позволи да отбележи Ориса тихо, спомняйки си собствената привързаност към нейната вече мъртва майка.

– Присъствието му ще натовари с допълнителни грижи и задължения дъщеря ми, която има още две малки деца. За нея ще е твърде уморително да се грижи и за трите. За неин късмет следващите няколко месеца мъжът ѝ ще остане в Бомбай, където климатът не е толкова ужасен.

Лейди Критчли не си направи труда да благодари поне формално на Ориса, че се е съгласила да се нагърби с грижите за малкото момченце през едно така дълго и изтощително пътуване. За нея младата жена бе една щастливка, която е имала късмет да намери някой, готов да

плати пътуването ѝ до Индия, при това в първокласна каюта. Това отношение не изненада Ориса.

Тя бе благодарна за предвидливостта на брат си, тъй като съпругата на генерала едва ли щеше да бъде доволна да придружава лейди Ориса Фейн, вместо да издава несекващ поток от заповеди на тихата и покорна госпожа Лейн.

При отплаването на кораба настъпи обичайната суматоха. Пътуващите се сбогуваха шумно с оставащите на брега изпращачи. Стюардите вървяха бавно, натоварени с огромно количество багаж. Моряци тичаха на всички страни, изпълнявайки заповедите на по-старшите от тях.

Ориса се облегна на перилата на палубата за пътниците от първа класа и се загледа в последните, бързащи да не закъснеят мъже и жени. Повечето бяха войници, с раници на гърбовете, които се отправяха към третокласната палуба. Изпращаха ги разплакани съпруги или любими, свиреше военен оркестър. Качилите се на парахода изпращачи бяха помолени да слязат на брега.

За свое най-голямо съжаление Ориса не можа да дочака момента, в който корпусът на плаващия гигант се отлепи от кея. Бе започнало да вали, ставаше все по-студено и тя реши, че трябва да прибере Нийл в тяхната каюта. Мислеше си, че ще може да наблюдава отплаването през малкия илюминатор. Оказа се обаче, че той бе от другата страна на кораба, и очите ѝ виждаха само морската шир.

Най-после усети, че двигателите заработиха и чу викове, които сигурно бяха команди за тръгване. Това бе моментът, в който лейди Ориса Фейн, пътуваща като госпожа Лейн, се сбогува с Англия. С надеждата да не се връща скоро.

Един стюард им донесе чай и сандвичи. Но детето бе толкова изморено, че нямаше сили да опита изисканите сандвичи. Не го изкуши дори кейкът с крем. Изпи само чаша топло мляко и очите му започнаха да се затварят.

Ориса позвъни на стюарда да приготви леглото на Нийл. После се зае с багажа си. Докато разпределяше дрехите по чекмеджетата на вградения гардероб, с удоволствие констатира, че разполага с повече от достатъчно място.

Генералът и лейди Критчли бяха в съседната каюта. Когато дойдоха да кажат лека нощ на внука си, той отдавна спеше дълбоко.

– Доволна съм, че сте го сложили да спи, госпожо Лейн – обърна се към нея с едва забележима нотка на одобрение в гласа си лейди Критчли.

– Бих ли могла да ви попитам, мадам – събра смелост да изрече Ориса, – къде ще се храня – тук или долу в салона?

Благородната дама се поколеба известно време, а после отговори:

– Ще се наложи да се храните на нашата маса, госпожо Лейн. В края на краищата трябва да сме ви благодарни, че приехте да се грижите за Нийл по време на пътуването. Това ни задължава да се отнасяме към вас по-различно, отколкото като към обикновена гувернантка.

Ориса помисли, че казаното от лейди Критчли е предназначено повече да убеди самата нея в правилността на взетото решение. Защото нейната благородническа гордост се бунтуваше срещу допускането на съпругата на дребен държавен служител на предназначената за отбрани хора маса за хранене.

– Благодаря ви – отговори смирено Ориса.

– Сигурна съм, че ще се погрижите някой от стюардите да наглежда Нийл докато сте долу. Това едва ли ще предизвика затруднения, тъй като сестра ми каза, че детето е много буйно през деня, но веднъж заспи ли, сънят му е дълбок и спокоен.

С тези думи лейди Критчли напусна каютата. Ориса затвори вратата след нея и чак тогава на устните ѝ се появи лека усмивка. Какво великодушие от страна на една благородница, която оказваше необикновена чест на една незначителна полу-прислужница, на която обаче се чувстваше все пак задължена.

Замисли се каква ли щеше да бъде реакцията на същата благородна дама, ако разбере истинската ѝ самоличност. Но веднага си спомни думите на Чарлз, че в никакъв случай не бива да допусне някой да научи за това. Но взетото от лейди Критчли решение все пак задължаваше Ориса да бъде изключително внимателна в изпълнението на задължението си.

Стюардът ѝ бе казал, че първата вечер от пътешествието вечерята се поднася по-късно от обикновено. В кухнята имали нужда от време, за да организират приготвянето на храната в обичайните часове.

– Знаете ли, че храната на нашия параход не отстъпва на тази в най-добрите ресторанти. Хладилните камери побират повече от петстотин тона месо.

– Нима ще изядем цялото това количество! – възкликна ужасена Ориса.

– О, всичко зависи от времето, госпожо – намръщи се стюардът. – Пътниците, които се разболяват от морска болест обикновено не могат изобщо да поемат никаква храна.

Той прибра подноса с храната, която бе донесъл преди това за Нийл, и преди да излезе се обърна към нея.

– Сигурен съм, че ще прекарате приятно тази вечер.

Ориса реши да облече най-представителната си вечерна рокля. Някъде в съзнанието ѝ изплуваха думите, че първите впечатления са най-важни и много рядко се променят.

Избраната дреха бе в чудесния син цвят, който ѝ напомняше за мозайките в индийските храмове. Платът се оказа доста скъп и успя да се побере в ограничените пари, с които разполагаше, само защото бе парче, останало от целия топ.

Уши я сама. Избра семпъл модел, но тъй като платът бе малко, материята прилепваше плътно и подчертаваше стройната ѝ фигура, тънката талия и нежната заобленост на гърдите.

Когато най-после бе готова да слезе в салона за хранене, тя се почувства леко възбудена и притеснена. Дали лейди Критчли щеше да одобри начина, по който се бе облякла? Нямаше ли да помисли, че дрехата ѝ е твърде елегантна за скромното положение, което заемаше в обществото.

Ала другата възможност бе да облече червената рокля, която носеше през онази вечер на скандала с графинята, в резултат на който се намери изхвърлена на снега. По нея имаше много петна, които поради липса на време не бе успяла да почисти.

Или една зелена, която имаше от няколко години. Именно за нея бе купила малко тюл и копринени ширити, които щяха да я подновят и да скрият истинската ѝ възраст.

На парахода бе много топло. Въпреки това Ориса праметна през ръката си шал, който имаше от майка си. Беше индийски, с втъкани в него сребърни нишки, които проблясваха при всяко нейно движение.

След като хвърли последен поглед в огледалото, тя се изправи и с малко вдървена походка от вътрешното нервно напрежение, което изпитваше, излезе от каютата и се отправи към салона за хранене. Само няколко минути преди това бе чула генералът и съпругата му да излизат от тяхната каюта.

Когато влезе в широкото помещение, разположено преди салона за хранене, тя ги видя веднага. Както и очакваше, те бяха заобиколени от много хора, по всяка вероятност със същото високо социално положение.

Ориса не знаеше какво да прави, когато генералът я забеляза.

– А-а, госпожо Лейн, ето ви и вас – обърна се към нея той. – Мисля,

че е време да седнем на масата за хранене.

– Гонгът вече обяви началото на вечерята – с явен упрек в гласа добави лейди Критчли. Сигурно това бе най-деликатният начин да изрази недоволството си от Ориса и да ѝ покаже, че е закъсняла.

След тези думи тя ѝ обърна демонстративно гръб и както подобаваше на положението ѝ, поведе групата около себе си към салона за хранене.

Това бе първата вечер от дългото пътуване, което предстоеше на присъстващите и те бяха в много добро настроение. Чуваше се шум от отваряне на бутилки шампанско. Отвсякъде се носеха гласове и Ориса помисли, че всички говорят твърде силно. Сякаш се страхуваха, че шумът на моторите ще попречи да бъдат чути думите им.

Бе очаквала, че генералът и съпругата му ще се хранят на отделна маса. Беше се оказало обаче, че са най-важните особи на парахода, поради което им бяха запазили почетните места на капитанската маса.

Самият капитан тази вечер нямаше да присъства на вечерята. Намираше се на мостика и контролираше маневрите по излизането в открито море. Освен неговият и още един-два стола бяха празни.

Около масата вече бяха седнали полковник Онзлоу със съпругата си, които пътуваха за Александрия, и един полковник, отправил се за Порт Саид, където щеше да се присъедини към Британския експедиционен корпус. В компанията бяха включени и две съпружески двойки на по-младши военни, пътуващи за Бомбай.

На лейди Критчли бе отредено почетното място вдясно от празния засега стол на капитана. До нея се настани съпругът ѝ, който каза на Ориса да седне до него.

– Добре ли познавате Индия, госпожо Лейн? – избоботи генералът, опитвайки се да бъде любезен.

– Няколко години не съм била там – отговори тя предпазливо.

– В такъв случай вашият съпруг е получил назначението си неотдавна. Сигурно е заминал преди вас, за да приготви всичко, свързано с престоя ви там.

– Прав сте, сър – съгласи се с предположението му тя.

След това можа да въздъхне с облекчение, тъй като генералът започна разговор с двамата полковници, които пътуваха за Александрия и Порт Саид.

От разговора Ориса разбра, че те смятаха министър-председателя за твърде мудар в изпращането на подкрепления, които да помогнат на обсадения генерал Гордън.

– Мога само да се надявам, че няма да е твърде късно, когато пристигнат – каза мрачно генералът.

– Разбрах – започна да обяснява полковник Онзлоу, – че в Хартум генерал Гордън разполага само с две хиляди турци и шестстотин черни войници, докато армията на Махди наброява между петнадесет и двадесет хиляди бойци.

– Ако лорд Улзли пристигне навреме, няма да му е трудно да разпърсне макар и толкова многобройна армия от необучени и недисциплинирани местни жители – с авторитет прозвуча мнението на генерал Критчли.

– Дочух, че имат проблеми при преодоляване праговете на реката – намеси се осведомено неговата съпруга.

– Истина е – намеси се полковник Макдугъл. – Въпреки тези затруднения не мога да разбера защо се бавят толкова много.

Ориса следеше с интерес разговора. Чичо ѝ познаваше добре генерал Гордън и често говореше с възхищение за неговата изключителна личност, за блестящия му ум и странната му ексцентричност.

Успехите на Гордън в Китай, където се бе проявил като един от най-изявените военно-командващи, го бяха превърнали в жива легенда. Когато след дълги колебания се бе съгласил да стане генерал-губернатор на Судан, той бе писал:

„Поемам това задължение с безграничната вяра, че ще бъда насочван и ръководен от всемогъщия Господ бог.“

Когато Махди, получил прозвището Дългоочаквания, обяви свещена война и опустоши огромна територия, Гордън получи задача да осигури евакуацията на египетските войски.

През март 1884 година обаче пълчищата дервиши на Махди затвориха обръча около Хартум и започнаха обсадата му.

Но едва през август под натиска на общественото мнение и след намесата на кралицата правителството бе заставено да предприеме мерки за освобождаването на сякаш обречения град.

Пътувайки във влака от Лондон, Ориса бе купила едно списание, в което имаше илюстрация, показваща елитната дивизия на Камилския корпус в поход през пустинята Баюнда към Хартум. Тя се бе помолила горещо на Всевишния да им помогне да стигнат до генерал Гордън навреме.

В същото списание имаше и статия за Индия. В нея се описваха тържествата по случай пристигането в Бомбай на новия генерал-губернатор лорд Дъфри, който пое поста от лорд Рипън. В нея се говореше за

неприятности по северозападната граница.

За нея това не беше ново. Тези неприятности съществуваха още по времето на баща ѝ. Затова и през по-голяма част от времето неговият полк бе разквартируван в северните провинции.

Сега изпита непреодолимо желание да се намеси в разговора и да попита генерала каква е била обстановката в Индия преди да я напусне. Обаче реши, че не е разумно при нейното обществено положение да се включи в разговора, при това да покаже изключително познаване на военните проблеми. Пък и бе сигурна, че рано или късно разговорът от Нилската експедиция ще се прехвърли към усложненията на индийско-пакистанската граница.

Както бе предсказал стюардът, вечерята бе изключително вкусна и след последното ястие лейди Критчли стана и обяви, че ще пият кафето в другия салон. Покани към тях да се присъединят полковник Онзлоу със съпругата си, а също така полковник Макдугъл. С характерната за нея безпардонност пренебрегна останалите от компанията.

Ориса знаеше какъв снобизъм цари сред английската колония в Индия и бе сигурна, че след пристигането си едва ли не всички, пътували със същия параход, ще разказват колко близки са станали с главнокомандувачия Критчли и неговата съпруга.

Кафето бе поднесено от любезен стюард. За себе си и двамата полковници генералът поръча коняк.

Ориса реши, че лейди Критчли ще очаква веднага след като изпие кафето си, да се оттегли в своята каюта. Точно се канеше да стане, когато чу генералът да казва:

– Здравей, Мередит. Чух, че пътуваш с нас и очаквах да те видим по време на вечерята.

Ориса трябваше да положи огромно усилие на волята, за да се овладее и остане неподвижна на мястото, където бе седнала. Извърна съвсем леко глава и видя застаналия до масата им мъж. Бе същият, когото за последен път бе срещнала на стълбите в квартирата на брат си Чарлз.

На ярката светлина майор Мередит изглеждаше още по-висок отколкото в слабо осветения коридор, когато се бе шмугнала край него, тичаща надолу по стълбите.

После започна да се успокоява, че няма защо да изпада в паника. Тя знаеше кой бе той от разказа на Чарлз. Майорът обаче едва ли щеше да познае в изтичалата край него в сянката на полумрака девойка пътуващата в компанията на командувачия английските войски в Бомбай младата жена, която скоро сър Критчли щеше да му представи официално.

Майор Мередит стисна ръката на генерала и тръгна да поднесе почитанията си на неговата съпруга.

– Приятно ми е да ви видя – каза тя с обикновеното си безразличие. – Не зная дали по-рано сте срещали полковник Онзлоу и съпругата му, които пътуват за Александрия.

Двамата се запознаха с него с нескрито удоволствие. По същия начин му бе представен и полковник Макдугъл.

Това даде на Ориса малко време да се свърже от неприятната изненада. Знаеше, че майор Мередит няма да я познае само ако се държи напълно естествено и с гордо вдигната глава.

– А това е госпожа Лейн – обърна се към нея лейди Критчли, сякаш едва не я бе забравила. – Тя пътува за Индия и бе така мила да се съгласи да наглежда сина на дъщеря ми, малкия Нийл, който се връща при майка си в Бомбай.

Ориса кимна с глава, но не направи опит да подаде ръката си. Майор Мередит също не протегна своята. Лицето му остана безизразно, а в очите не проблесна и най-малка следа от спомен, че някога изобщо я е срещал.

„Права бях – ликуваше вътрешно тя. – Той не ме позна!“

– Седни при нас, Мередит – прозвуча командата на генерала, – и ми разкажи последните новини от Лондон.

– Когато напуснах Лондон, нямаше никакви промени – отговори майорът.

Гласът му прозвуча по странен начин. Ориса реши, че никога по-рано не бе чувала някой да говори така. В него се доловиха нотки, които предизвикваха странни спомени, които тя не можеше да определи с точност. Реши, че сигурно си въобразява.

– Знаете ли тогава какви са последните новини от Индия? – попита лейди Критчли. – Сигурно за времето, което прекарахме в Англия, са се случили доста нови неща.

– Когато такова голямо разстояние се простре между нас и страната, с която по някакъв начин сме свързани, винаги имаме усещане, че изоставаме от хода на събитията.

– Дочух, че на границата са възникнали нови проблеми – каза полковник Онзлоу.

– Нима някога там е било спокойно? – усмихна се майор Мередит.

– Чува се, че Русия само изчаква удобен момент, за да навлезе в Афганистан и завземе Херат.

– Нямаме никакво право да позволим да се случи такова нещо! –

отсече генералът.

– Разбира се, че не, сър – съгласи се Мередит.

– Мислех, че проблемите с Афганистан са решени още преди години – колебливо се намеси в разговора госпожа Онзлоу. – Затова не мога да разбера защо инцидентите се редят един след друг.

– Бих могъл да обясня ситуацията съвсем просто – предложи майор Мередит. – На запад кръвожадните и агресивни племена дебнат от засада зад всяка скала, във всяка долчинка. Афганистанската войска ги поддържа. А зад всички тези очакващи кръв и война хора са руснаците!

Генералът се засмя.

– Добре казано, Мередит, даже чудесно. Трябва да запомня думите ти.

– Но какво иска Русия? – попита наивно госпожа Онзлоу.

– Отговорът е повече от очевиден – отговори пак майор Мередит. – Цената е Индия!

– Но те наистина ли смятат, че биха могли да ни победят?

– Сигурен съм, че ще направят опит, ако им се отдаде възможност, задължително ще направят такъв опит – продължи разсъжденията си майорът. – Макар че в географско отношение Северна и Западна Индия са защитени от планинските вериги Каракорум, Памир и Хиндукуш.

– Тогава? – зададе нов въпрос госпожа Онзлоу.

– Русия е алчна и агресивна. Ние не желаем да използваме Индия като плацдарм за военен конфликт с Русия, защото няма да можем да използваме морските си части. Този факт обаче е изключително изгоден за руската страна, която през последните десет години ни причинява постоянни главоболия в Афганистан.

– Чух – намеси се и полковник Онзлоу, – че генерал Комаров, начело на шестдесетхилядна армия е стигнал на един ден път от Херат. Ако това действително е така, означава, че трябва да се бием.

– Винаги сме опитвали да предотвратим руското проникване, руската агресия, руското влияние върху участващите в набезите афганистански племена – обясни майор Мередит тихо. – Според мен състоянието на нещата не е по-взривоопасно, отколкото е било през последните няколко години. Но да не избързваме. Като стигнем в Бомбай ще научим всичко с най-големи подробности.

Ориса бе слушала разговора като хипнотизирана. Сега сякаш дойде на себе си и си даде сметка, че се е задържала в компанията значително по-дълго, отколкото бе решила. Използва момента, в който Мередит се обърна да каже нещо на полковник Онзлоу, и каза тихо на лейди

Критчли:

– Мисля, че трябва да видя как е Нийл.

– Разбира се, госпожа Лейн. Лека нощ – даде разрешението си тя.

Ориса стана и тръгна бързо, преди другите дори да разберат, че отива в каютата си. Останалите пътници, които също пиеха кафе и коняк, я изпращаха с любопитни погледи. Успя да ги подмине с възможно най-безразличен вид. Когато обаче излезе от салона, почти затича към спасителната каюта.

Влезе, затвори вратата и се облегна с гръб на нея, сякаш да се предпази от това, което се намиреше от другата страна.

„Как е възможно – мислеше си тя – именно майор Мередит да се окаже точно на същия параход?“

Бе сигурна, че вероятността да се срещнат отново е едно на един милион. Затова сърцето ѝ сега биеше до спукване от неочакваната изненада.

Сети се, че би могла след като се качи на палубата да прегледа списъка на пътниците. Знаеше, че е закачен при кабината на домакина. Ала дори да бе видяла опасното име, какво би могла да направи? Нито щеше да може да слезе обратно на брега, нито би могла да се крие в кабината си през цялото пътуване.

Може би начинът, по който се срещнаха, все пак бе възможно най-добрият. Той не я бе познал, в това бе твърдо уверена. Ако в очите му се бе появила и следа от интерес, със сигурност щеше да я забележи.

Тази вечер ѝ се размина. Но трябваше да внимава. Много да внимава! Чарлз я бе предупредил, че майор Мередит има навик да си пъха носа навсякъде, дори където не му е работа. Но едва ли би могла да си представи, че ще разпитва за нея. Ала дори и да го направеше, никой нямаше да бъде в състояние да му каже каквото и да било за нея.

Генералът и лейди Критчли бяха повярвали на това, което им бе разказал за нея адютантът. Едва ли щеше да срещне някого, който я е виждал преди или би могъл да има дори и най-малката представа, че не е тази, за която се представя.

„Аз съм в безопасност... нищо не ме заплашва“ – убеждаваше сама себе си Ориса, докато се приготвяше за лягане.

Все пак ѝ бе невъзможно да изтрие спомена за майор Мередит от съзнанието си. В него имаше нещо, което я безпокоеше. Дори гласът му ѝ влияеше по някакъв странен начин.

Когато вече бе в леглото, тя се опита да си спомни всичко, което Чарлз ѝ бе разказал за него. Смятаха, че той е виновен за

самоубийството на Джералд Дюър. Дали само това бе достатъчно, за да бъде заклеймен. Освен това бе поставил брат й Чарлз в неудобно положение, което я караше да изпитва отвращение и възмущение.

„Само дето ще ми развали пътуването“ – помисли си тя със съжаление, обаче с присъщия си оптимизъм твърдо реши да не му разрешава да направи това.

Беше се измъкнала като по чудо от мрачния си дом, от ужасната мащеха. По някаква щастлива случайност на съдбата можеше да избяга от мизерията, униженията и деградацията, които я преследваха през всичките тези години в лицето на втората съпруга на баща й.

Сега й се струваше, че бе изхвъркнала през внезапно открянат капак на тъмен ковчег, в който е била затворена години наред, и изпълнена с надежда сега се бе устремила към светлината и топлината на Индия.

Индия! Връщаше се в страната, която за нея беше истинският й дом. Представи си, че усеща топлината на нейното слънце и вижда красотата й, които съкровено пазеше в съзнанието си през нещастните дни, прекарани в Англия.

Представи си парещата жега, отрупаните с плодове и зеленчуци пазари, аромата на мускуса и масалата. Пред очите й се появиха малките магазинчета, отрупани с разноцветни коприни и всякакви платове, движещите се тълпи от хора, невъзмутимите свещени крави...

И над всичко това яркото, парещо слънце. Златно, ослепително, обгръщащо всичко с топлината на лъчите си като с някаква безкрайна обич, от каквата бе лишена през целия си престой в къщата на баща си.

„Забрави майор Мередит – каза си тя. – За теб е важно само това, че се връщаш в Индия!“

ТРЕТА ГЛАВА

На другия ден времето се развали.

Ориса се събуди от скърцането на опънатите въжета, които закрепваха, мачтите и рейките, от напора на силния вятър. По палубата плющеше пороен дъжд.

Параходът се люлееше нагоре и надолу, наляво и надясно. Със събуждането си Нийл се почувства зле. Започна да повръща, после се разплака. Усетилата леко гадене Ориса разбра, че няма време да мисли за себе си.

Стюардът донесе обезпокояващи новини и за състоянието на останалите пътници.

– Всички са приковани от морската болест – осведоми я той. – През този период на годината времето винаги е такова. Представяте ли си, салонът за хранене е съвсем празен.

Тъй като Ориса не можеше да остави детето, помоли стюарда да им донесе нещо в кабината. С голяма настойчивост убеди Нийл да хапне поне малко. Знаеше, че всеки болен се чувства по-добре с пълен, отколкото с празен стомах.

Опита да го разсее, като му разкаже приказка, но скоро той заспа. Предоставяше ѝ се прекрасна възможност да поеме глътка свеж въздух. Младостта ѝ се бе преборила с морската болест, но от задушния въздух в каютата я заболя глава.

Загърна се с наметалото и си сложи бонето. Преди да тръгне към палубата помоли стюарда от време на време да хвърля по един поглед на Нийл. Коридорът се люлееше под краката ѝ, когато тръгна към онази част, за която при предишните си обиколки на парахода бе забелязала, че е по-закътана.

Вървенето в това лошо време се оказва трудна работа. Трябваше да търси опора в каквото ѝ попадне под ръка. След като положи неимоверни усилия, най-после стигна до палубата, която се издигаше и накланяше под краката ѝ.

За разходка бе изключено даже да мисли. Високи вълни браздяха морето, духаше силен вятър. Ако все пак по някакъв начин успееше да се добере до перилата, първият порив на буреносния вятър щеше да отнесе наметалото и бонето ѝ.

Остана изправена, като се опираше на стената на парахода.

Пръските на разбиващите се вълни я обливаха, макар да бе на завет. Вятърът развяваше дългата ѝ коса, която я шибаше по лицето толкова силно, че ѝ причиняваше болка.

Въпреки всичко започна да се чувства по-добре. Това бе може би част от усещането на внезапно озовал се на свобода човек, който приема всички отправени към него предизвикателства.

Шумът на бурята не ѝ позволи да чуе отварянето на намиращата се наблизо врата. Първият признак, че не е сама, дойде с плътния глас до нея, който каза почти в ухото ѝ:

– Виждам, че сте добър мореплавател, госпожо Лейн.

Ориса рязко обърна глава и само на няколко сантиметра видя впитите в лицето ѝ сиви очи на майор Мередит. Веднага се сети колко е раздърпана от вятъра и дъжда, ала това не ѝ попречи да отговори почти предизвикателно.

– Това ме прави горда. Когато се събудих, не бях сигурна дали няма да се предам на морската болест като нещастното момченце, за което се грижа.

– То как е?

– Заспа – отговори кратко тя.

Изпитваше странно чувство, че говорят несвързани мисли, вместо да говорят за съвсем други неща. После се сети за предупреждението на Чарлз, че майорът може да бъде изключително опасна личност, от когото самият той се страхуваше.

Поради това обикновената размяна на приятни, но нямащи никакво значение думи, беше напълно естествена за една млада жена с нейното обществено положение.

Внезапно параходът се наклони и Ориса залитна. Майор Мередит протегна ръка, но тя се изправи преди да я подкрепи. Тя погледна настрана към огромните вълни, които се издигаха високо над тях, след което потъваха дълбоко във водовъртежа на бялата пяна.

– Изглежда, че това ви харесва – каза подигравателно майор Мередит.

– Да – отговори искрено тя. – Има нещо обнадеждаващо ѝ същевременно вълнуващо в изпитанието на стабилността на парахода срещу безкрайната мощ на океана.

– Не ви ли е страх?

– Бих се страхувала само, ако заради лошото време се наложи да се върнем обратно – отговори без да мисли Ориса.

– Това е малко вероятно – отбеляза спътникът ѝ. – Но съм

изненадан от радостта ви, че напускате Англия.

– Защо?

Той помисли малко, преди да отговори.

– Повечето жени смятат живота в Индия за потискащ и ограничен.

И страстно искат да се върнат у дома.

Думата „у дома“ предизвика болезнени спомени у младото момиче.

– За мен у дома е Индия – каза твърдо тя. Страхуваше се, че майор Мередит ще продължи да я разпитва. Понеже знаеше, че не бива да допусне това, тя се извини с думите:

– Трябва да се върна при Нийл. Може да ме потърси.

Преди да свърши изречението параходът се наклони толкова рязко и внезапно, че Ориса загуби равновесие. В един момент се изплаши, че ще се подхлъзне по мократа палуба и ще се удари в перилата, през които нахлуваха огромните вълни.

Извика тихо и в същия момент една силна ръка я хвана здраво за китката и рязко я дръпна назад, така че се озова в прегръдката на майор Мередит.

Всичко стана светкавично. Усети здравето му тяло, което я притискаше силно към себе си. От вълнение едва поемаше дъх. Лицето му бе съвсем близо до нейното. Погледна в сивите му очи. Сякаш времето спря. Но само след миг тя се опомни, тихо поднесе извиненията си и едва успя да стигне до вратата.

Без да погледне назад, затича към своята каюта. Едва когато бе вътре и видя спокойно спящия Нийл, започна постепенно да се успокоява. Подсъзнателно знаеше, че заслуга за това има не само свежият въздух, но и майор Мередит.

Заспа с мисълта за него, обхваната от безпокойство за брат си Чарлз, но с пораснала увереност, че не я е познал. Макар още сутринта да бе стигнала до това заключение. Ако я свързваше с жената, която видя по стълбите на офицерската квартира, сигурно щеше по някакъв начин да го покаже.

Въпреки всичко, за да бъде съвсем сигурна, че няма да изложи на опасност брат си, бе по-добре да се държи колкото е възможно по-далеч от майор Мередит.

С успех изпълняваше взетото решение през следващите четири дни, когато времето в Бискайския залив бе отвратително. Тя реши, че не трябва да рискува да се срещне отново с него и съзнателно се лиши от разходките по залятата от вълните палуба.

Макар свежият въздух да й липсваше, разполагаше с достатъчно

време както да ушие роклята от купения в Лондон муселин, така и да промени напълно зелената вечерна рокля.

Нийл бе доволен да се излежава в леглото и да не прави нищо. По цели часове Ориса му разказваше приказки, като същевременно ръцете ѝ не изпускаха иглата и конеца.

Когато стигнаха Гибралтар, почти бе привършила работата по роклите и се замисли с какво друго може да запълни свободното си време.

Още първата вечер бе забелязала, че в първокласния салон имаше доста индийци. Изпитваше огромно желание да се запознае и разговаря с тях, най-вече за да провери не е ли забравила техния език, който като дете говореше съвсем свободно. Бе го научила от своята ая, с която разговаряше на местния език, докато в присъствието на родителите си употребяваше само английски.

Лейди Критчли обаче щеше да е шокирана и едва ли би приела жената, която се грижи за внука ѝ, да общува с индийци, макар пътуващи в първа класа. Затова разработи по-добър план.

Отиде при домакина на кораба, един дебеличък веселяк, който прекрасно изпълняваше основното си задължение – да се грижи пътниците да бъдат доволни от пътуването си.

– Мисля си дали не бихте могли да намерите сред пътниците на кораба някой – каза му Ориса, – който би се съгласил да ми дава уроци по урду.

– Имате предвид индиец, нали? – уточни той.

– Да. Може би във втора или трета класа пътува някой, който не би отказал да спечели малко допълнително пари. Макар че не мога да предложа високо възнаграждение, ще заплатя добре за труда му.

– Разбирам отговори замислено домакинът. – Ще проверя дали има подходящ човек. Но ако пътува във втора или трета класа, ще се наложи да поискам от капитана разрешение да посещава палубата за пътниците от първа класа.

– Мога да отделям време за уроци след като сложа момченцето да спи. Това означава след вечеря, когато другите пият кафе или се забавляват по различен начин. Обикновено тогава аз се оттеглям.

– Забелязах това, госпожо Лейн. Не играете ли карти?

Тя поклати отрицателно глава, а добродушният мъж обеща:

– Ще видя с какво мога да ви помогна. Няколко пътници слизат на Малта, така че ще разполагам с достатъчно свободни кабинни, една от които ще можете да използвате за тази цел.

– Най-искрено ви благодаря – каза сърдечно Ориса.

Идеята да възстанови езика, който говореше като дете, я възбуди. Думите, които бе научила тогава, все още бяха като живи в съзнанието ѝ.

Често през дългите часове, които прекарваше в тъмните и неприветливи стаи на бащината си къща или когато отиваше на училище, произнасяше на урду всеки предмет, на който се спираше погледът ѝ. Правеше го защото самият звук на езика я упояваше.

Когато стигнаха до Гибралтар времето се оправи. Салонът, в който се хранеха, отново се изпълни с гласове. Нийл започна да се храни на масата на баба си и дядо си.

Въпреки твърдото решение да избягва майор Мередит колкото може повече, Ориса трябваше да признае, че когато той бе на масата, водените разговори биваха особено интересни.

Когато бяха в Малта именно той донесе новината, че Нилската експедиция е провела успешна операция и е завзела изворите на река Абу Клеа.

– Постигнали са победа? – попита развълнувано генералът.

Всички на масата млъкнаха и насочиха погледите си към майор Мередит в очакване да чуят отговора му.

– Генерал Стюарт е докладвал, че е провел победна битка на около четиридесет километра от реката.

– Голяма ли е била битката? – продължи да разпитва генералът.

– Срещу него е имало десетина хиляди местни бойци. Макар подробностите да са все още неизвестни.

Ориса затвори очи и се опита да си представи как ли изглежда едно бойно поле, на което срещу теб се намират десет хиляди войници. Съвсем скоро брат ѝ Чарлз можеше да попадне в такава неравна битка и тя не можеше да понесе мисълта за това.

– Какви са новините от генерал Гордън? – попита някой от присъстващите.

– На 29 декември е изпратил съобщение, което гласи: „В Хартум е нормално. Може да издържи години“.

– По какъв начин го е изпратил?

– От това, което чух да се разказва, научих, че било написано на миниатюрно листче хартия, умело скрито от местен жител. Въпреки че бил заловен, претърсен и пребит от враждебно настроени араби, той успял да го предаде по предназначение. Другата новина, за която прочетох в донесените на кораба вестници, бе, че е имало бомбени атентати в Камарата на общините и Лондонската часовникова кула.

– Всемогъщи Боже! – възкликна лейди Критчли. – Не мога да си представя какви времена доживяхме. Кой би могъл да извърши това?

– Те се наричат „Невидимите ирландци“, макар да идват от Америка – осведоми я майор Мередит. – Заседателната зала на Камарата на общините практически е разрушена, като особено са пострадали скамейките на първата редица – където са местата на членовете на правителството.

– Трудно мога да повярвам, че такива неща стават в добрата стара Англия – чу се развълнуваният глас на госпожа Онзлоу. – Човек трудно може да понесе мисълта за хаоса, в който живее днес светът.

– Права сте – съгласи се с нея лейди Критчли.

– А ние пък трябва да сме благодарни – продължи съпругата на полковника, – че по време на тази ужасна буря параходът ни не се разцепи на две.

– Не мисля, че бяхме в опасност – успокои я полковник Макдугъл. – Преди една седмица четох във вестниците, че в сравнение с 1883 тази година са станали четиристотин и единадесет корабокрушения по-малко и в тях са загубили живота си хиляда и двеста души по-малко.

– Аз също прочетох този материал – отбеляза сухо майор Мередит. – Въпреки че цифрите са обнадеждаващи, все пак тази година в морето са изчезнали около три хиляди души.

– О, нека говорим за нещо по-весело – помоли госпожа Онзлоу. – Уморих се от приказки за войни, взривове, корабокрушения и удавници.

Неочаквано тя се обърна с усмивка към Ориса.

– Сигурна съм, госпожо Лейн, че вие както и аз, очаквате с нетърпение последните вестници, за да прочетете в тях за годежа на принцеса Беатрис с принц Хенри Батенберг. Не мислите ли, че за нас жените това е много по-интересно и вълнуващо.

– Разбира се – отговори вежливо Ориса.

Не можеше да отвърне, че ѝ е много по-интересно да слуша това, което говореше майор Мередит. Той не само разказваше за последните военни събития, а явно имаше и достъп до последната информация по тези въпроси, която получаваше във всяко пристанище, в което акостираше параходът.

След като се бяха хранили заедно няколко дни, Ориса се хвана, че не сваля поглед от него, докато пресича салона за хранене и се приближава към тях. Питаше се защо се различава толкова много от всички останали пътници.

Беше средно висок, с обикновена тъмнокастена коса и с

правилни, но не особено красиви черти. Лицето му беше продълговато и слабо, с високи и изпъкнали скули.

Сигурно на снимка би изглеждал като всеки обикновен човек. Присъствието му обаче съвсем не бе обикновено. Може би се дължеше на циничната усмивка или подигравателния поглед, които прикриваха необикновеното му чувство за дълг, което не можеше да бъде обяснено.

Често мислеше какво ли прави на кораба през дългите часове, когато тя стоеше в каютата си. Избягваше да излиза, а на масата за храна обикновено отиваше последна и се стараше да намери извинение да стане първа. Разбра, че не играе карти – любимо занимание на останалите пътници, с което убиваха скуката на продължителното плаване.

В Средиземно море бе топло. Но едва когато приближиха Александрия, вечерите също станаха меки и приятни. Ориса настоя Нийл да прави дълги разходки по палубата, за да заякне. Намираше и други начини да го задържи на чист въздух.

В багажа му намери кутия с бои за рисуване и книжка с картинки за оцветяване, в която все още имаше предостатъчно празни страници. Тя предложи на момченцето всеки ден да оцветява по една картинка и когато пристигне в Бомбай, да ги подари на майка си. То възприе идеята с ентузиазъм. Това накара Ориса да се опитва да му рисува някои животни и хора от приказките, за които му бе разказвала.

За разлика от повечето свои връстници, които можеха да прекарат часове в рисуване на езера и цветя, планини и замъци, Ориса не можеше да се похвали, че рисуването ѝ се отдава. Уменията ѝ се изчерпваха с контурите на слон, прилична рисунка на тигър или птичка.

До Александрия им оставаше само един ден, когато ги настигна военен кораб, плаващ в същата посока. Възбуден, Нийл изтича в кабината, за да вземе албума с рисунките си.

– Кораб за мама – развика се той възбудено и подаде албума си на Ориса. Тя гледаше големия кораб и се чувстваше абсолютно безпомощна да изпълни молбата на детето. Въпреки това седна на един стол и постави албума на коленете си.

– Нарисувай всички знамена – изкомандва малкият в момента, когато се появиха разноцветните сигнали, с които военните поздравяваха пътниците на „Дорунда“.

– Ще ми е трудно да рисувам такъв голям кораб – опита все пак да отклони молбата му Ориса.

– А аз мислех, че притежавате изключителен талант, госпожо Лейн – чу тя произнесените с подигравателен глас думи. Нямахше нужда да се

обърне, за да види кой ги е казал.

– Тя ще ми нарисува този голям кораб – похвали се гордо Нийл.

– Това е най-новият британски двувинтов брониран кораб „Агамемнон“ – осведоми ги майор Мередит.

– Вашето обяснение със сигурност ще ми помогне да го нарисувам – отговори с непристъп за нея сарказъм Ориса.

– И да не пропуснете да нарисувате четирите далекобойни оръдия – продължи сякаш не я бе чул майорът.

– Ако намирате всичко за толкова лесно, защо не се опитате сам да нарисувате тази британска гордост – попита Ориса и без да чака отговор му подаде албума и боичките.

Очакваше, че ще откаже. Той обаче взе албума, приседна на стола до нея и започна да рисува кораба върху целия голям лист. Трябваше да признае, че рисува изключително добре.

– Къде отива този кораб? – полюбопитства Нийл.

– Към Китайско море, където ще се присъедини към британските военноморски сили – отговори сериозно големият човек.

Под умелата му ръка очертаванията на кораба започваха да изпъкват все по-ясно и съвсем точно.

– Вие рисувате почти като истински художник – възкликна Ориса.

– Ласкаете ме – отговори ѝ той с безразличие.

– Никога не съм рисувала добре – не обърна внимание на забележката му тя. И продължи с възхищение да наблюдава как пред очите ѝ корабът просто оживяваше на страницата на албума.

– Какво е тогава вашето хоби? – попита майор Мередит.

– История и литература – отговори тя кратко и сериозно.

– Разбрах, че обичате история – отбеляза той.

– Какво ви е накарало да мислите така? – попита Ориса и веднага помисли, че е разрешила разговорът да премине границите на доброто възпитание и да стане твърде личен.

Майор Мередит не отговори на въпроса. Вместо това продължи да рисува. Когато свърши, той ѝ подаде албума и каза:

– Трябва да обясните на Нийл, че „Агамемнон“ заменя стария дървен военен кораб, който носеше същото име. Той бе засегнат сериозно в битката при Севастопол.

– Наистина ли? – попита Ориса с блестящи очи. – Винаги ми е било интересно да зная нещо повече за тази битка.

– Както обикновено се биехме с руснаците – отговори той кратко.

– Сериозно ли е положението в Индия? – промени тя темата на

разговора.

Въпреки решението си да не показва особения си интерес към военните проблеми, не можа да се въздържа да зададе така интересуваният я въпрос.

– Много сериозно. Но това не се знае от много хора – отговори той с неочаквано твърд глас. След това сякаш не искаше да каже нищо повече, отиде до парапета, на който Нийл се беше облегал и наблюдаваше с отворена уста бойния кораб.

Майор Мередит размени няколко фрази с детето, разказа му за кораба и обясни значението на цветните флагчета. След това без да каже нищо на Ориса, той си тръгна.

Целият следобед Нийл не се отдели от красивата рисунка.

Рано сутринта на другия ден пристигнаха в Александрия. Тук имаше какво и да се види, и да се нарисува. За голямо разочарование на Ориса лейди Критчли реши, че Нийл не трябва да слиза на брега, за да не се зарази с някоя опасна болест. За разлика от почти всички пътници, които слязоха да разгледат града, тя трябваше да остане при момченцето.

Помисли, че не трябва да съжاليا за това. По-добре да благодари на съдбата, че ѝ помогна да предприеме това пътуване. Ако през него се наложеше да преживее малки разочарования, те напълно се компенсират с това, че се беше освободила от опеката на мащехата си.

Когато пристигнаха в Порт Саид, Ориса отново трябваше да преглътне разочарованието да остане на борда на кораба, макар че за вечеря всички се бяха върнали, тъй като най-късно в девет параходът трябваше да продължи бавно пътуването по Суецкия канал.

Както обикновено преди вечеря, всички бяха насядали в голямата дневна. Майор Мередит се появи последен и Ориса веднага забеляза, че се е случило нещо важно. Не можеше да обясни какво я накара да мисли така, може би нещо в държанието му или изразът на лицето бяха по-различни от обикновено.

Когато седна на масата, майорът се обърна към генерала и каза съвсем тихо, макар че всички го чува отлично:

- Сигурно бихте искали да узнаете, сър, че Хартум е паднал.
- Не мога да повярвам! А какво е станало с генерал Гордън?
- По все още непотвърдени съобщения е бил убит.

Генералът удари с юмрук по масата.

– Ако някой трябва да поеме отговорността за това безобразие, това е министър-председателят! – каза той извън себе си от ярост. – Той носи

вината за огромното закъснение, с което изпрати в Судан Експедиционния корпус.

– Винаги съм казвала, че на седемдесет и седем години господин Гладстон е твърде стар за този пост – намеси се язвително лейди Критчли.

– Бедният генерал Гордън – проплака госпожа Онзлоу. – Беше толкова смел и така уверен, че Хартум няма да падне!

– Нашите войски трябваше да стигнат навреме, за да му помогнат – възкликна полковник Макдугъл. – Ситуацията, в която попаднахме по собствена вина, е позорна.

– Мисля че трябва да се въздържаме да правим прибързани заключения – прекъсна емоционалните излияния майор Мередит. – Сигурно войските от Експедиционния корпус са се сблъскали с неочаквани трудности по пътя си през реката.

– Какво ще стане сега? – Генералът огледа околните с недоумяващ поглед.

– Нямам представа, сър – отговори майор Мередит, към когото бе отправен въпросът.

– Мислите ли, че сър Чарлз и майор Кичънър ще отстъпят?

– Трудно е от далеч да се предвиди какво ще предприемат. Всичко зависи от това с какви войски разполагат, съществува ли възможност армията на Махди да бъде пресрещната и разгромена и много други.

– Сган! Туземци, въоръжени с копия! – възмущаваше се генералът презрително.

– Трябва да се съгласим, че Махди е природно надарен военен. И не трябва да забравяме, сър, че това е война на религиозна основа. Когато се бият в името на своя бог, войниците се превръщат в истински фанатици.

„Това е абсолютно вярно“ – помисли си Ориса. Дали генералът или двамата полковници биха могли да разберат като майор Мередит, че човешката вяра в правотата на една кауза придава огромни сили.

Новината за смъртта на генерал Гордън помрачи настроението на масата и Ориса с облекчение напусна компанията веднага след като се нахрани.

Домакинът не бе забравил обещанието си. Сред пътниците в трета класа бе намерил един индиец, който се казваше господин Махла и който работил като преподавател в един от лондонските колежи. Беше на около петдесет и пет години и се връщаше със семейството си в Индия.

Бе родом от Бенгал и кожата му имаше съвсем тъмен цвят. Гъстата

му блестяща черна коса бе гладко вчесана назад така, че откриваше изящните му черти. Изглеждаше уморен и много по-стар от годините си. Умните му очи бяха изпълнени с отчаяние.

Ориса разбра, че е в почти безизходно материално положение. Но когато предложи да му плати за уроците малко повече, отколкото договорил домакинът, той отказа с вид на накърнено достойнство. Не можел да отстъпи от постигнатата договореност.

За Ориса бе истинска наслада да говори с него на превъзходен урду. Съвсем скоро се увери, че не е забравила езика на детството си. Трябваше само да разшири речниковия си запас, тъй като интересите й сега излизаха от рамките на думите, с които си бе служила като дете.

Беше истинско удоволствие да обсъждат развитието на събитията в Индия през последните години. Още по-интересни бяха разговорите, свързани с индийската философия и религия. Именно това бе преподавал в Англия господин Махла. Само за няколко урока Ориса научи толкова неща за будизма, хиндуизма и исляма, за които при друг учител щяха да са й необходими едва ли не месеци.

Индийците се отличаваха с разговорливостта си. Тъй като не бяха определили точната продължителност на уроците, когато се приготви да тръгва от поредния интересен разговор, Ориса разбра че преваля полунощ. В каютата завари малкия Нийл дълбоко и спокойно спящ. Някакъв вътрешен импулс я накара да вземе сребърния индийски шал и да излезе на палубата. Докато вървеше по дългите коридори, доту смях и разговори от пушалнята. По-нататък зърна няколко пътници, съсредоточени в игра на карти. Голямата дневна бе празна, сигурно генералът и лейди Критчли отдавна спяха.

Когато най-после излезе под открито небе, тя се приближи до парапета и се облегна, загледана в нощта. Следвайки малкото пилотно корабче със зелени и червени светлини, което ги водеше през Суецкия канал, параходът се движеше толкова бавно, че тя имаше чувството, че бе спрял. Не се чуваше дори шумът от машинното отделение.

Докъдето стигаше погледът й се разстиляше безмълвието на пустинните пясъци. На небето ярко блестяха звезди, а луната осветяваше пейзажа с призрачна светлина.

Беше толкова красиво, че от устата на Ориса се изтръгна неволна въздишка. Сякаш това, което виждаше, бе част от света, за който бяха разговаряли с нейния индийски учител. Без нуждата от каквито и да било обяснения разбра стремежа на вътрешното „аз“ на всеки човек към съвършенството на природата.

– Какво виждате в тъмнината на нощта? – попита един глас до нея.

Това, че майор Мередит се оказа до нея в този момент, не я изненада.

– Затруднявам се да намеря най-подходящите думи, за да го определя точно – отговори тя машинално.

Той не каза нищо и след кратка пауза тя продължи:

– Такава невероятна, изключителна красота. В същото време нещо навява известен страх.

– Защо?

– Защото ме кара да се чувствам толкова малка и незначителна... На всяка една от многобройните звезди, които светят на небето, може би живеят милиони хора като нас, които наблюдават, задават си въпроси и се опитват да разберат повече.

– Какво по-точно мислите, че искат да разберат?

– Според мен този въпрос човечеството си е задавало откакто свят светува... Защото човек не притежава нито сила, нито възможност да разбере самия себе си.

– А вие намерихте ли отговор на загадката, която представлявате вие като личност?

– Мисля, че да – заговори Ориса тихо и съсредоточено. – От най-ранна възраст съм се питала коя всъщност съм аз. И съм вярвала, че някой ден ще намеря правилния отговор.

– Това едва ли би затруднило човек като вас – прозвуча гласът му по-дълбоко и като че ли малко развълнувано.

– Не сте прав. Оказва се, че е по-трудно, отколкото можете да си представите.

– Защо смятате, че няма да мога да разбера какво точно искате да ми кажете?

– Защото аз самата не мога да го обясня както трябва... Единственото, в което съм напълно сигурна, е че когато мисля по този начин, зная колко малка, безпомощна и самотна съм.

Докато изричаше трудно намираните думи, Ориса бе повдигнала глава и гледаше към безкрая на звездното небе.

Мъжът до нея виждаше на фона на трептящите звезди съвършенството на нейния профил, нежната чувственост на устните, изящната извивка на шията. Раменете блестяха в среброто на метнатия върху тях шал.

Времето сякаш бе спряло и двамата бяха обгърнати, от съвършенството на момента, в който доминираше одухотвореността на човешката

личност.

Когато той заговори, гласът му звучеше иронично.

– Можем да направим нещо, поне що се отнася до страха ви от самотата.

Без да изчака нейната реакция, майор Мередит сложи ръце върху раменете ѝ и почти грубо я притисна към себе си. Когато главата ѝ докосна рамото му, той я притисна още по-силно, така че тя не можеше да я извърти. И впи устни в нейните.

За момент Ориса замръзна от изненада. Не можеше да разсъждава, не можеше да осъзнае какво точно се бе случило. Трябваше да намери сили да го отблъсне, но не можеше да направи каквото и да е движение. Твърдата настойчивост на устните му я правеха негова пленница. Ръцете му ѝ създаваха едновременно чувство на затворничка и на необяснима сигурност и закрила.

Досега никой не я бе целувал! Странното мистериозно усещане, което я завладя, не можеше да се отнесе към нормалните човешки емоции. Това бе нещо като наркотик, който замъгляваше съзнанието ѝ и тя не можеше да събере мислите в главата си.

Беше толкова невероятно и в същото време така съвършено, че цялата природа около тях – блестящите звезди, тъмнината на нощта и бледата светлина на луната, бяха неразделна част от мъжа, който сякаш я бе завладял.

Устните му бяха настоятелни и неизвестно защо под тяхната топлина тялото ѝ се превръщаше в празна черупка на душата, която се сливаше с него.

Изведнъж той откъсна устните си от нейните. Усети се отново свободна и независима личност. С тихо възклицание, изразяващо ужас, тя го отблъсна с двете си ръце. Не можеше да каже нищо, обхвана я необясним ужас. Едва намери сили да се обърне и да избяга.

Той остана на мястото си, загледан в тюла на роклята, която се влачеше след нея като малка морска вълна. Светлината на звездите се отрази за миг в блестящия ѝ шал. После всичко потъна в мрак и тя изчезна от погледа му.

Когато стигна до каютата си, Ориса влезе, затвори тихо вратата след себе си, хвърли се върху леглото и зарови глава във възглавницата.

Това не би трябвало да се е случило с нея... не беше истина! Как бе възможно майор Мередит да си разреши да се държи по такъв начин... Или вината бе нейна... Отговорът се появи неумолимо в съзнанието ѝ:

Той я бе познал! Знаеше коя е, беше я виждал в офицерския дом. И

сигурно си бе помислил, че е прекарала нощта при Чарлз.

Повече от сигурно бе, че един джентълмен не би се държал по този начин с момиче, което смята за добродетелно и почтено. Но да се отнесе така към омъжена жена, която има в Индия съпруг, а в Лондон – любовник, бе пълно нахалство.

Не беше ли обаче виновна тя със своите приказки за самотата. Тя имаше предвид душата, а той бе разбрал, че се отнасят до тялото ѝ.

Спомняйки си разговора, който водиха преди да я целуне, Ориса разбираше, че майор Мередит я смята за лека жена, която изневерява на съпруга си. Която не пропуска възможността да пофлиртува с всеки непознат, стига да ѝ се отдаде възможност.

„Срамна история!“ – повтаряше си тя, заровила глава във възглавницата, сякаш да се скрие от себе си.

Не можеше да се сърди на никого за държанието на майор Мередит към нея. Освен може би на мащехата ѝ, която я изгони и по този начин я принуди да потърси закрила при брат си.

Все пак как би могла да предположи, че от всички пътуващи до Индия кораби майор Мередит ще предпочете да се качи точно на „Дорунда“? Как съдбата я бе свързала със семейството на генерал Критчли, което правеше невъзможно да го избягва през дългото пътуване?

Това, което трябваше да знае със сигурност, бе, че тези пронизващи стоманеносиви очи не могат да бъдат излъгани. За кой ли път мислено се връщаше към срещата на стълбите в квартирата на Чарлз. Даваше си сметка, че напразно се е надявала, че сянката ще скрие лицето ѝ от зорките му очи.

„Живяла съм в рая на глупците“ – помисли тя. Не можеше да даде никакво обяснение, да направи каквото и да е, за да промени нещата.

Най-потресаваш от всичко обаче бе фактът, че когато устните на майор Мередит се впиха в нейните, тя не направи опит да се освободи. Как можа да се държи така безпомощно и покорно? Защо изостави гордостта и чувството си за благоприличие? Защо се бе държала така, като че ли наистина бе такава, за каквато той я мислеше? Защо не реагира като младо и невинно момиче, каквото всъщност бе.

Не можеше да намери никакво обяснение на поведението си. Даваше си сметка, че ако бе продължил да я целува, досега щеше да бъде в ръцете му. Не можеше да обясни странното чувство на сигурност, което не бе изпитвала от вече почти забравеното си детство.

„Всичко това е част от... възбравението ми!“ – каза си Ориса. Но нещо дълбоко в нея не се съгласяваше с тези думи.

Врѫхлетя я мисълта, че утре няма да може да избегне срещата с него, ще трябва да седне да се храни на същата маса, да се държи съвсем естествено, когато знаеше какво мисли той за нея – че няма чест и достойнство.

– Това няма да мога да го понеса – каза тя тихо на глас. Ала знаеше, че няма какво друго да стори. Бе хваната в жестока примка. За нея параводът се превърна в клетка, от която нямаше да може да излети!

Мина ѝ една луда мисъл: да се хвърли във водата и с плуване да стигне до брега, а оттам да излезне в пустинята. Но знаеше, че всичко това е фантазия.

Действителността щеше да настъпи с утрешния ден. Тогава тя трябваше да застане лице в лице с майор Мередит, знаейки, че е отстъпила на волята му, без да се е обидила от начина, по който той се бе отнесъл към нея.

„Сигурно не съм била с всички си!“ – помисли тя. Ако това обаче бе лудостта, то тя бе изключително приятна. Никога не си бе представяла, че може да съществува нещо толкова зашеметяващо и очарователно.

Никога не бе предполагала, че цялото ѝ същество ще затрепти само от докосването на устните на един мъж до нейните. Или, че цялата красота на света би могла да се побере в едно усещане, което прониза тялото ѝ по начин, като че ли то не беше нейното собствено тяло, а принадлежеше на него.

– Не, това не би могло да е истина! Да се е случило с мен! – извика тя в отчаянието си на глас, без да помисли, че ще събуди спящото дете.

Обаче знаеше, че е истина.

И не можеше да направи нищо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рано на другата сутрин Ориса отиде при лейди Критчли.

– Мисля – каза тя, – че Нийл ще се храни по-добре в каютата. Когато около него има много хора, той се разсейва, а преди да стигнем в Индия трябва да наддаде поне един-два килограма.

– Това е добра идея – съгласи се съпругата на генерала.

След като успя по този начин да избегне срещите с майор Мередит на закуска, тя не изпита особени угризения на съвестта, когато обяви, че ще се храни с детето.

До Бомбай им оставаха само седем дни. Ако внимаваше, сигурно щеше да успее да избегне една неминуема среща с майора. Сети се, че той излиза на чист въздух рано сутрин, когато повечето от пътниците още спяха.

Никой не знаеше с какво се занимава, че прекарва толкова дълго в каютата си. Сигурно бе свързано с неговите доклади или нещо подобно. Или със zlepоставянето на колеги офицери като брат й Чарлз.

При мисълта за това би трябвало да изпита омраза към него, но с ужас разбра, че е невъзможно. Само като се сетеше за начина, по който я бе целунал, по цялото й тяло се разливаше онази странна топлина, която я превърна в негова пленница. Единственият изход бе да не мисли за него, стига да може да изпълни решението си.

Започна да отделя цялото си внимание на Нийл. Когато излизаха заедно да поиграят на палубата, винаги около тях имаше много хора, а от майор Мередит нямаше и следа. Нийл харесваше игрите на открито и тя го учеше на бадминтон. От игралната зала взе една колода карти, с които строяха картонени замъци.

Албумът, в който малкото момченце оцветяваше рисунки за подарък на майка си, бе почти изпълнен със странни животни и хора, които вместо ръце и крака имаха нещо като пръчки, а на мястото на лицата – кръгчета. Нито една от тях не можеше да се сравни с изящната рисунка на военния кораб, направена от майор Мередит.

Ориса бе приключила работата по ушиването на малкото нови дрехи, както и по подновяването на някои от старите, които вече не изглеждаха така безнадеждно старомодни. Когато ги обличаше, й придаваха изящество и елегантност, за които голям дял се падаше на идеалната й фигура.

За щастие тя намери в библиотеката на парахода достатъчно книги, които искаше да прочете; но често се улавяше, че стои загледана в страниците, без да е прочела нито една дума.

В Червено море бе непоносимо горещо. Една вечер стана така задушно, че даже господин Махла се оплака. Ориса си помисли, че биха могли да проведат урока на палубата. Вече бе късно и сигурно нямаше да срещнат много хора.

И наистина, докато стигнаха до двата стола, намиращи се на най-горната палуба, не срещнаха жива душа. Те седнаха удобно и известно време се наслаждаваха на подухващия леко бриз.

Звездите отново хвърляха мистична светлина, а отражението на осветения параход върху почти неподвижната водна повърхност бе фантастично.

– Радвате ли се, че се връщате в родината си? – попита тя на урду.

Той поклати отрицателно глава.

– Не? – не можеше да повярва тя на отговора му.

– Аз исках да остана в Англия – отговори господин Махла. – Положението ми в колежа бе много добро. Преподавателската работа бе интересна, имах много приятели.

– Тогава защо се връщате?

– Защото трябва! Баща ми почина и сега аз съм главата на семейството. Трябва да поема грижата за майка си, четиримата братя и трите сестри, които имам, както и за техните деца.

– Искате да кажете, че няма да можете да преподавате повече?

Той кимна утвърдително, а очите му бяха пълни с тъга.

– Имаме малко земя. Като я обработваме, ще имаме с какво да преживеем.

– Но това значи, че всичките ви знания ще останат неизползвани!

– Това е моята карма, т.е. моята съдба.

– Наистина ли вярвате, че нямате право на собствен избор в случай като този?

– Никакво.

– Не мога да повярвам. Нима искате да кажете, че съдбите ни са предопределени и ние не можем да направим нищо, за да ги изменим?

– Това е основното в моята вяра – отговори с примирение този така интелигентен и умен индус. – Нашата съдба е написана на дланите на ръцете ни.

– Чувала съм да се говори за това, но трудно мога да допусна, че е така.

– Тогава погледнете линиите на дланта си – предложи господин Махла. – Всички те са различни. Няма две човешки същества, с еднакви линии на дланите. По този начин е записана историята на всеки живот. Ето, това е линията на съдбата, очертана съвсем ясно.

– Можете ли да разшифровате собствената си съдба? – интересува се Ориса. – Можете ли да кажете какво да очакват от съдбата си другите хора?

– Понякога – отговори той скромно.

Тя протегна към него лявата си ръка с обърната нагоре длан. Инду сът се наведе и я разгледа внимателно и съсредоточено.

– Нима не виждате линията на съдбата си, която е толкова дълга и ясно очертана? По нея може да се съди не само за вашата упоритост и силата на характера ви, но също така че животът ви е предопределен. Вашата душа е много стара, госпожо Лейн.

– Какво искате да кажете? – попита тя с възбудено любопитство.

Когато той се наведе съвсем близо до дланта ѝ, за да разгледа по-внимателно преплитащата се мрежа на най-различни линии и бръчици, между тях падна една тъмна сянка.

Беше майор Мередит. Стоеше вкаменен и ги гледаше със странен поглед, за който Ориса бе сигурна, че изразява постоянно нарастваща ярост.

– Вие нямате право да идвате на тази палуба! – каза той грубо на господин Махла.

За миг Ориса и индийският ѝ учител замръзнаха. После господин Махла се изправи, обърна се към Ориса с обикновения си прощален поклон и бавно тръгна, преди Ориса да успее да го спре.

Момичето бе така изненадано от постъпката на майор Мередит, че за известно време не можеше да намери нито една от нужните ѝ думи, за да му каже какво мисли за него. Той обаче я изпревари и заговори пръв.

– Не смятате ли, че би било по-разумно да запазите нежните си чувства към своята собствена класа и цвят на кожата.

Известно време Ориса не можа да разбере какво искаше да ѝ каже. Когато смисълът на думите стигна до съзнанието ѝ, тя загуби самообладание.

– Как смеете да ми говорите по този начин? – заговори тя с глас, пресекаващ от ярост и възмущение. – Как смеете да правите такива предположения или заключения за подбудите на моите действия! Не е ваша работа какво правя. Но изглежда в характера ви е да се бъркате в живота

на другите.

Спря само, за да поеме дълбоко въздух и продължи:

– Чувала съм какво се говори за вас, майор Мередит. Че се бъркате в неща, които не са ваша работа и не ви засягат. Че слухтите и се опитват да всяват страх и да създават неприятности.

По лицето на застаналия пред нея мъж се появи изненада, граничеща с изумление от начина, по който се осмеляваше да му говори. Ала за нея това вече нямаше значение.

– И когато откриете нещо нередно – продължи тя, – подлагате провинилите се на такъв тормоз, че те не могат да го издържат и някои посягат на живота си като нещастният Джералд Дюър.

– Какво искате да кажете? Откъде знаете всичко това?

В гласа на майора прозвуча неприкрито смайване.

– Искам да кажа, че ви мразя и презирам! След като ме обидихте по такъв непростим начин онази вечер, се опитвах да стоя настрана от вас. Но изглежда сте решили, че този път ще се месите в моя личен живот. Предупреждавам ви да ме оставите намира, майор Мередит! Единственото, което искам, е да ме оставите намира!

След като свърши яростния си монолог, тя се обърна и спокойно се отдалечи от него. Не затича, засрамена и унижена, както вечерта, когато я бе целунал, а вървеше твърдо и с високо вдигната глава.

Въпреки железния контрол, който си наложи, когато стигна до каютата и влезе вътре, цялата трепереше от гняв. Погледна лицето си в голямото огледало. На фона на червената вечерна рокля изпъкваше бялата ѝ, с цвят на магнолия кожа.

По някакво странно стечение на обстоятелствата беше облечена със същата рокля, която носеше когато по стълбите на квартирата на Чарлз срещна майор Мередит. Може би тя ѝ носеше нещастие, може би червеният цвят привличаше недоброжелателни погледи.

След няколко минути си каза, че единственото нещастие бе, че пътят ѝ се кръстоса с този на майора. Как смееше да мисли такива неща за нея? Как бе посмял?

Същевременно с желязна неумолимост я гложеше подозрението, че не може и да очаква той да мисли за нея по друг начин. Винаги я заварваше в съмнителни ситуации. Спомни си как в ранната утрин тичаше към задния изход на офицерската квартира, облечена във вечерна рокля. Как ги завари в момента, когато под романтичната светлина на луната господин Махла държеше нежно ръката ѝ.

При вида на ясно изразените им близо един до друг силуети майор

Мередит и не би могъл да помисли нещо друго. Изведнъж си спомни думите на индиеца. Че това е карма... съдба, от която и да иска, не може да избяга!

„Но това е глупост – опита се да мисли по-прагматично Ориса. – Всички човешки същества имат свобода на волята и могат да направят с живота си това, което искат.“

Все пак познанията ѝ в областта на будизма и една картина, представляваща Колелото на прераждането, изплуваха в съзнанието ѝ в противовес на прагматизма. Нали стотици милиони вярваха в неизбежността на съдбата си, че не могат да направят нищо, за да я изменят.

Възможно ли беше всички те да грешат и единствени представителите на бялата раса да мислят правилно? Не беше ли обаче по-добре да зарече тези философствания и да помисли за господин Махла. Какво ли си бе помислил за арогантния начин, по който го накараха да напусне палубата за пътниците от първа класа. Дано да е бил достатъчно разумен, за да разбере, че гневът на майор Мередит е бил насочен не към него, а към нея. Не беше възможно индиецът с неговата природна интелигентност да не беше разбрал, че във взаимоотношенията им има нещо странно. Как иначе щеше да си обясни властното държание на майор Мередит и нейната пълна неподвижност и невъзможност да реагира и покаже, че той няма никакви права над нея.

Нешастна, все още сърдита и в същото време дълбоко потисната от това, което се бе случило преди малко, Ориса се съблече и легна. Дълго остана да лежи, а сънят бягаше от очите ѝ. Страхуваше се, че господин Махла може да се обиди и да прекъсне уроците, които очакваше с такова нетърпение.

Самата музика на езика урду я караше да усеща, че е стигнала почти до края на пътуването, че скоро ще пристигне у дома, ще почувства топлината и обичта, които ѝ липсваха през всичките години, които прекара в Англия.

Струваше ѝ се почти невъзможно, че със стъпването си на индийска земя няма да я посрещне майка ѝ. Няма да живее в провинцията, в която бе родена.

В Делхи бе ходила само един или два пъти. Тогава бе малка и не си спомняше почти нищо от древната столица на великите могули. Сигурно там хората водеха активен социален живот. По-голямата част от пребиваването си в Индия прекара на север, в провинция Пенджаб, град Лахор или в града на розите Капуртала, розовите къщи на който бяха накацали по склоновете на величествените Хималаи.

Но имаше ли значение къде точно ще бъде, след като се връщаше в страната, която беше нейната истинска родина.

Господин Махла дойде за урока точно в уговореното време. Ориса помисли, че не е трябвало да се тревожи за тази всеотдайна душа. Поздравя я с обикновената почтителност, сякаш предишната вечер не се беше случило нищо неприятно.

– Така се радвам да ви видя – отвърна на поздрава му Ориса и се усмихна щастливо. – Как е семейството ви? Надявам се, че са добре.

Зададе въпроса както правеше това винаги. Вежливостта и интересът ѝ към хората, които бяха добри с нея, бяха залегнали дълбоко в същността ѝ. Този път обаче господин Махла не ѝ благодари, а отговори:

– Много съм разтревожен.

– Защо?

– Жена ми не е добре. Цяла нощ имаше много силни болки в стомаха.

– Не извикахте ли лекар?

– Естествено че не... Вие сигурно трудно бихте я разбрали, но съгласно нашата религия тя не може да бъде прегледана от мъж.

– Но аз я разбирам напълно – увери го момичето. Знаеше, че за една хиндуистка е немислимо да се покаже на мъж, при това бял.

– Не зная какво да правя. Болката е толкова силна, че жена ми непрекъснато плаче.

– Може би е яла нещо, което не ѝ е понесло. Бих ли могла да я посетя?

– Благодаря за предложението, обаче за жена с вашето положение е невъзможно за слезе в каютите на пътуващите в трета класа.

– Вие грешите, разбира се че мога да сляза. Само ми разкажете каква и къде е болката.

Господин Махла описа най-подробно симптомите и Ориса се убеди, че става дума за стомашни неприятности, причинени от необичайна храна. Сигурно съпругата на господин Махла страдаше и от лека треска, която бе нещо обикновено за жегата в Червено море.

– Знаете ли какво – хрумна ѝ една идея. – Ще отида при корабния лекар, ще му разкажа за заболяването на жена ви и ще го помоля да ми даде необходимите лекарства. После ще ѝ ги занесем. С урока ще се заемем след като свършим цялата тази нетърпяща отлагане работа.

– Благодаря ви от сърце. Ала не бих искал да злоупотребявам с добрината и великодушието ви.

– Не говорете така. Просто ме почакайте тук, докато се върна от

доктора.

Намери доктор Томпсън в приемната на най-добре уредената лечбница. По това време обикновено той почиваше, но сега превързваше порязания пръст на един от пътниците. Видя я и след като я поздрави, я помоли да почака.

Ориса се бе запознала с добродушния доктор, когато той посети Нийл и го прегледа по настояване на баба му след морската болест, която го бе повалила в Бискайския залив. Тогава не й направи никакво особено впечатление. Не изглеждаше нито много умен, нито особено амбициозен. Беше само един обикновен лекар, доволен от положението, което заемаше на кораба.

Когато свърши с пациента, той покани Ориса в малката каюта, която му служеше за кабинет, и като я огледа внимателно, каза:

– Изглеждате напълно здрава, госпожо Лейн. Не мога да си представя, че имате нужда от моята помощ.

– Прав сте, тук не съм заради себе си – обясни Ориса, – а заради една жена, която действително има нужда от вашата помощ.

И тя обясни на доктора за заболяването на госпожа Махла и че ставаше дума за съпругата на учителя й по урду. Поради факта, че пътничката пътуваше в трета класа доктор Томпсън бе повече от доволен да остави Ориса да се заеме с това, което бе негово задължение.

– Тези индийци! Винаги имат проблеми с храненето. Не могат да свикнат с английската кухня и често по време на пътуването гладуват до смърт. Добре че до края на пътуването остава още малко време и бедната жена ще яде любимите й чапати и ориз.

– Но мъжът й ми каза, че има силни болки в стомаха – внимателно вметна Ориса.

Докторът се обърна и извади от намиращия се зад него шкаф едно шише, пълно с белезникава течност.

– Кажете му да й дава от този сироп по две супени лъжици на всеки четири часа. Това ще успокои болките. А ето ви и няколко таблетки за сън.

– Безкрайно ви благодаря – не знаеше как да изрази радостта си момичето.

– Тези наивници обръщат винаги по-голямо внимание на душата, отколкото на тялото си. Кажете й да се помоли на бога, когото почита, и със сигурност ще се почувства по-добре.

Ориса се върна и предаде на господин Махла заръките на доктора и му предложи:

– А сега да занесем лекарствата на жена ви.

– Сигурна ли сте, че искате да дойдете в нашата мизерна каюта? Жена ми ще приеме жеста ви като особено висока чест. Вие обаче трябва да решите дали това подобава на вашето високо положение в обществото.

– Аз наистина искам да се запозная с жена ви. Всъщност, трябваше да се сетя и да го направя отдавна.

Те започнаха да слизат по стълбите, които водеха от палубата на първа класа до тази на втора и после – на трета.

Въпреки казаното в началото на пътешествието от стюарда, че третокласните каюти са обширни и удобни, въздухът бе тежък, коридорите тесни. Каютата, която заемаше семейството на господин Махла, изглеждаше неимоверно тясна за броя на хората, които трябваше да приютява. Семейство Махла се състоеше от осем души – шестте деца и двамата им родители спяха в каюта, предназначена само за четирима.

Когато погледна болната жена, Ориса се увери, че наистина има силни болки. Лежеше и пъшкаше, поставила ръце върху стомаха си. Когато мъжът ѝ представи младото момиче, направи огромно усилие, за да се надигне.

– Не се движете – помоли я Ориса. – Дойдох да ви видя, вашият съпруг ми каза, че сте болна. Донесох ви и някои лекарства, които се надявам да ви помогнат.

– Много ме боли... ще умра преди да се върна у дома – простена тя.

– Това няма да стане. Трябва да оздравеете, защото в това състояние няма да можете да се грижите за децата си.

Ориса ѝ даде две супени лъжици от сиропа на доктор Томпсън. После я накара да изпие и една от таблетките за сън. Не забрави да каже на децата да пазят тишина.

Тъй като знаеше, че без жена си господин Махла няма да може да се справи с децата, помогна му да сложи най-малките да спят по две в една койка. Нахрани бебето с малко разрежено мляко. След съвсем кратко време в каютата цареше тишина и покой. Дори госпожа Махла бе заспала под действието на приспивателното хапче.

– Направихте толкова много за бедното ми семейство. Благодарен съм ви безкрайно. А сега ми разрешете да ви съпроводя обратно – каза тихо господин Махла.

– Няма смисъл. Вече е твърде късно за нашия урок. По-добре да останете и да внимавате децата да не събудят майка си, която има нужда от почивка.

– Но как ще се оправите по стълбите нагоре?

– Не се безпокойте. Обещавам ви, че няма да се загубя. Сигурна съм, че когато утре сутринта жена ви се събуди, ще бъде значително по-добре.

– Бъдете благословена за вашата доброта – каза с молитвен тон господин Махла и докосна с пръстите на двете ръце челото си.

Ориса му се усмихна и излезе от каютата.

Беше толкова горещо, че пред вратата на кабината спря, за да избърше потта с малката си кърпичка, преди да продължи тежкото изкачване на стръмните стълби.

Не бе минала и няколко крачки, когато чу говор на висок глас и смях. Видя трима войници в униформа. По всяка вероятност бяха пияни, защото краката им не ги държаха здраво на пода. Нямаше начин да избегне срещата с тях, тъй като коридорът бе съвсем тесен.

Не ѝ оставаше нищо, освен да продължи пътя си. Те обаче прегърнати за рамене явно нямаха никакво намерение да ѝ направят път. Тогава тя се долепи с гръб към една от стените на коридора в очакване да я подминат. Когато се изравниха с нея, спряха.

– Какво правиш тук? – попита един от тях с преплитащ се език. – Откакто сме на парахода не сме виждали такова готино гадже.

– Това е съвсем точно, не сме я виждали досега – отбеляза втори. – Къде си се крило, маце?

Той протегна врат към Ориса. Тя усети, че започва да трепери от страха, който я обземаше. С усилие успя да им каже спокойно и с достойнство:

– Най-учтиво ви моля да ми направите път да мина.

– Но ние няма да те пуснем. Не, докато не разберем всичко за теб! – намеси се и третият.

Те се приближиха и я обградиха от всички страни.

От тях се носеше миризма на бира, което я изплаши още повече.

– Не бихте ли ме пуснали да си вървя – помоли тя отново.

– За къде бързаш? – попита войникът, който я беше заговорил първи. – Може и да те пуснем, ако се държиш с нас както трябва. Не сме виждали хубавица като теб откакто се качихме на този проклет параход.

– Да, да – добави друг. – Не се надувай, ами ни дай по една целувка, за да те пуснем да си ходиш.

Ориса си пое дълбоко дъх. Искаше ѝ се да извика за помощ. Но дали в това затънтено място някой би я чул? А даже да я чуеше, щеше ли да ѝ се притече на помощ?

– Хайде, започвай с целувките, ако искаш да те пуснем.

– Само ако много настояваш, разбира се – захили се един от тях.

Ориса затвори очи и вдигна ръце, за да опита да си пробие път и да започне да вика за помощ, когато един властен глас попита:

– Какво става тук?

Помисли че ще се разплаче от облекчение. Заобиколилите я войници се изправиха и с не особено успешни усилия опитаха да застанат мирно.

– Марш в помещенията! Веднага! – заповяда майор Мередит.

Тримата се опитаха да отдадат чест, обърнаха се и с олюляваща се походка продължиха по коридора.

Ориса на свой ред пое посоката, от която бе дошла с господин Махла, без да погледне към майора. Усещаше, че той върви след нея. Изпълваше я благодарност за това, че се бе появил точно навреме.

Когато започна да изкачва стълбите, той бе само на едно стъпало след нея. Така стигнаха до малко по-широките стълби, които водеха от втора класа на горната палуба. Той използва случая да се изравни с нея.

– Ще ми кажете ли какво правехте долу – попита той – или не трябва да питам?

В гласа му прозвуча толкова презрение, че дъхът на Ориса секна. Значи той си бе помислил, че индиецът, с когото се среща, се е изплашил да я посещава на палубата на първа класа и тя е започнала да го посещава в неговата каюта.

Усети как гневът ѝ, буен и неударим, започва да се надига в гърдите ѝ. Изпълни я до такава степен, че започна да ѝ прилошава. Сигурно се дължеше както на жегата и на нервното напрежение от срещата с войниците, така и на факта, че целия ден не бе хапнала нищо.

Усети главата си лека като балон. От пода започна да се издига страшна тъмнина, която започна да я обвива. Протегна ръце да се хване за перилата на стълбите, но не можа да се задържи и започна да се свлича надолу. В последния момент усети, че майор Мередит я прихвана и вдигна с такава лекота, сякаш бе малко дете. Бързо изкачи останалите стъпала и когато стигнаха до салоните на горната палуба, отвори вратата на един от тях и внимателно я постави в голямо и удобно кожено кресло.

Ориса отпусна глава и остана със затворени очи. Всичко около нея плуваше, макар да не бе изгубила напълно съзнание. Чу как майор Мередит отиде до вратата и даде някакви нареждания. Скоро се върна и приближи до устните ѝ чаша.

– Изпийте това.

Искаше да откаже. Ала в гласа му долови нещо, което я накара да се подчини. Отпи глътка и усети огънят на някакъв алкохол да се излива като пламък в гърлото ѝ. Опита се да отблъсне чашата, но чу заповед:

– Още малко!

Искаше да възрази, но ѝ беше невъзможно да говори. По-лесно бе да направи това, което той искаше. Отпи още една глътка от коняка и усети как съзнанието ѝ започва да се връща. Веднага се опита да заговори.

– Аз... съжалявам...

– Стойте мирно и мълчете. Ще имате достатъчно време да говорите, когато се оправите напълно.

Все още дишаше трудно, но мозъкът ѝ се проясняваше. Слабостта бе изчезнала и усети как лицето ѝ започна да възвръща обичайния си цвят. Вече не ѝ беше толкова горещо. Напротив, започна да трепери от студ. Майор Мередит взе ръцете ѝ в своите и започна внимателно да ги масажира, за да ги стопли.

– Съвсем скоро ще се оправите – успокояваше я той.

Беше прав. Само след една-две минути слабостта и безпомощността, които усещаше, бяха изчезнали. Бе напълно в състояние да се върне в каютата си. Тя издърпа ръцете си от неговите, отвори очи и каза с глас, който се надяваше, че звучи напълно нормално.

– Много ви... благодаря. И съжалявам, че ви създадох... толкова неприятности...

– Не бяха никакви неприятности – отговори той внимателно. – Но се надявам, че имате достатъчно разум, за да... – млъкна внезапно той.

Може би защото все още не изглеждаше напълно добре, това, което искаше да ѝ каже, му се стори излишно.

Ориса стана и усети как краката ѝ се подгъват. С върховни усилия прекоси каютата и изчака майор Мередит да отвори вратата. Излязоха в обширния коридор и преди да тръгне, Ориса спря, погледна го и каза тихо.

– Благодаря ви още веднъж.

Точно се обръщаше, за да тръгне, когато се появи доктор Томпсън.

– А, госпожа Лейн – спря се той. – Как се справихте с вашата пациентка? Успяхте ли да я накарате да изпие лекарството, които ви дадох за нея?

Без да обръща глава, Ориса усети как съвсем близо зад нея майор Мередит застина на мястото си.

– Госпожа Махла изпи както поръчахте и сиропа, и приспивателното – отговори съвсем спокойно тя. – Сигурно още утре сутринта ще се почувства по-добре.

– Да се надяваме – каза докторът весело. После се обърна към майор Мередит. – Виждате ли какъв сръчен помощник си имам!

Ориса не искаше да ги дочака да приключат разговора и побърза да се прибере в каютата си. Когато се почувства сигурна в своето убежище, не успя да скрие усмивката си. За първи път виждаше майор Мередит така объркан!

Доктор Томпсън сигурно щеше да му разкаже с подробности защо е била долу, на палубата на трета класа. Той щеше да разбере, че неговите подозрения са абсурдни. И се надяваше, че ще се засрами.

Замисли се върху начина, по който реагира на неговата целувка. Всъщност реакция в истинския смисъл на думата изобщо нямаше. И тя не можеше да си обясни защо.

Все още стоеше права по средата на каютата, погълната от мислите за него, когато някой почука на вратата. Първоначално помисли, че не е чула добре. Но след секунди чуването се повтори.

Тя отвори вратата. Пред нея стоеше майор Мередит.

– Искам да говоря с вас – настоя той.

– Не! Много е късно... Освен това... – погледна тя красноречиво към съседната каюта, която се заемаше от генерала и лейди Критчли.

– И двамата са в малката дневна – отговори майорът, прочел мислите ѝ, и продължи да настоява: – Знаете много добре, че трябва да поговорим.

– Няма какво да си кажем – възрази тя.

– Знаете, че не е така. Трябва да ви поднеса извиненията си. Ала едва сега разбрах, че индиецът е ваш учител по урду.

– Приемам извиненията ви. А сега... – опита се тя да затвори вратата.

Обаче майор Мередит протегна ръка и я задържа отворена.

– Думите ви не прозвучаха по начин, който да ме убеди, че сте приели извинението ми – укори я той, макар че в очите му проблеснаха весели искрици.

– Уморена съм и искам да си... легна. Не можете да стоите тук и да разговаряте с мен... по този начин.

– Не смятате ли, че малко сте закъснели да се притеснявате за репутацията си?

Момичето знаеше какво има предвид той. Да, беше ѝ поднесъл

извиненията си за недоразумението във връзка с господин Махла. Но продължаваше да тълкува по същия обиден начин, както и преди, посещението ѝ при Чарлз.

– Моля ви, оставете ме намира! Не разбирате ли, че нямаме какво да си кажем. Съвсем нищо! – почти проплака тя.

– Сигурна ли сте?

– Абсолютно!

Не можеше да разбере как намери сили да изпълни решението, което бе взела, и да го отпрати колкото може по-бързо.

Майор Мередит сигурно щеше да каже още нещо, но отнякъде долетяха гласове. Той се обърна да види кой е и Ориса използва момента да затвори вратата колкото може по-бързо. Единственото, което той чу, бе шумът от превъртането на ключа.

От вътрешната страна на вратата Ориса спря и се ослуша. Разбра, че за момент той не помръдна от мястото, където стоеше. После до нея долетя шум от отдалечаващи се стъпки и тя успокоена седна на леглото.

Не можеше да му отрече достойнството, с което се извини за една от грешките, които бе допуснал. Така ѝ се искаше обаче да би могла да му разкаже истината за посещението си в офицерската квартира на Чарлз.

„Той никога няма да научи истината“ – каза си тя наум и бе обзета от безкрайна тъга.

На другия ден от сутринта се появи попътен ветрец и параходът се понесе много по-бързо отколкото през последните четиридесет и осем часа.

– Трябва да пристигнем в Бомбай по разписание – каза генералът, когато след закуска Ориса доведе Нийл при баба му и дядо му да го видят.

Бе много горещо и тя бе облякла една от пъстрите муселинени рокли, които бе ушила сама само преди няколко дни. Младото момиче имаше самочувствие, че изглежда добре на ярката слънчева светлина.

– Сигурно нямате търпение да видите мъжа си, госпожо Лейн – отбеляза лейди Критчли.

– Да... Разбира се – смънка Ориса.

– Той ще ви посрещне, нали?

– Очаквам, че ще го видя на пристанището.

– Тъй като тогава ще сме много заети, да не забравим да ви благодарим предварително за всичко, което направихте за нашия внук. Той

определено изглежда по-добре откакто вие започнахте да се грижите за него – каза жената на генерала.

– Благодаря ви – отговори Ориса, изненадана от изблика на толкова много чувства от въздържаната жена.

Тя хвана Нийл за ръка и двамата бавно тръгнаха към палубата, за да направят сутрешната си разходка. Тогава чу лейди Критчли да казва на съпруга си:

– Това е една много добре възпитана млада жена.

Ориса не може да се въздържи и направи гримаса.

Жалко, че майор Мередит не можеше да чуе тази висока оценка. После с учудване си помисли каква ли би била реакцията на благородната аристократка, ако знаеше как арогантно се бе държал майорът с нея.

„Добре е, че хората не могат да четат мисли“ – мина ѝ през ума. Опита се да пропъди майор Мередит от мислите си и да съсредоточи цялото си внимание върху малкото момченце.

С приближаване края на пътуването храненето в каютата бе започнало да ѝ омръзва. Ала знаеше, че не може да се срещне с майора и да се отнася към него с общоприетата вежливост, нито да понесе изпитателния поглед на проницателните му сиви очи.

Съдбата бе предопределила той никога да не научи колко погрешно е мнението му за нея. И тя не можеше да му се сърди за това. Но ѝ беше безкрайно любопитно, ако се бяха срещнали при други обстоятелства, дали щеше да я целуне, както направи онази вечер:

Или за него това бе едно удоволствие, което намери без да прави никакво усилие. И защо даже мисълта за такова отношение от негова страна я накара да бъде завладяна от пълна безнадеждност. Защото въпреки омразата, която изпитваше към него заради презрението му, се надяваше присъствието ѝ да остави някаква следа в съзнанието му.

„Това бе първият път, когато бях целуната“ – помисли Ориса. Страхуваше се, че никога повече няма да изпита опияняващото усещане от такова преживяване.

Последната вечер от пътуването отново се бе сблъскала с майор Мередит, който вървеше по коридора в посока на нейната каюта. Тя се бе запътила към домакина да вземе етикети за багажа си. Мислеше, че всички са в салона на вечеря и няма да срещне никого. Тъй като беше много горещо, пък и всичко вече бе пакетирано, носеше лека тъмносиня муселинена рокля. Бе вързала косите си с една панделка.

Когато по-рано вечерта слагаше Нийл да спи, му бе казала, че на

следващия ден ще види майка си. И той заспа, прегърнал албума с рисунките, да не би случайно да ги забрави.

Бе странно, че за времето на пътуването беше свикнала с обстановката на парахода, с пътниците. Някои от тях проявяваха любопитство към нея и доброжелателство към малкото момченце. Опитваха се да научат нещо повече за нея, но напразно. След утрешния ден сигурно вече нямаше да ги срещне. Нямаше да ѝ липсват, нямаше дори да си спомня за тях.

„Освен за един“ – помисли тя с болка в сърцето, причинена от мисълта, че никога няма да забрави майор Мередит. Защото той бе направил нещо, което никога нямаше да бъде в състояние да изличи от паметта си.

Бе я целунал! За първи път в живота ѝ мъж, се бе докоснал до устните ѝ.

Вървеше по коридора, унесена в мисли за майор Мередит. Изведнъж го видя да се приближава към нея.

Сърцето ѝ за миг замря, а после запрепуска диво. „Не искам да говоря с него“ – паникьоса се тя, ала бе късно да избегне срещата.

– Надявах се да се срещна с вас, госпожо Лейн – започна майор Мередит и застана така, че бе невъзможно да мине, без да го блъсне встрани. – Предполагам, че вашият съпруг ще ви посрещне при пристигането ни в Бомбай.

– Надявам се... – едва промълви Ориса.

– Бих ли могъл да ви помогна с нещо, след като слезем на брега?

– Благодаря ви, но всичко е уредено.

Думите им бяха най-обикновени, произнесени тихо и сякаш лишени от всякакъв смисъл. Въпреки това толкова много неща останаха неизречени.

Изведнъж я обхвана лудото желание да се приближи до него, да го докосне, да го помоли да я целуне пак. Само още един път. Искаше да се увери, че усещанията през онази нощ под звездите не бяха плод на болно въображение.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да мобилизира всичките си сили, цялата си твърдост и да му протегне ръка с думите.

– Сбогом, майор Мередит.

– Сбогом госпожо Лейн – отговори той и стисна ръката ѝ. – Желая ви в Индия да бъдете така щастлива, както се надявате.

– Благодаря.

Искаше да пусне ръката ѝ, а не можеше нито да каже нещо, нито да

я издърпа, нито да го погледне в очите.

В един миг ръцете им бяха стиснати, а в следващия той вече се отдалечаваше от нея по коридора. И с мъчителна болка тя разбра, че със себе си той отнасяше нещо от самата нея.

ПЕТА ГЛАВА

Шумът на пристанището бе оглушителен.

Слизащите от палубата на първа класа пътници сякаш бяха потопени във водовъртежа от тъмни тела, денкове и багажи, плачещи деца, викащи мъже. Всичко беше един голям хаос.

Със свито сърце Ориса очакваше някой да се появи и да каже, че е дошъл да я посрещне. Предполагаше, че чичо ѝ има достатъчно задължения в Делхи, за да си разреши да дойде да я посрещне тук. Но би могъл да помоли за това някой приятел.

Ако Чарлз му бе телеграфирал, както ѝ обеща, сигурно някой щеше да се появи ако не да я съпровожда по време на цялото ѝ пътуване до Делхи, то поне да ѝ помогне да вземе влака. Стоеше в тълпата с надежда, че няма да се размине с този, който е дошъл да я посрещне.

Стюардът ѝ бе помогнал, като нае един носач – кули, който сега смирено стоеше и чакаше да му заповяда накъде да тръгне. Тя обаче стоеше на едно място и непрекъснато се оглеждаше. Бе забравила колко завладяваща е тълпата в Индия, как кара сърцето на всеки да затупти с нейния ритъм. Имаше индийци, които с гирлянди цветя посрещаха приятелите си, пътували с парахода. Богатството на блестящите сарита се допълваше от военните униформи на всякакви чиновци, които изпълваха пристанището.

Търговци продаваха плодове, деца размахваха въртележки, някои държаха хвърчила. И навсякъде се плискаше море от красиви лица с огромни влажни кафяви очи.

Над цялата тази картина огненото слънце сипеше жар и топлината обгръщаше всичко като в златна мараня.

– Някой посрещна ли ви, госпожо Лейн – попита глас, който разпозна веднага.

– Каретата ще ме чака... извън пристанището – излъга тя.

– Тогава да кажа ли на носача да отнесе багажа ви?

– Благодаря ви, ще се справя сама – отговори Ориса със студен и безразличен глас.

Изпитваше неприятното чувство, че майор Мередит се опитва да научи нещо повече за мистичния ѝ съпруг, да се убеди, че няма да остане сама на произвола на съдбата.

Бе си взела довиждане с генерала и съпругата му още на кораба.

Майката на Нийл се качи на палубата, за да посрещне дългоочакваните пътници. Беше експанзивна млада жена, която заговори:

– Не зная как да ви се отблагодаря, госпожо Лейн. Мама каза, че благодарение на вас Нийл е укрепнал и през цялото пътуване се е държал като ангелче.

– Той е едно мило малко момче – отвърна Ориса с нескрита обич в гласа.

– Вие имате ли деца?

– Не.

– Помислих, че може би имате – обясни с усмивка майката на Нийл, – след като сте се справили така добре с моя син. Още веднъж ви благодаря.

– За мен бе истинско удоволствие да се грижа за него.

Скоро след това се появиха множество войници и офицери, като първите се погрижиха за багажа, а вторите съпроводиха генерала до каретата му.

Тези мисли преминаха като светкавица през ума ѝ. Отново я обхвана страх, че майор Мередит може да настоява да я придружи до мястото, където я чака каретата ѝ. Тя побърза да му подаде ръка.

– Сбогом, майор Мередит.

– Но защо, може да се случи пак да се срещнем. Често идвам в Бомбай.

– Едва ли.

Усети че бе груба и добави:

– Ние с моя съпруг не водим светски живот.

– Тогава да не ви досаждам повече. Довиждане.

По извивката на устните и погледа на очите му почувства, че той е разбрал желанието ѝ да се отърве от него. В този миг една голяма, натоварена с багаж кола ги раздели с шума от виковете на носачите, които ѝ проправяха път в тълпата. Ориса използва случая и като се обърна забърза, без повече да погледне към майора.

„Сигурно наистина повече никога няма да го видя“ – помисли си тя. Ала кой знае защо тази мисъл не ѝ достави никакво удоволствие.

Скоро стигна до мястото, където имаше множество наемни коли. Кочияшите ѝ предлагаха услугите си. Носачът ѝ избра един от тях, постави багажа на свободното място и благодари за получения бакшиш.

– Накъде отива мемсахиб? – попита я наетият кочияш.

– На гара Виктория. Но минете по крайбрежния булевард – отговори Ориса.

И по-рано като малко момиченце бе идвала в Бомбай. Красивият залив все така блестеше и в маранята на жегата създаваше впечатление за нещо илюзорно. Огромни постройките се издигаха успоредно на морето, отделени от него с неравен път.

Всичко ѝ беше така познато просто защото представляваше част от детството ѝ. Стори ѝ се, че твърде бързо стигнаха до гарата. Там имаше огромно стълпотворение, на пръв поглед изглеждаше невъзможно човек да си пробие път. Сети се, че веднъж купил си билет, индиецът не се интересува от часа на тръгването на влака. Отиваше на гарата и чакаше. Понякога с цялото си семейство, даже дни преди заминаването. Постилаха завивките си на перона, там готвеха, миеха се на гаровата чешма. Налагаше се железопътните служители да ги заобикалят, а когато това бе невъзможно, просто ги прескачаха.

Ориса отиде до гишетото за билети и след като чака известно време, помоли за един билет първа класа до Делхи. Попита в колко часа е следващият влак, тъй като бе пропуснала сутрешния, който стигаше най-бързо. Оказа се, че трябва да чака до вечерта. Това нямаше да я затрудни. Щеше да си купи храна, а сред толкова хора времето щеше да отлети незабелязано.

Носачът, който нае кочияша, бе готов да не прави нищо друго, освен да се грижи за багажа. Освободена от това задължение, Ориса приседна и започна с интерес да разглежда всичко около себе си.

На перона освен хора имаше кози, кокошки, кучета и даже една свещена крава. Отказа предлаганите ѝ люти местни храни, но не можа да устои на кокосовия орех, горната част на който отвориха пред нея. Прохладната течност ѝ дойде добре в парещата жегата, тя се отпусна и дори задряма.

Най-после късно следобед влаковата композиция пристигна. В началото ѝ бавно и сякаш важно пухтеше бълващ черен дим локомотив, който приличаше на митичен дракон. Когато спря, шумът и врявата станаха непоносими.

Носачът на багажа намери един вагон първа класа с табелка „Само за жени“. Преди някой да успее да влезе, той зае за нея ъгловото място. После подреди багажа. Остана толкова доволен от бакшиша, че тя разбра, че му е платила много повече от необходимото.

Поне по отношение на парите нямаше защо да се безпокои. Нали в Делхи щеше да я чака чичо ѝ. Той винаги бе особено щедър и нямаше да разреши племенницата му да се срамува от облеклото си. В Делхи сигурно имаше много офицерски жени, чиито проницателни погледи

веднага щяха да видят колко износени са дрехите ѝ. Ако след един месец тръгнеше с полка на север, нямаше да има нужда от елегантни дрехи.

Докато се бе потопила в света на мислите си, вагонът бързо се напълни. Качиха се още три офицерски съпруги, мъжете на които служеха в различни полкове. Това им даваше повод да се държат една с друга вежливо и студено. Тази прословута английска резервираност забавляваше свикналото на свобода още от детството си момиче.

Имаше една мисионерка с мършаво лице, която седеше в ъгъла, четеше нещо и не разговаряше с никого. Една ниска и пълничка жена, явно съпруга на някакъв търговец, веднага след като седна и се настани удобно затвори очи и се приготви да спи.

Спътниците на Ориса я погледнаха с любопитство, обаче не се опитаха да я заговорят. Тя остана доволна от това, тъй като никой не ѝ пречеше да се любува на пейзажа докато се стъмни.

След като бяха пътували само два часа, влакът спря и всички се изсипаха на перона да търсят храна. Ориса се отказа от услугите на скъпия гаров бюфет. Предпочете да си купи едно добре сварено яйце, две чапати и малко плодове.

Малко след като влакът потегли отново, всички се разположиха с надежда да прекарат нощта колкото може по-удобно. Тракането на колелата, люлеенето и неравномерната скорост не даваха покой на Ориса. Макар прозорците да бяха затворени, отвън влизаше прах, който се наслявяше на тънък сив пласт по пътничките, така че на честите спирки Ориса имаше нужда повече да се измие, отколкото да остане да спи във вагона.

На една от спирките се разходи край влака. В един вагон пътуваха много коне. Сигурно бяха от прочутите арабски конюшни в Бомбай, където търговците от Персийския залив продаваха конете си. Тя се развълнува от мисълта, че след като пристигне при чичо си отново ще има възможност да язди.

Запита се как ли изглежда майор Мередит на кон. Без да знае защо, бе сигурна, че е прекрасен ездач. Седнала в купето, тя си спомни онази нощ, когато се взираше в пустинята и говореше за самотата, а той я целуна. Бе сигурна, че го е направил с цел да ѝ покаже колко я презира. Но не можеше да забрави странното усещане на сигурност, което почувства в прегръдката му.

„Никога повече няма да го видя – каза си Ориса наум. – Това бе само един епизод от моя живот и колкото по-скоро го забравя, толкова по-

добре.“

Влакът спираше, потегляше, набираше скорост. И отново. След като пътуваха по този начин две нощи и един ден, по изгрев слънце приближиха Делхи. След мрака на нощта огненият диск на слънцето, почти заслепяваше. Скоро се появиха първите признаци на града.

Ориса си спомни, че Делхи е бил векове една от столиците на Азия. С такова удоволствие щеше да разгледа пак прочутата червена крепост, която бе посещавала като дете. Знаеше, че е била построена от шах Джахан, същия, който по-късно бе сътворил в памет на любимата си жена Тадж Махал – най-романтичната гробница в света. Той носил траур тридесет и шест години!

„Да имаше кой и мен да обича така“ – помисли си Ориса. И тъй като знаеше, че това никога няма да се случи, насочи мислите си към Делхи. „Докато полкът на чичо Хенри е в града, ще го разгледам най-подробно“ – реши твърдо тя.

Когато влакът спря на гарата, офицерските жени слязоха първи. Посрещнаха ги трима снажни, загорели мъже, стегнати и напети в униформите си, които без излишно бавене се разпоредиха за багажа на съпругите си.

Мисионерката изчезна, без да се сбогува. А дебелианата, която прекара цялото време в сън, бе посрещната с такава суетня, че сигурно бе по-важна, отколкото изглеждаше.

Последна слезе Ориса и се огледа наоколо. Тълпите бяха гъсти, но първокласните вагони личаха ясно и всеки, който бе дошъл да я посрещне, щеше да ги намери лесно. Почака доста време, но никой не се приближи до нея, освен носачите, които питаха дали сама ще свали багажа си. Мина толкова време, че се разтревожи да не изместят композицията, затова помоли един носач да ѝ свали багажа. Тя отново зачака.

Накрая разбра, че и този път паметта на Чарлз му бе изневерила. Сигурно беше забравил да изпрати съобщение на чичо им и сега тя пристигаше неочаквано. Не можеше да се сърди на брат си. Успокоен, че е разрешил проблема ѝ, той сигурно е забравил за нея в момента, в който се бяха разделили.

Освен това не знаеше в коя казарма е разквартируван полкът на чичо ѝ. Как ли бе пропуснала такава важна подробност? В един голям град като Делхи сигурно имаше повече от една казарма. Все пак нямаше да е трудно да научи. На всяка гара имаше дежурен английски офицер, който със сигурност ще знае къде се намират потомците на Чилтърнс.

Около нея минаваха множество войници. Забеляза сикхи от севера

с превъзходни тюрбани, бради и дълги мустаци, видя патански воители от северозападната граница, разпозна униформите на Двадесет и първи батальон и Първи бенгалски пехотен полк, както и на Мадраската кавалерия.

Ориса започна да си пробива път към администрацията на гарата, следвана от носача, когато пред погледа ѝ се мерна униформа от Кралския полк на Чилтърнс. Носеше я сикх, при това с такава гордост, която несъмнено бе част от историята на благородния му род. Имаше тъмна брада, а гъстите вежди се сключваха над дълъг и гърбав нос. Тя се приближи към него.

– Не сте ли изпратен да ме посрещнете? Аз съм лейди Ориса Фейн.

Старшината козирува отсечено.

– Ще пътувам и чакам влака си, мемсахиб.

– Тогава ми кажете – попита тя – къде в Делхи мога да намеря полковник Хенри Хобърт.

– Полковникът не е в Делхи, мемсахиб.

– Не е в Делхи? – възкликна Ориса слисана. – Но аз съм негова племенница и пристигам от Англия, за да живея с него.

– Полковникът и полкът са изпратени в Шуба. Като видя по израза на лицето ѝ, че за нея това не означава нищо, сметна за задължително да ѝ обясни.

– Шуба се намира на границата, малко след Пашавар, мемсахиб. Говори се за неприятности. Заминаха преди седмица и аз заминавам да се присъединя към тях.

Ориса го гледаше с невярващи очи, лицето ѝ изразяваше пълна обърканост. Нито за миг не бе допускала, че чичо ѝ Хенри може да не се окаже в Делхи. Чарлз също бе казал, че ще останат в Делхи най-малко два месеца. Като се приспадне времето, за което стигнаха от Англия до Бомбай, пак имаше повече от месец.

Трескаво мислеше какво да прави. Командуваният войските в Делхи, ако се обърнесе към него, сигурно щеше да я посъветва къде да отседне до завръщането на чичо си. Но това означаваше да обясни защо е тръгнала при чичо си толкова внезапно, че даже не е успяла да го уведоми за това.

А как щеше да обясни на консервативните англичанки, че е пътувала сама, без да бъде придружавана от никого. Едва ли можеше да им отговори: „Представях се за омъжена“.

Ако кажеше истината нямаше да мине дълго време и генералът и лейди Критчли щяха да узнаят и да решат, че е малка измамница и

неблагодарница.

Всичко в главата ѝ се завъртя като от вихрушка. Тя се обърна към стоящия до нея сикх.

– Не казахте ли, старшина, че отивате при чичо ми?

– Да, мемсахиб. Бях болен от заразна тропическа треска и полковникът ми заповяда веднага щом се почувствам по-добре, да се присъединя към тях.

– Тогава ще дойда с вас – реши изведнъж Ориса.

– С мен?

– Да – отговори твърдо тя. – Вие ще ме отведете при полковника. Той сигурно е отпътувал преди да получи телеграмата, с която му съобщавах за пристигането си. Няма никакво съмнение, че в противен случай щеше да остави в Делхи някой, който да се погрижи за мен.

– Но, мемсахиб... – опита се да протестира старшината.

– Не мога да направя нищо друго – прекъсна го Ориса. – И знам, че полковникът не би искал да остана сама в Делхи.

– Но, мемсахиб, сигурно има дами, съпруги на приятелите на вашия чичо, които ще се погрижат за вас.

– Не можете ли да разберете, че трябва да отида при чичо си. При това колкото може по-скоро. Кога тръгва влакът за Шуба?

– След един час.

– Много добре – каза със задоволство Ориса. – Вие ще ми купите билет.

Докато говореше, тя извади кесията, в която се намираха парите ѝ. Знаеше, че билетът ще бъде доста скъп, Шуба бе далеч от Делхи.

– Нека да бъде за втора класа – нареди твърдо тя.

– Втора класа, мемсахиб? – смая се сикхът.

Естествено Ориса знаеше как дори най-обикновените англичани пътуват в Индия, съпровождани от прислужниците си, заемащи специално съседно купе. Дори в някои вагони между тях имаше нещо като прозорче, през което получаваша заповедите.

Когато Ориса бе пътувала с баща си, носеха свое спално бельо и храна. Той изпращаше по телеграфа нарежданията си и със спирането на влака се появяваше облечен в бяло индиец, който носеше храната върху покрит с кърпа поднос.

Сега не можеше да си разреши да пътува по този начин. Не можеше да изхарчи всичките си пари за това пътуване. После нямаше да може да си позволи да отиде където и да е или да си купи нещо.

– Ще пътувам втора класа – повтори решително Ориса и подаде на

облечения в униформата на Чилтърнс човек цялата си кесия.

Не се поколеба нито за миг да го направи, тъй като индиец, приет в този изключително благороднически батальон, би трябвало да е безкрайно честен.

След това се отправи към чакалнята за дами. Тя бе удобна и Ориса използва възможността да свали от себе си последните следи от полепналата по дрехите ѝ прах във влака от Бомбай, макар да знаеше, че по Пенджабската северна железопътна линия ще бъде още по-мръсно. Ала поне щеше да тръгне чиста.

Когато излезе обратно на перона, старшината я чакаше с купения билет. Изглеждаше толкова представителен и сериозен, че бе доволна, че ще пътува с него. Защото някой можеше да се заинтересува защо пътува сама. А когато я придружаваше старшината, нямаше да възбуди ничий интерес.

Влакът се появи на коловоза. Вдигна се същата глъчка, смут и блъсканица, на които вече бе присъствала в Бомбай.

Пътуващите англичани вървяха гордо по перона, следвани от купища прислужници и носачи, натоварени със спални завивки и ракети за тенис, стикове за поло и пръчки за крикет.

Ориса се качи и успя да заеме пак ъглово място. Този път седалката не бе толкова удобна, разполагаше с по-тясно пространство, а и хората в купето бяха повече. Всички, освен нея, бяха индийки.

Точно срещу нея седеше дребничка, красива жена, окичена с много бижута. Сигурно бе персийка. Спомни си, че обикновено индийките пътуваха, накичени с всичките си бижута, защото нямаше къде да ги оставят.

Не беше трудно персийците да бъдат различени сред другите индийци. Последователи на пророка Зороастра, те бяха дошли в Индия, за да избегнат кланетата на мюсюлманите. Обикновено бяха богати и живееха предимно в Бомбай.

Красивата персийка имаше много куфари и с тръгването на влака опита да ги подреди, но настъпи края на розовото си сари и го разкъса. Възкликна от досада. Ориса използва случай и се обърна към нея на урду.

– Колко жалко за красивото ви сари. Нека го зашия.

Персийката я погледна с изненада. Докато младата англичанка ровеше в една от чантите си за игла и подходящ цвят конец, всички в купето започнаха да обсъждат малкия инцидент.

Беше толкова неприятно, казваха пътничките. Носачът не подредил

багажа както трябва, багажниците били много високи, не можело да се очаква сама жена да се занимава с такива тежки куфари. Изобщо влакът бил пригоден само за мъже.

Пътничките се надпреварваха да изказват своето мнение. Създаде се атмосфера, която по своята непринуденост се различаваше коренно от тази, която задушаваше Ориса по време на пътуването от Бомбай до Делхи с английските ѝ спътници.

Ориса заши толкова сръчно скъсаното място, че изящните бодове изобщо не се виждаха, а краят на чудесната материя стана като нов.

– Благодаря ви за помощта – възкликна персийката.

– Няма защо – усмихна се Ориса.

Скоро в купето се водеше оживен разговор, в който участваха всички пътнички. Разказваха за децата и мъжете си, за трудностите при намирането на подходящи домакински и хранителни стоки, за жегата и недостига на вода и за какво ли още не. Мелодичните им гласове звучаха като на малки птички, пеещи в клетката на купето.

Единствената от тях, която знаеше малко английски, бе персийката.

– Имам неголям магазин – каза тя на английската си спътница. – Клиентките ми са предимно богати индийки. Обаче често при мен идват и англичанки, които купуват сарита за подаръци на приятелки в Англия.

– В Англия няма такива красиви платове – каза Ориса с усмивка.

– Вашата рокля е много красива – отбеляза персийката, като я разглеждаше с любопитство.

– Шила съм си я сама – обясни момичето. Това предизвика истинска сензация. Помолиха я да стане, за да могат да се полюбуват на резултата от работата ѝ. Опипваха плата, правеха ѝ комплименти. Беше много забавно и съвсем по женски.

Когато влакът спря на поредната спирка, Ориса реши да слезе да си купи нещо за ядене. Но спътниците ѝ не искаха и да чуят за такова нещо. Поканиха я настоятелно да сподели това, което те бяха взели със себе си.

Междувременно старшината намина край купето да види няма ли тя нужда от нещо. Помоли го да ѝ купи плодове – малко портокали и един сладък пъпеш. Всички завършиха яденето със сочните плодове. Ориса бе горда, че и тя бе дала своя принос за общата трапеза.

Много добре съзнаваше, че за много индийци би било светотатство да споделят храната си с чуждоверец, при това англичанин. Но между жените в тясното затворено пространство на купето възникна такова дружелюбно отношение, което преодоляваше границите на много

табута на кастовото разслоение в индийското общество.

Скоро стана време да се пригответ да прекарат нощта. Бяха се позаширили, тъй като три от пътуващите бяха слезли. Ориса вдигна краката си и се настани много по-удобно. Персийката свали изящното си, бродирано със златни конци сари, за да сложи за нощта едно по-обикновено и по-удобно.

– Тази нощ ще бъде много горещо – каза тя на Ориса. – Ще ви е неудобно да спите в красивата си рокля. Бихте ли приели едно сари, което да си сложите?

– Наистина ли ми го предлагате? – попита невярваща на чутото Ориса. – Колко мило от ваша страна.

Всички пътнички наблюдаваха с особен интерес това, което англичанката носеше под роклята: обшитите с дантели фусти, стегнатия и плътно прилепващ към тялото ѝ корсет, тънката долна риза.

Ориса облече късата и тясна, приличаща на блуза с къси ръкави горна част, която се носи над сарито. После със завидна сръчност омота плата около кръста си и прехвърли единия край през рамо. Остана доволна, че въпреки преминалите години не е забравила как се слага сари.

Когато бе окончателно облечена, се разнесоха спонтанни възгласи на възхищение.

– Можете спокойно да минете за индийка – каза една от спътниците ѝ и това прозвуча като комплимент.

Спомни си казаното от, Чарлз – че прилича на раджпутска принцеса. Докато се оглеждаше в огледалото, великодушно извадено от багажа на персийката, си помисли, че може би е имал право. А и се чувстваше много по-удобно.

Тъмното, рубиненочервено сари подчертаваше разкошната ѝ тъмна коса, в която се отразяваха неговите цветове. Лесно можеше да мине за представителка на северните провинции, жителите на които не бяха с толкова тъмна кожа, като в останалите щати на страната.

Освободена от притискащия я корсет, тя успя много по-лесно да се свие на седалката. Една жена ѝ даде навито на руло одеяло, което ползваше за възглавница. Въпреки че ѝ бе удобно, Ориса не можа да заспи почти цялата нощ. Едва призори се унесе в дълбок, непробуден сън.

Когато се събуди, изгрялото слънце изпращаше лъчите си през прозореца. Всичко бе покрито с прах. Спътничките ѝ още спяха. В този момент влакът спря на поредната спирка.

На прозореца изникна главата на старшината. Той надникна в купето и на лицето му се появи тревога. Обходи с поглед всички, после

отстъпи две крачки назад, за да вижда по-добре. След това се приближи и пак надникна вътре.

– Не ме ли познахте? – попита тя и се наведе напред.

– Мемсахиб! – възкликна той смаян.

– В тази дреха се чувствам много по-удобно – обясни му тя.

– Трябва да ви кажа нещо, мемсахиб – прошепна той тихо. – Много е важно!

Отвори вратата на купето, която водеше направо навън, а не както обикновено към коридора, и Ориса слезе на перона. Направиха няколко крачки, отдалечиха се от тълпата и застанаха до една стена, облепена с някакви плакати на два езика.

– Какво има?

– Не трябва да отидете по-далеч от Пашавар. На границата има изключително неприятни събития. Затова сахиб полковникът е трябвало да тръгне толкова спешно от Делхи.

– Обстановката по-тревожна ли е от обикновено?

– Да, мемсахиб. Говори се, че руснаците бунтуват местните племена. Мисля, че като стигнем до Пашавар, английската администрация няма да ви позволи да продължите с мен, а ще ви върне в Делхи.

– Но аз трябва да стигна до чичо си! На всяка цена!

Изведнъж ѝ хрумна една идея.

– Слушайте, старшина. Както съм облечена бихте ли разбрали, че съм англичанка?

– Ако си сложите и бинди – цветна точка на челото, ще изглеждате като истинска индийка.

– Тогава, сержант, като стигнем до Пашавар, вие няма да съпровождате англичанка, а например една от вашите роднини. Нали имате сестра?

Индиецът я изгледа критично и каза.

– В тази дреха никой няма да ни задава въпроси.

– Тогава кажете ми как смятате да стигнем до Шуба – постави конкретен въпрос Ориса.

– За вас ще наема някаква рикша. Да се надявам, че не всички ще бъдат проклети страхливци.

– А самият вие как ще стигнете дотам?

– Пеша, мемсахиб.

– Какво е разстоянието?

– Около двадесет мили.

Ориса въздъхна. Като индийка нямаше да може да обуе удобни

обувки за ходене, трябваше да продължи с типичните индийски сандали.

– Ще намеря начин да ви заведа до Шуба. Сигурен съм, че сахиб полковникът не би искал да пътувате сама обратно до Делхи.

– В това съм напълно сигурна – съгласи се Ориса. – Почакайте да ви донеса кесията си. И двамата знаем, че индийките никога не носят на себе си пари, още повече, когато ги придружава мъж.

Ориса се качи обратно в купето. Видя, че персийката вече се е събудила. Заговори я на английски.

– Бих искала да поговоря с вас, без да ни разберат другите.

– Тогава говорете бавно – помоли я тя.

– Трябва да стигна до чичо си, който е полковник от Кралските войски. Но старшината смята, че на границата има големи неприятности. За мен ще е опасно да пътувам с моите дрехи, тъй като всички ще разберат, че съм чужденка, при това англичанка. Ще се наложи да пътувам облечена така, както съм сега. Мога ли да ви помоля за една услуга?

Гласът и издаваше голямото ѝ смущение. Ала нямаше друг избор и затова продължи да обяснява.

– Мога ли да задържа сарито, което така услужливо ми дадохте да облека за нощта? Веднага, след като стигна при чичо си, ще ви изпратя в Бомбай парите за него. Заклевам се, няма да ви измамя!

– Не мога да приема пари от вас. Това е немислимо. Приемете го като подарък от мен.

– Не мога – започна да я увещава момичето. Спорът продължи повече от десет минути. Накрая персийката се съгласи да приеме като подарък белите тънки кожени ръкавици на Ориса, които бе видяла в чантата ѝ.

– Много ви благодаря – съгласи се със замяната дребната персийка. – Такива фини ръкавици в Индия не мога да намеря.

След това Ориса помоли също така за малко къна, с която да нарисува дланите на ръцете си, и боя за червеното бинди на челото.

Когато всички приготовления бяха привършени, всички пътнички в купето бяха посветени в тайната. Момичето внимаваше единствено да не разберат къде точно отива. Любезните индийки ѝ дадоха също така въглен да почерни по традиционния за тях начин очите си. Настояха да приеме и няколко гривни.

– Всички индийки, даже най-бедните, носят някакви украшения – убеждаваха я те. – Ще предизвикват подозрение, ако нямате дори почти задължителните гривни. Хората ще помислят или, че сте много

бедна, или че съпругът ви нехае за вас.

Подготовката на момичето за новата авантюра се превърна в игра, в която взимаха участие всички пътнички. Ноктите, дланите на ръцете и стъпалата на краката ѝ бяха изкусно нарисувани с къна. Обградените с черен въглен очи станаха омайни като на всяка жена от Изтока, по средата на челото ѝ се появи тъмноръчно бинди.

Като израз на дълбоката си благодарност Ориса подари на спътниците си по нещо дребно – малко от останалата копринена панделка след подновяването на зелената ѝ официална рокля, неголямо парче тюл, две оплетени с дантела носни кърпички, направени от самата нея.

Знаеше, че подаръците са твърде дребни, но се компенсираха с това, че бе дала повод на пътуващите с нея индийки да разказват и се хвалят, че са взели участие в толкова необикновени неща.

Много скоро след като Ориса бе напълно готова, влакът започна да намалява скорост. Пристигаха в Пашавар. Възбудата ѝ нарастваше с всяка измината минута.

„Сега вече ми предстои наистина голямо приключение!“ – каза си Ориса.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Ориса видя „каруцата“, която старшината бе наел, изпита желание да се засмее на глас. Едва ли имаше нещо по-смешно от първобитната количка, която приличаше на обикновен сандък на колела, какъвто всъщност беше.

Отгоре с канап бе вързана една по-голяма дъска, която трябваше да пази сянка на двамата души, които едва можеха да се поберат на седалката. Да не говорим за това, че място за багаж почти нямаше.

Старшината я бе предупредил за това още преди да тръгне да търси превозно средство, с което да стигнат до Шуба. Багажът ѝ щели да оставят на съхранение, докато тя намери кого да изпрати, за да го приберат при чичо ѝ.

– Дано всичко мине добре, мемсахиб. Тогава от крепостта сигурно ще изпратят каруца, която да прибере багажа ви. Не трябва да забравяте, че индийките пътуват с малко багаж.

Ориса намери удобно ъгълче в чакалнята, отвори и пререди почти целия си багаж. Намери нещо като голяма торба от конопено платно и в нея сложи съвсем малко вещи, които прецени, че ще ѝ бъдат необходими на първо време.

Взе две муселинени дневни рокли и една вечерна, тъй като бе уверена, че чичо ѝ няма да разреши да се разхожда из крепостта облечена в сари. Понеже знаеше, че в северните провинции нощем става студено, при роклите сложи и един сравнително по-топъл шал.

Според нейните разбирания се получи съвсем скромен пакет, който пристегна колкото можеше повече. Въпреки това старшината го погледна неодобрително, но не каза нищо. Пренесе кожените ѝ куфари в наетото кули и тръгнаха към мястото, където щяха да ги оставят.

Като стоеше настрана, както изискват индийските обичаи за жените, тя чу подробните инструкции, дадени от нейния спътник на някакъв чиновник. Багажът трябвало да бъде пазен с възможно най-голямо внимание, докато полковник Хенри Хобърт не изпрати някой да го прибере.

От разменените думи Ориса разбра, че името на чичо ѝ предизвика голямо уважение. След като козирува на чиновника в знак на благодарност, старшината тръгна, следван раболепно от Ориса, както това изискваше ориенталският обичай. На гарата намериха едно слабичко момче, което ги очакваше с наетата кола сандък.

Изглеждаше много стара и очукана. Прозираха останки от синя боя, с която някога е била боядисана. Дървените стени бяха изкривени и напукани. В същото време колелата изглеждаха здрави, а мършавият сивокафяв кон, който беше впрегнат, бе много по-жилав и издръжлив, отколкото изглеждаше. Бе от онази странна порода, отглеждана в северната част на Индия, която е особено предпочитана за преодоляване на дълги разстояния и планински пътища.

Платнената ѝ торба трудно, но все пак бе наместена под седалката, на която тя седна, и тръгнаха.

По улиците на града имаше много войници, но не можеше да се види нито една бяла жена. Това я увери в истинността на думите на старшината, който я бе предупредил, че ако някой чиновник от британската администрация я види, веднага ще нареди да бъде върната в Делхи. Ориса се оглеждаше с интерес и възбуда около себе си, като не забравяше да държи края на сарито дръпнат ниско над очите, а долната част да покрива лицето ѝ така, че да се виждат само очертаните с черен въглен очи.

Пешавар е бил основан през шестнадесети век от Великия могул Акбар и се намирал само на тридесетина километра от Киберския проход. Само преди две години бе завършена Пенджабската северозападна железопътна линия, с което градът излезе от изолацията си и започна да се развива.

Шуба обаче се намирал на изток от града и до там можеше да се стигне само по разбития път. Така малката компания се движеше бавно през тълпите към североизточния изходен пункт на града.

По пътя си видяха нови постройки, които сигурно представляваха фабрики за шев на вълнени и копринени дрехи, но преди всичко – за тъкане на килими. Последните се отличаваха с особено изящество на изработката. Обаче зад станове седяха не жени, както обикновено, а мъже с бръснати глави – осъдени затворници.

– Много от осъдените са лоши хора – обясни старшината. – През различни времена са причинявали големи неприятности на щатското правителство.

С особено добро чувство Ориса наблюдаваше разхождащите се по улиците патани. Спомни си какво казваше за тях баща ѝ: „Вярвай на брамина повече, отколкото на змията, на змията повече, отколкото на блудницата и на блудницата повече, отколкото на патан“. Въпреки това тя бе привързана към тях, тъй като в тяхното обкръжение беше прекарала детството си. За нея те бяха най-войнствените и независими хора,

които познаваше.

Разделени на повече от дузина племена, те смятаха за свой основоположник цар Саул. Всъщност, обаче бяха ислямизирани племена. Отличаваха се със светла кожа, очи и коси. Обикновено бяха с широки, скулести лица и орлови носове. На което и племе да принадлежаха, винаги се отличаваха с гордост и сдържаност. Бяха здраво свързани с традицията за свещеното право на отмъщение за всяко зло – истинско или въображаемо.

Дори самият факт, че тези толкова странни племена обитаваха двете страни на границата, я правеше едно нестабилно и опасно място. Тя сподели всичко това със старшината, който отговори сдържано:

– Всички злини идват от Зар, Зан и Замин.

Ориса знаеше, че това означава „злато, жени и земя“. Сред многолюдието тя успя да отличи един сикх от сектата „акали“. Беше облечен в традиционните сини дрехи на своята религия, а върху високия му син тюрбан блестяха нанизаните излъскани стоманени обръчи.

Съзря и внушителна група жени чангара. Те от поколения работеха на изкопи – носеха в поставените на главите си кошници изкопаната пръст. Сигурно бяха заети с довършителните работи по железопътната линия. Ориса бе чувала, че в тази страна, характерна с крехките си жени те се отличават с особена физическа сила.

Явно Пешавар процъфтяваше като всички големи градове, в които са разположени военни части, служещите в които са готови с широка ръка да харчат държавните си заплати.

Магазините за дрехи привличаха с топове плат, натрупани върху откритите към улицата рафтове. Направо на паважа бяха наредени пъстри парчета памучни платове с дължината на сари.

На изнесени пред магазините сергии се продаваха накити, изработени от злато и сребърен филигран. До тях бяха разположени кошници, пълни с най-различни плодове. Дребни търговци излагаха стоката си направо върху земята.

Ориса се размая от сърце, когато една свещена крава започна да опитва от грижливо подредените на една сергия плодове и зеленчуци. Нещастният собственик я гледаше безпомощно – религиозното суеверие не му позволяваше да я прогони.

Сред тази пъстроцветна тълпа бавно се движеха рикши и биволски каруци. На поставен почти в средата на улицата стол бръснар подстригваше клиента си. До него писар с поставена на коленете му дъска пишеше, заобиколен от неграмотни съграждани.

Навсякъде бе пълно с кози, крави, кучета, коне и хора. Много, неизброимо много хора!

Скоро каруцата, управлявана умело от старшината, напусна Пешавар. Тръгнаха по един пращен път, от двете страни на който растяха редки дървета. Зад тях се виждаха плодородни, добре напоявани ниви, засадени с различни култури. По пътя си на изток и все на изток щяха да минат само през няколко малки селца. След тълпите на града пътят изглеждаше съвсем безлюден.

За сметка на това прелитаха цели ята птици. Ориса си спомни, че в тази част на страната имаше повече различни видове птици, отколкото на огромната територия на цяла Индия.

– Успяхте ли да научите нещо ново, докато бяхме в града? – попита Ориса и отпусна края на сарито, с който прикриваше лицето си – вече нямаше кой да я види.

– Само слухове, мемсахиб – отговори сикхът. – Но в тях винаги има някаква частица истина.

– С други думи, няма дим без огън – усмихна се Ориса, като си спомни известната поговорка.

– Започвам да се страхувам, че сахиб полковник ще ми се разсърди, че съм довел мемсахиб на толкова опасно място – довърши той мисълта си.

По интонацията, с която произнесе думите, Ориса разбра, че идеята за такова неодобрение от страна на любимия му полковник го измъчва. Затова му каза успокоително:

– Обещавам ви, старшина, че ако чичо ми се ядоса, ще направя всичко възможно, за да излее гнева си върху мен. Аз ви принудих да ме вземете със себе си. И когато полковникът научи защо, ще разбере и няма да имате никакви неприятности.

Обещанието ѝ като че ли подобри настроението му. Когато след известно време спряха в едно селце да напоят коня и купят плодове за себе си, той изглеждаше решен да продължат пътуването си.

– Научихте ли нещо повече? Положението по-лошо ли е? – започна да го разпитва тя, когато поеа отново по пътя и никой не можеше да ги чуе. Попита, защото го видя да разговаря с местните жители докато даваха вода на коня.

Ориса си спомни докладите за внезапни нападения и рейдове, публикувани в английските вестници и списания през последните години. Руснаците размахваха оръжие във всички страни, които граничеха със северозападните райони на Индия.

През 1880 година Абдурахман хан бе признат за емир на Кабул. В замяна на това той от своя страна се съгласи англичаните да контролират външнополитическите му връзки. Изразяваха се надежди, че това ще доведе до относително спокойствие. За съжаление обаче подобен оптимизъм можеше да се проявява за съвсем кратко време.

Пътуваха още дълго. Наложиха се Ориса да отвори платнената торба и да извади топлия шал, който бе взела от куфарите и който бе използвала по време на пътуването си от Лондон до Тилбъри.

Пред тях се разстилаше потъналата във вечерен здрач плоска равнина, но в далечината се издигаха все още огретите от слънчеви лъчи планински върхове. На няколко пъти срещнаха сякаш плувачи в прахоляка камили, тръгнали към Пешавар като насочващи се след дълго плаване към пристанището кораби. Звънчетата на шиите им подрънкваха весело, докато постепенно изчезваха в обратната посока.

Ориса си помисли, че камилските кеврани сигурно идват от Афганистан и са преминали през зоната на военните действия. А може би пътуваха от Русия и бяха преминали през Окс (Аму Даря) и Хиндукуш. Тези огромни разстояния ѝ се струваха толкова страшни, че инстинктивно потрепери.

Старшината помисли, че ѝ е студено, и се опита да я успокои:

– Няма да пътуваме още много, мемсахиб:

– Къде ще пренощуваме? – попита тя, като разбираше много добре, че за един ден не могат да стигнат до Шуба.

– В едно ханче, мемсахиб.

Изведнъж слънцето се скри зад далечните върхари. Нощта обви земята като в було от пролетни паяжини в синьо. От Киберския проход задуха остър ветреца. Добре че само след няколко минути стигнаха до ханчето, което беше малко и очевидно бедно. В подобни паянтови постройки обикновено имаше само най-необходимото. Повече от пътниците носеха със себе си всичко, което искаха да имат като удобство за през нощта.

При вида на старшината и Ориса ханджията изпадна в неудобно положение. Крайпътните ханчета като неговото бяха предназначени само за представители на европейската раса. Представителният сикх обаче намръщи вежди с такъв авторитет, че спътницата му веднага бе отведена в една от стаите. Като с магическа пръчка за голото легло бяха донесени топли завивки и възглавница. В средата на стаята върху паянтова масичка заблещука натопено в някакво благоуханно масло фитилче.

За късмет в ханчето нямаше отседнали други пътници. Скоро се

усети миризма от дима на разгарящ се огън и на предизвикващите апетит индийски подправки.

Ориса се изми, отърси праха от сарито и вчеса разрошената си коса. Сигурно би било забавно да може да спусне дългите си черни коси да падат свободно по гърба ѝ. Да се освободи от досадната грижа да ги прибира и пристяга с панделка или фиби, гребенчета или мрежички.

Вече се бе нахранила с донесената от старшината храна, когато дочу нежните звуци на цитра. Това бе единственият знак, че под стряхата на хана бе отседнала да ношува група индийци. Ориса надникна през един процепа. Бегло зърна осветени от пламъците на огъня лица на насядалите около него пътници.

Бяха урийци, живеещи високо в планините. Носеха филцови шапки, под които можеха да бъдат забелязани само побелелите им бради, и дебели дрехи от мъхеста вълна. Подаваха си един на друг дълго наргиле, което издаваше звуци на крякащи жаби.

Ориса се чувстваше смъртно уморена – няма нищо по-изтощително от пътуване в прахоляците на индийския пек. Тя обаче съзнателно отпъждаше съня, за да не пропусне нещо интересно. В момента преживяваше такова приключение, за каквото не бе мечтала в най-смелите си сънища. Искаше да запази спомен за него през целия си живот.

Знаеше колко скучен е животът на англичанките в Индия. Те се движеха в един омагьосан кръг от празни забавления, на които срещаха едни и същи физиономии, водеха безкрайно повтарящи се разговори, слушаха едни и същи оплаквания, едни и същи анекдоти.

Най-после умората я победи. Тя облече една типично английска бяла нощница с дълги ръкави, която се закопчаваше под самата ѝ брадичка. Легна и се зави с топлите завивки, които ханджията ѝ беше дал.

Заспа в момента, в който главата ѝ се докосна до възглавницата. Когато някой почука на вратата, имаше чувство, че е затворила очи преди броени минути. Когато се разсъни, разбра, че е старшината и че вече е сутрин.

– След пет минути закуската ще бъде готова, мемсахиб – каза той, без да влиза в стаята или даже да откряне вратата.

Беше така приятно да можеш да се облечеш толкова бързо. Навличаш малкия корсаж, който оставя открит кръста, после увиваш около себе си сарито и обуваш нашарените с къна ходила на краката в ниските индийски сандали.

Ползваните по време на престоя в хана вещи нареди обратно в торбата. Остави само шала, който да използва, ако не стигнеха в крепостта

преди падането на вечерта, когато ставаше не само хладно, но почти студено.

Когато влезе в общото помещение, там я чакаше старшината. Ориса го погледна и замря от изненада. Той не беше облечен в униформата си.

– Ще помоля мемсахиб да ме извини – започна да се оправдава той, като видя израза на лицето ѝ, – но за да бъда в безопасност през този последен етап от пътуването си, по-добре да не съм облечен в униформата на служител в английска военна част войник.

– Но, разбира се, старшина. За вас това е от жизнено важно значение – успокои го момичето и седна на масата.

Старшината отиде да донесе закуската и тя забеляза, че с особено старание затвори вратата след себе си. Това я накара да си спомни, че ако е индийка, за каквато се представя, никога не би трябвало да я видят седнала на масата за храна.

– Трябва да ми напомняте как да се държа, за да не излизаме от каноните на индийските обичаи. Иначе ще загубим всичко от някоя моя неволна и може би съвсем незначителна грешка.

– Успях да разсея съмненията на ханджията, като му обясних, че сте много важна индийска дама... рани. Тогава ме запита защо нямате свита.

– И какво обяснение му дадохте?

Старшината я погледна смутено.

– Казах му, че сте избягали от проклетия раджа, за да намерите истинската любов – отговори той.

Ориса прихна в смях.

– Колко романтичен сте, старшина!

Мъжът явно не разбра скрития смисъл на думите ѝ, защото бе зает с приготовленията за пътуването им. Искеше да тръгнат колкото е възможно по-рано. Затова привърши надве-натри със закуската, излезе от хана и като покри главата си с края на сарито, се качи в чакащата я каруца.

Веднага подкараха в посока на издигащите се планини. Високо в облаците се забиваха заснежените им върхове. Небето бе кристално ясно, а въздухът все още пазеше нощната прохлада.

Пътят беше лош, на места отнесен от последните дъждове, напълнили реките, които прекосяваха. Ала отпочиналият си през нощта кон крачеше бодро и равномерно.

Пътят започна да се изкачва стръмно и да прави резки завои. Скоро от двете им страни се проточи стената на планините, а пътят от пращен

стана каменист.

Ориса имаше странното усещане, че човекът до нея, който държеше поводите на коня, е вътрешно напрегнат и разтревожен. За да отвлече вниманието му и да го разсее, тя започна да го разпитва за неговото семейство. Попита го дали харесва войнишкия живот.

– Аз принадлежа телом и духом на този начин на живот.

Ориса знаеше, че сикхите са отлични войни. През 1849 г. английските войски бяха спечелили битката с тях след поредица от извънредно тежки сражения. За сметка на това по време на сипайските въстания те бяха останали лоялни на англичаните.

Това бяха доволни от живота и щастливи хора. Религията им съчетаваше ислямски и хиндуистки вярвания. Според нея пред Бога всички бяха равни. Ориса обаче вече бе забравила, ако изобщо в ранното ѝ детство някой ѝ бе разказвал за техните религиозни обреди.

– Ние сме добродушни – започна да обяснява старшината не на английски, а на урду. Искаше дори когато са сами да изпълняват стриктно ролите си.

– Какви обреди изпълнявате? – попита Ориса.

– Всеки сикх се заклева да пази петте К-та.

– Какво означава това – недоумяваше тя.

– Кеш – никога да не режеш косата си; кангха – да имаш гребен в косата си; качха – да носиш къси военни панталони; кара – на ръката си винаги да носиш стоманена гривна и кирпан – сабя или остър нож да носи всеки винаги на кръста си.

– Не е особено трудно да се запомни – усмихна се Ориса. – Когато порасне много дълга, косата не ви ли пречи?

– Някои недоволстват. Но който носи косата си дълга още от детство, свиква с нея. В края на краищата на жените не е по-лесно да се оправят с дълги коси. Нали?

– А какво ви е забранено?

– Не трябва да пушим и да употребяваме алкохол – отговори старшината. – Идеалът за всички, изповядващи нашата религия, е щастлив брачен живот. Той е разрешен дори на нашите учители – гуру.

– Баща ми е разказвал, че сте прекрасни бойци – спомни си Ориса.

– Най-свещеният, най-почитаният във всяко сикхско семейство предмет, е сабята.

Това тя бе виждала с очите си. Като дете в Лахор често бе срещала сикхи, които вървяха по улиците със закачени на кръста големи, понякога неудобни саби. Поколения наред те се предаваха от баща на син.

Пътят ставаше все по-струмен. От време на време им се налагаше да спират, за да може конят да отпочине. По обяд слънцето напече толкова силно, че бе невъзможно да се пътува. Ориса слезе и поседна под сянката на един хималайски кедр.

Облаците, които сутринта се бяха скупчили над далечните планини, сега бяха изчезнали. Небето бе брилянтно прозрачно и съвсем чисто. Бе края на зимата. През следващите месеци температурата щеше да се повишава с всеки изминат ден, докато мусоните през юни донесат дългоочакваната прохлада.

Все още край пътя имаше дървета – хималайски кедри, обикновени хвойни и кленове. Склоновете на околните хълмове бяха покрити с храсти. Върховете им се издигаха, отрупани с грамади скали, захвърлени сякаш от някакъв гигант при опит да покаже херкулесовата си сила.

Каручката продължаваше да се полюшва по неравния път. Въпреки задухата Ориса започна да се унася в дрямка. Постепенно се откъсна от заобикалящата я действителност. Само подсъзнанието ѝ регистрираше тропота на конските копита и поскърцването на колелата.

Пътят ставаше все по-каменист. След поредната почивка, която използваха, за да се нахранят, потеглиха отново. Сега срещаша много по-малко пътници и на все по-големи разстояния.

– Обстановката тук изглежда съвсем спокойна – каза Ориса, просто за да наруши мълчанието.

– Да се надяваме, че наистина е така, мемсахиб – отговори уклончиво сикхът. Неизвестно защо гласът му звучеше тревожно.

По едно време някъде много, много далеч се дочуха изстрели. Чува ги и двамата. Когато обаче едновременно вдигнаха глави и се послушаха, не чува повече нищо. Ориса дори не бе сигурна дали това не е било шум от срутнали се в планината камъни.

Продължиха по-нататък. Пътят ставаше все по-каменист. Скалите от двете им страни се издигаха все по-високи и по-високи. Пътят се виеше край една рекичка, която се спускаше надолу. При всяко съприкосновение на пръските със слънчевите лъчи се разгаряха ярките огньове на всички цветове на дъгата. Много скоро, когато настъпеше безжалостната жегата, от бълбукащата рекичка щяха да останат само тъмни кални локви и грозно, покрито с камъни корито.

Конят вървеше неуморимо, макар че товарът му бе тежичък и никак не му бе лесно да се изкачва по каменистата почва. Може би и той усещаше, че на края на пътя го очакват обилна храна и удобна конюшня. Каквато и да беше причината за неговата издръжливост, Ориса бе

уверена, че заслужава цената, заплатена на момчето за него.

Старшината ѝ бе обяснил с голямо неудобство, че парите, които му бе дала, са се свършили.

– Не се изненадвам – успокои го тя. – Даже съм сигурна, че ви дължа някаква сума. Само трябва да ми кажете колко трябва да ви върна и съм сигурна, че чичо ми ще ви се издължи.

– Благодаря, мемсахиб – отговори воинът с достойнство. Бе повече от ясно, че само безграничната гордост не му е позволила да ѝ поиска допълнително пари.

– Бихте ли ми разказали за Шуба – помоли тя и деликатно отклони темата.

Освен това имаше желание да разговарят дори само за да чуват звука на собствените си гласове. Пустотата на пътя и неясните очертания на планинските зъбери, притиснали ги плътно от двете страни, бяха зловещи и предизвикваха у нея странен страх.

– Не съм бил там досега – отговори той по-тихо от обикновено, сякаш се страхуваше, че някой може да ги чуе.

– Крепостта стара ли е?

– Не, мемсахиб. Обаче не се използва често.

Дори само това бе достатъчно, за да ѝ даде да разбере, че положението е много сериозно. Спомни си постоянните оплаквания, че армията не разполага с достатъчно войници, за да охранява границата. Фактът, че сега изпращаха допълнителни поделения дори в малко използвани крепости, можеше само да означава, че властта се презастрахова срещу евентуални неприятности.

Замълчаха. Каручката продължи да се полюшва, копитата на коня чаткаха ритмично по камъните. Денят започна да преваля и слънцето клонеше към залез, когато най-сетне с нотка на триумф старшината възкликна:

– Шуба!

Той посочи с ръка високо пред тях. В позлатата на залязващото слънце Ориса видя ясно очертаните стени на крепостта и надничащите иззад тях покриви на защитените вътрешни постройки.

Крепостта бе построена по подобие на всички английски крепости. Състоеше се от широка стена, която се издига така високо, че врагът би трябвало доста да се помъчи, ако реши да я прехвърли.

– Стигнахме, старшина! Успяхме! – каза победоносно Ориса.

– Да, мемсахиб.

– Всичко наоколо изглежда толкова мирно и тихо – радостно

продължаваше да коментира тя, окрилена от близкия край на пътуването им. Огледа заснежените върхове, надвиснали над крепостта, и разпрострелите се на изток и на запад планински вериги.

– Когато местните племена се бият, не може да се види човек, преди да е стрелял – отговори мрачно професионалният военен.

Ориса си спомни думите на майор Мередит, който бе казал: „Зад всяка скала и храст по северозападната граница е залегнал по един свиреп местен войн, готов всеки миг за непреодолима атака“.

До крепостта им оставаха не повече от пет километра, когато Ориса изпита неприятното и тревожно усещане, че някой ги наблюдава. Дали от двете им страни не се намираха безжалостните местни войни, насочили пушки и готови всеки миг да стрелят по тях?

Сега разбра напълно ползата от преобличането на старшината в традиционните дрехи на местните жители.

– Ако врагът ни дебне – каза тя на глас, – сигурно ще реши, че не заслужаваме дори куршумите им.

– Дано е така, мемсахиб – съгласи се с нескривана тревога в гласа си старшината.

– Сигурно само си въобразявам – прошепна тихо сама на себе си Ориса, за да се успокои.

Въпреки това имаше някакво вътрешно усещане за заобикаляща ги опасност, която може и да възпрепятства пристигането им в Шуба.

За първи път, откакто бяха напуснали Пешавар и бяха предприели опасното пътуване, старшината замахна с камшика, подканяйки коня да ускори хода си. Животното тръгна толкова бързо, че каручката се заклатушка от една страна на друга, а колелата заскърцаха пронизително. Сякаш някой ги преследваше и единствено стените на крепостта можеха да им предоставят сигурно убежище.

Ориса бе принудена да се хване за страничната дъска на каруцата, за да пази равновесие и да не се изтърколи от нея.

„Защо се страхувам, след, като всичко наоколо изглежда толкова спокойно?“ – подскачаше въпросът в разлюляното ѝ от каручката съзнание.

Крепостта и планините пред тях бяха окъпани в по-тъмна, но все още много ярка светлина. Небето все още бе чисто, нямаше дори следа от първите вечерни звезди. Обаче долината, през която току-що бяха преминали, бе потънала в сенки и само върховете на обгръщащите я зъбери задържаха ярката светлина на залязващото слънце.

„О, Боже, моля те, помогни ни да стигнем живи и здрави до Шуба“

– помоли се Ориса с цялата си душа и сърце. Не разбираше защо се страхува, но знаеше, че е много уплашена.

Още като дете, когато живееха в Индия, имаше странни предчувствия, които не можеха да се обяснят с логиката на действителността, които се простираха и отвъд границите на подсъзнанието.

Винаги е била сигурна, че зад света, който познаваме, има друг. Боговете и богините, на които нейната ая и другите прислужници се молеха, бяха съвсем реални.

И тъй като сега се намираще в Индия и вибрираше в съзвучие с импулсите, които бяха извън логиката на обикновеното човешко мислене, тя бе абсолютно сигурна, че в този момент и тя, и старшината се намират на самия ръб на някаква дълбока пропаст. „Спаси ни... моля те, спаси ни!“ – молеше се Ориса. Инстинктивно знаеше, че и старшината като нея се моли на своите богове.

Припреният ход на жилавото конче ги доведе до самото подножие на върха, върху който бе разположена крепостта. Пътят започна да лъкатуши и да се катери нагоре с множество завой, които трябваше да намалят големия наклон и да дадат възможност по него да бъдат изтеглени и тежки оръдия.

Те се изкачваха, изкачваха и Ориса бе затаила дъх от страх да не би в последния момент опасността, която усещаше с цялото си същество, да се стовари върху тях с изстрела на някоя пушка.

Най-после зад поредния завой тя видя пред себе си голямата обкована с желязо порта, която водеше в крепостта. Тя бе отворена и охранявана от двама часовои.

Ориса се обърна към старшината и го погледна с широка усмивка.

– Благодаря ви. Осигурихте ми едно бързо, лесно и удобно пътуване.

– Аз трябва да бъда доволен, че пристигнахме благополучно – отговори ѝ той и също се усмихна.

След като минаха през отворената порта, до тях веднага се появи един войник със свалена пушка и ги запита:

– Кои сте и какво търсите?

– Старшина Хари Сингх пристига по предназначение.

– Да ме вземат дяволите! – изруга войникът, защото не бе познал старшината, отместе се и му козирува, а после каза: – Минавайте понататък.

Те продължиха и Ориса видя как множество войници се спуснаха към тях.

– Старшината! – възкликна един от тях. – Не мога да повярвам на очите си!

– Той дойде! А пък аз се бях хванал на бас за пет рупии, че няма да ни последва.

Всички го поздравяваха свойски. Разблъсквайки събралата се тълпа, до каручката се приближи един ефрейтор.

– Който и да си, полковникът заповяда веднага да се явиш при него!

– Води ни! – заповяда му старшината. Ефрейторът забърза напред, а старшината подкара каручката след него. Не обръщаше внимание на множеството въпроси, на възклицанията и възбудата на войниците, които вървяха след тях.

Ориса знаеше, че всички я наблюдават с нескрито любопитство, но продължи да държи лицето си покрито с края на сарито.

След няколко минути стигнаха до солидно построения фортификационен център, където се намираха и цитаделата, и резиденцията на командувачия крепостта. За най-голямо учудване на Ориса това бе приятна къща с типично английска архитектура. Около нея имаше неголяма градина, а стълбите завършваха с широка веранда.

Отново бяха спрени от часовой, който обаче позна старшината преди той да успее да отговори. Отдаде му чест и ги пропусна да минат. Когато стигнаха до парадната стълба, войникът, който ги бе придружил дотук, откара каручката. Един прислужник ги поведе през обширен хол и отвори една висока врата.

– Старшина Сингх се явява на ваше разпореждане, сър! – рапортува той гръмогласно.

Все, още не бяха запалили лампите и в дневната цареше полумрак. Това не попречи на Ориса веднага да види чичо си, който стана иззад голямо писалище, разположено в средата на помещението.

– Боже мой, старшина! – възкликна той. – Вие ли караете тази каруца? Бях наредил веднага след като пристигне, да ми доведат глупака, който рискува живота си! Но нямах представа, че това сте вие!

Ориса направи няколко крачки напред и възкликна:

– Но това беше единственият начин да се добера дотук, да дойда при теб, чичо Хенри!

Тя отметна сарито, с което досега бе покрито лицето ѝ, и се затича към него.

Полковникът я гледаше втрещено, сякаш бе непозната, която е загубила разума си.

– Чичо Хенри, аз съм Ориса. Сигурно можеш да ме познаеш въпреки че съм облечена така – извика тя. – Трябваше да дойда при теб! Нямах никаква друга възможност. Жената на баща ми ме изхвърли в снега и Чарлз ме изпрати тук, при теб!

Тя замълча, после го погледна с молба в очите, поизплашена от израза на лицето му.

– Ориса... – каза полковникът с безкрайно учудване. – Наистина ли си ти, Ориса?

– Не изглежда, че се радваш да ме видиш, чичо Хенри – възкликна тя, смеейки се на крайното му изумление. – Какво да правя, като Чарлз обеща да ти изпрати телеграма, с която да ти съобщи за моето пристигане. Обаче по всичко личи, че е забравил. Знаеш колко е разсеян.

Полковник Хобърт я привлече в прегръдката си.

– Мило дете – заговори той със странна нотка в гласа. – Трудно ми е да повярвам, че това си ти! И то невредима!

– Това е благодарение на старшината – обясни му тя. – Не трябва да му се сърдиш, че ме доведе. Заставих го насила. Нямах друг избор.

– Тогава имам честта да ви изразя благодарността си, старшина. Ще ми докладваш всичко по-късно, когато се оправяш и се явиш при мен както се полага. И облечен в униформа.

– Тъй вярно, сър.

Старшината отдаде чест и със стегната стъпка излезе от стаята.

Очите на Ориса все още бяха втренчени в лицето на чичо й.

– Не трябва да ми се сърдиш, чичо – заговори тя умоляващо. – Нали знаеш каква е машехата ми. Беше пияна, а навън валеше сняг. Сигурно щях да замръзна, ако не се бях сетила да отида при Чарлз, където преспях. Но не можех да остана при него за по-дълго време, тъй като това бяха офицерски квартири и той щеше да има неприятности, ако някой разбереше.

– Не мога да дойда на себе си, Ориса! – започна полковник Хобърт. – Разбираш ли, че наблюдавахме приближаването ви от върха на кулата. И очаквахме всеки момент да ви застрелят!

– Аз го усещах! Усещах, че се намирам в опасност! – развълнува се Ориса. – Но нали все пак нищо не ни се случи!

– Като по чудо! – намеси се до болка познат на Ориса глас.

Ориса се обърна така рязко, че едва не падна от ръцете на чичо си. Не мислеше, че освен чичо й в стаята има още някой. Чак сега забеляза един стол в полумрака на далечния ъгъл на дневната, от който ставаше някакъв човек.

Това бе пръстът на съдбата. На нейната съдба, от която не можеше да избяга. По нейна воля мъжът, за когото мислеше, че никога вече няма да види, отново се появяваше в живота ѝ.

– Не е ли невероятно, Мередит? – чу тя да казва чичо ѝ. – Мога ли да те представя на моята неконтролируема и непоправима племенница, майор Мередит. Запознайте се с лейди Ориса Фейн.

Майор Мередит се приближи до писалището, застана само на няколко крачки от Ориса и я загледа право в очите. Изненадата от неочакваното му появяване остави лицето ѝ без капка кръв. Очертаните ѝ с въглен очи изглеждаха огромни, а червеното бинди върху челото се отвори още по-ярко.

Притисна ръцете си с изрисувани по ноктите с къна ритуални знаци към гърдите в отчаян опит да успокои лудия бяг на сърцето си.

– С лейди Ориса вече се познаваме – каза бавно майор Мередит.

– Сигурно чрез Чарлз, нали? – избърза със заключението си полковникът. – И двамата ми племенници – Чарлз и Ориса, са луди глави. Обаче аз ги обичам много.

– Благодаря ти... мили чичо Хенри – прошепна Ориса.

Гласът ѝ трепереше, не можеше да погледне майора в очите.

– Важното е, че сега си тук. И аз не мога да си представя какво, да ме вземат дяволите, ще правя с тебе!

– Защо? Аз няма да ти създавам никакви главоболия.

– Главоболия! – възкликна полковник Хенри Хобърт.

После неочаквано се разся.

– Ако положението не беше толкова сериозно, щеше да е изключително забавно – заговори той. – Седим си ние затворени в крепостта. Знаем, че сме обградени. Изведнъж пристигаш ти! С карана от старшината каруца, преминала през това, за което ние, военните специалисти мислим, че е напълно непреодолимата позиция на нашите врагове!

– Искаш да кажеш, че те са били там... зад скалите? – попита тихо Ориса.

– Не само, че бяха там, но и бяха много! – отговори навъсено полковникът.

В това време вратата се отвори и влезе един ординарец.

– Дежурният офицер би искал да ви докладва, сър.

– Идвам да видя какво точно иска – отговори му полковникът. – Мередит, погрижи се за племенницата ми. Сигурно след такова изтощително и опасно пътуване ще иска да хапне и пийне нещо.

След тези думи полковник Хобърт прекоси стаята и излезе.

Ориса протегна ръце, сякаш искаше да го спре. Даже направи една несигурна крачка след него. После разбра, че няма какво друго да прави, освен да остане насаме с майор Мередит.

Съзнавайки напълно колко странно изглежда, тя вдигна гордо глава и каза с колкото може по-безразличен тон:

– Бих искала да се преоблека. Бихте ли извикали някой да ми покаже къде да отида?

– Разбира се – отговори той. – Сигурно ще ме извините, но съм малко объркан не само от появяването ви тук, в крепостта, където ще бъдете единственото женско същество, но и от вашата самоличност.

– Сега съм твърде уморена, за да ви давам каквито и да било обяснения – каза уклончиво тя.

– Няма ли да ми кажете поне какво се случи с негостоприемния съпруг, който ви чакаше в Бомбай.

Ориса не можа да скрие лукавата си усмивка.

– Той беше просто една закрила от натрапливи господа.

– Значи така, лейди Ориса – обърна се той разярено към нея. – Вие сте една изкусна и опитна лъжкия!

– Ласкаете ме, майор Мередит – усмихна му се с най-милата си усмивка тя. – Значи винаги мога да разчитам, че ще направя кариера на сцената като изключително талантлива артистка!

Докато говореше, тя се приближи до вратата. Той нямаше какво друго да направи, освен да я отвори. Каза няколко думи на един намиращ се в коридора прислужник, който я поведе към стълбището.

Тя не погледна назад, въпреки отлично да знаеше, че майор Мередит я следи с погледа на пронизващите си сиви очи.

Надяваше се, че поне е оценил елегантността на сарито, което носеше. Най-после бе успяла да го изненада и смути.

Щеше да разбере, че подозренията му към нея нямат никакво основание и че всъщност неговото държание подлежеше на порицание.

„Това ще му бъде добър урок“ – каза си тя.

Все пак трябваше да признае, че дълбоко в сърцето си изпитваше необяснимо щастие, че пак се срещна с него!

СЕДМА ГЛАВА

Прислужникът индиец вадеше внимателно вещите на Ориса от платнената торба и ги подреждаше в гардеробите на спалнята.

Тя прекоси стаята и погледна през прозореца. Не може да види почти нищо, тъй като къщата бе заобиколена с градина, по края на която растяха огромни дървета. По-нататък погледът се спираше във високите почти десет метра стени.

– Мемсахиб искали да й приготвим вана? – попита прислужникът.

– Да, с удоволствие – отговори тя зарадвана. Сигурно щеше да е повече от приятно да се почувства отново истински чиста от прахоляците, с които бе съпроводено дългото ѝ пътуване.

В малката стаичка, намираща се непосредствено до нейната спалня, прислужници донесоха нещо като огромна делва, което бе традиционната вана, която обикновено използваша офицерите от британската армия в Индия. Напълниха я до половината, а в непосредствена близост оставиха големи съдове с топла и студена вода.

Цялата тази процедура отне доста време. Докато изчакваше, Ориса седна и мислите ѝ се насочиха към майор Мередит, макар да се опитваше да ги отпъди от съзнанието си. Каква изненада бе срещата с него, когато я очакваше най-малко.

Не можеше да си представи как е стигнал до крепостта преди нея. Сигурно бе успял да вземе най-ранния бърз сутрешен влак от Бомбай за Делхи. Това му е помогнало да стигне навреме и за първия влак от Делхи за Пешавар. Но след пристигането си там как бе успял да се промъкне до крепостта, ако тя бе плътно обградена от вражеските групи, както я бе уверил чичо ѝ. Нали са се страхували, че те биха могли всеки момент да застрелят нея и старшината, преди да стигнат до спасителната сигурност на крепостта.

Знаеше, че напразно се мъчи да разбере нещо, което се надяваше чичо ѝ да ѝ обясни, когато има удобен случай.

През това време ваната бе готова и тя с наслада се потопи в нея. Толкова се радваше, че ще измие от себе си не само полепналата по цялото ѝ тяло прах, но и кървата от ръцете и ходилата си.

Все пак не успя да изтърка съвсем боята от ноктите на ръцете си. Следващия ден не трябваше да забрави да попита някоя от местните жители с какво може да я изличи напълно.

С водата от оставените допълнително съдове изми и косата си. Ужаси се от количеството прах, което падна от нея. Но след това загуби пепелявосивия цвят, който бе придобила, и стана отново блестящо черна с почти синкави отблясъци.

Наметна един халат и седна пред огледалото в спалнята си, за да я изсуши и прибере в прилична прическа. Докато наблюдаваше отражението си в огледалото, реши, че е по-привлекателна с очертаните от черния въглен очи. Изведнъж избухна отсечена стрелба. Първо се чу картечен откос, после друг. Последва ги такава безразборна стрелба с всякакъв вид оръжие, ефектът от която ако не друго, бе оглушителен.

Ориса замръзна неподвижна. Почти веднага на вратата се почука и без да чака отговор, в стаята нахлу чичо й.

– Какво е това? Какво става? – попита Ориса.

– Страхувах се да не се уплашиш – каза той и затова дойдох да ти кажа, че винаги след залез слънце тук се стреля.

– Нападат ли ни?

– Не, просто показват, че са тук – успокои я той.

В този момент се разнесе страшният грохот на оръдеен залп. Последваха го единични изстрели. Полковник Хобърт замълча, докато шумът утихне.

– Обясни ми, моля те, какво става – настоя Ориса.

Първоначалната изненада, която предизвика краткотраен страх, бързо премина. Гласът й звучеше спокойно и твърдо. Долови одобрителния блясък на очите, когато чичо й я погледна. Тя продължи да пита.

– На кораба, с който пристигнах в Бомбай, чух, че армията ни в Индия очаква някакви неприятности.

– Не само ги очакваме, вече ги имаме! – мрачно отговори полковникът.

– Но кой ги причинява? – настояваше тя за отговор.

– Руснаците, разбира се. Както знаеш, през последните години те завладяха Бокхара, Кхива, Кокланд. Сега се опитват да мътят водата в Афганистан.

– Но защо?

– Защото в това виждат възможност да заплашват Великобритания през задната врата – чрез Индийската империя.

– Нали ние можем да я защитим? – озадачи се Ориса.

– За да разбереш ситуацията, трябва да знаеш, че разполагаме с по двадесет войници на всеки километър от границата – започна да обяснява полковникът. – Последните решения на ръководството на нашия

корпус е всеки войник, който може да бъде освободен от друга част на Индия, да бъде изпращан тук.

– Старшината ми каза, че обикновено в тази крепост няма големи войскове подразделения.

– Това е истина, в нея е имало само символичен брой войници. Разчитахме на по-големите крепости, за да демонстрираме силата си.

– В момента кой стреля срещу нас?

– Войни от местни племена, ръководени от проникнали нелегално през границата руски военни професионалисти. Мередит смята, че те искат да разпалят свещена война.

– Като тази в Судан ли? – отбеляза Ориса.

– Точно така! – съгласи се чичо й с нея. – И в момента създават значителни затруднения на защитниците от наша страна. Това с особена сила важи за моя полк.

Той помълча, после каза:

– Както знаеш, нашето противостоене на Русия е известно под името „голямата игра“. В настоящия момент обаче, доколкото ние сме на първата линия, нещата са много по-сериозни, отколкото би могла да е всяка игра.

– Наистина ли сме обкръжени?

– Сведенията ни са, че в планините около нас са разположени хиляди войни, от местните племена. А аз разполагам тук, в Шуба, с не повече от осемстотин войници.

Отново се разнесе такава ожесточена стрелба, от която всичко в стаята се разлюля.

Ориса запази мълчание, докато стрелбата утихна, после попита съвсем тихо.

– Те... убили ли са много... наши войници?

– Досега убитите са предимно сред местните военнослужещи. Вчера бяха ранени няколко наши войници, двама от които – смъртоносно. Единственото, което ни успокоява, е, че ние им причиняваме много по-големи загуби.

Докато говореше, той се приближи до нея, сложи ръце на раменете й и я погледна в очите.

– Без да се плашиш, трябва да знаеш, че с пристигането си тук точно в този момент ми създаваш големи грижи. Обаче да забравим за това и да се радваме, че сме заедно. Сега не мога да кажа нищо по-точно за положението, в което се намираме. Подробности ще зная утре или другиден.

– Как ще можеш тогава да знаеш повече, отколкото сега? – попита тя с недоумение.

Чичо ѝ не отговори. Сигурно не бе чул въпроса, тъй като веднага след последната казана от него дума тръгна към вратата. Беше я отворил, когато се обърна и каза през рамо:

– Вечерята ще бъде готова след десет минути.

Ориса побърза да се приготви. Облече единствената вечерна рокля, която бе взела със себе си. Добре, че внимателният прислужник я бе изгладил предвидливо. Когато бе напълно готова, си помисли, че ако някой я видеше сега, нито за миг нямаше да допусне, че само преди часове е преживяла премеждие, от което на човек можеха да настръхнат косите.

Вече бе на вратата, когато през ума ѝ мина, че същата вечерна рокля, с която бе облечена сега, носеше и вечерта на палубата на парахода, когато майор Мередит я бе целунал. Не ѝ оставаше нищо друго освен да се надява да не вземе обличането на роклята за знак, че го е извинила за държанието му. Не искаше дори да си помисли, че би могъл да приеме облеклото ѝ като покана да повтори ужасната си дързост.

След това тръсна глава. Нямаше никакво значение какво ще си помисли той. Освен това тази рокля бе единствената, която носеше със себе си. Така че щеше да ѝ се налага да се появява облечена с нея вечер след вечер неизвестно колко дълго време, тъй като нямаше никакви изгледи скоро да получи остатъка от багажа си.

Чичо ѝ я чакаше в малката гостна, която бе обзаведена типично по английски. Около стените бяха наредени удобни кресла и дивани, а пред тях на малки масички се намираха големи вази с огромни букети ароматни цветя.

Той и другите офицери, които щяха да се хранят с тях, бяха облекли парадни униформи. Сигурно заради това, че тази вечер на масата щеше да има дама. Това бяха един майор, един капитан и двама по-младши офицери. Скоро Ориса разбра, че за тях тя е героиня.

– Вашето идване в крепостта бе изключително смела постъпка! – възкликна възторжено майорът.

Същото възхищение изразяваха и лицата на двамата младши офицери.

– Много ви молим да ни разкажете за всичко от самото начало – каза капитанът. – Пътуването ви дотук преоблечени като индийци ваша идея ли бе или на старшината?

Поднесената вечеря бе особено вкусна. Ориса яде с удоволствие

познатата, сготвена по английски начин храна, макар да бе харесала особено къритата, с които бе задоволявала глада си по време на пътуването.

– Колко жалко, че не можем да ви предложим за вечеря месо от някакъв дивеч – каза между другото майорът. – От идването ни тук не можем да се похвалим с големи възможности за ловуване.

Всички се засмяха. Скоро разговорът стана общ и се отнасяше за богатството от дивеч, което можеше да предложи тази планинска пустош.

Ориса слушаше, понякога вземаше участие в разговорите. През цялото време обаче съзнанието ѝ бе заето с мисълта къде ли беше майор Мередит и защо не е на масата.

Не изглеждаше правдоподобно да е предпочел да вечеря в общата столова. Там нямаше да има нито един офицер, тъй като всички те бяха около масата. Въпреки любопитството си, не каза нищо.

От вниманието ѝ не убягна кратък разговор между чичо ѝ и един от младшите офицери.

– Сър, вече получени ли са някакви новини за броя на неприятелските сили към настоящия момент?

– Боя се, че не – отговори кратко полковникът.

– Страхувам се, че майор Мередит ще донесе лоши вести.

Младият човек усети бързия, смразяващ поглед на полковника. Разбра, че бе направил грешка, изчерви се и мълча почти до края на вечерта. Неприятното в целия епизод бе, че в момента около масата се въртяха поне трима местни жители.

Каквото и да означаваше всичко това, колкото и малко да беше, Ориса разбра, че името на майор Мередит е табу. През останалата част на вечерята никой повече не го спомена.

Стрелбата бе утихнала, след като продължи почти час. Всичко тънеше в тишина. Ориса помисли, че възцарилото се мъртвило се понася по-трудно, отколкото невъобразимия шум на безразборната стрелба.

След като вечерята приключи, всички заедно се преместиха в дневната. Полковникът предложи да се съобразят с присъствието на единствената дама и да не я оставят сама докато се наслаждават на традиционната чаша портвайн. Настаниха се на креслата и се опитваха да я забавляват с различни истории. Удоволствието се допълваше от разпаления в камината огън, който пропъждаше появилия се лек хлад.

Чак след като офицерите допиха питиетата си и пожелаха „лека нощ“ на Ориса и чичо ѝ, те можаха да поговорят за проблемите в

семейството на младото момиче в Англия. С малко думи тя му разказа колко непоносим и напълно невъзможен бе животът ѝ у дома.

– Нямах никаква представа, че нещата са стигнали чак дотам! – възкликна полковник Хобърт. – Чувствам се виновен, че не се сетих за теб по-рано. Много отдавна трябваше да ти предложа да дойдеш да живееш в Индия при мен.

– Ти нямаш вина за тежкия ми живот през всички тези години. Как би могъл да узнаеш за пълната деградация на баща ми? Все пак аз съм му дъщеря и не можех да ти пиша за това.

– Трябваше да се сетя – продължи да се укорява чичо ѝ. – Обаче през цялото време ме е възпирала подсъзнателно усещаната опасност, че при случай на конфликт моят полк ще бъде първият, който ще изпратят на границата. Както и се случи.

Той отвърна очи, които през целия им разговор бяха вперени в пламъците на огъня в камината, и се усмихна широко.

– Да ти кажа съвсем честно, никога даже не ми е минавало през ума, че тази крепост е подходящо място за едно младо момиче. Ти обаче ми доказа, че не съм бил прав.

– Значи не се сърдиш, че пристигнах просто така... – попита Ориса.

– Как бих могъл, след като разбрах, че това е било единственото нещо, което си могла да направиш при така създадите се обстоятелства. Обичах много майка ти, Ориса. За мен тя бе не само сестра, а най-добрият ми другар. Така израснахме от деца. Бях си дал дума да направя за теб и Чарлз всичко, което е по силите ми.

– Едва ли е могла да очаква от теб да се заемеш с отглеждането на невръстно дете, при това момиче – опита се да го успокои Ориса, защото разбираше, че се чувства виновен. – Сега обаче нали сме заедно?

– Едва ли Шуба е мястото, което бих избрал, за да устроим нашия нов дом – усмихна се леко полковникът. – Казано съвсем честно, страхувам се, че по странно съвпадение на обстоятелствата попадна в много опасна ситуация.

– Наистина ли е толкова опасно?

– Опитвам се да бъда оптимист – отговори чичо ѝ.

– Може би утре ще мога да ти отговоря със сигурност.

– Какво общо има с всичко това майор Мередит? – Ориса се поколеба, преди да зададе въпроса. Ала съзнаваше, че трябва да знае истината.

Чичо ѝ стана и се обърна към огъня в камината в неизменната поза на англичанин, който в момента размишлява. Без да се обръща, я

попита:

– Ти какво знаеш за майор Мередит?

– Всъщност съвсем малко – обясни тя. – Чарлз ме предупреди да се пазя от него. Каза, че майорът винаги слухтял, пъхал си носа навсякъде и създавал купища неприятности.

Чичо ѝ се обърна. На лицето му се бе появила лека гримаса.

– Ако Чарлз бе достатъчно искрен, щеше да ти каже преди всичко, че майор Мередит го спаси от една каша, която забърка като първия глупак. И ти, и аз знаем, че Чарлз много лесно може да бъде подведен от едно миловидно лице.

– Вярно е – засмя се младото момиче. – Любовните истории на Чарлз нямат край. Обаче какво общо има майор Мередит с това?

Полковник Хобърт не отговори. Продължаваше да се мръщи. Явно обмисляше колко може да ѝ каже и колко е длъжен да премълчи.

– Чарлз ми каза също така – продължи Ориса, – че майор Мередит бил истинският виновник за самоубийството на Джералд Дюър.

– Това не е истина! – избухна полковник Хобърт. – Чарлз няма право да говори така!

– Обаче той ми обясни, че Джералд не би се самоубил просто така. Не бил такъв човек.

– Наистина не беше – съгласи се полковникът. – Тъй като знаеш доста от тази история, най-добре е да ти обясня каква е истината. Трябва само да ми обещаеш, че това, което чуеш сега, никога няма да излезе от тази стая.

– Разбира се, че обещавам, чичо Хенри.

– Джералд Дюър се оплете с една жена, която среща в Симба. Беше се увлякъл по нея до такава степен, че започна да споделя информация, която засягаше сигурността на нашите войски.

– Как е могъл да направи такова нещо?

– Казано най-просто – тя беше руска шпионка. Така бе омотала младия Дюър, така го бе омаяла, че неговото недискретно държание премина в предателство.

– Не мога да повярвам! – възкликна Ориса. – И той е бил приятел на Чарлз?

– Да. И това ме безпокои още повече.

– И единственото доказателство, което имате за... е дошло от майор Мередит? – продължи да пита Ориса.

– Доказателството, което имаме за бъбривостта на Дюър – нека наречем по този деликатен начин извършеното от него предателство, е

гибелта на цял отряд от най-добрите ни млади офицери, които пътуваха към границата, за да изпълнят важна задача.

– О, не! – отекна възклицанието на Ориса.

– За съжаление е истина. Цялата тази история означаваше военен трибунал за Дюър, опетняване честта на полка и неизбежен скандал, който щеше да се отрази пагубно върху морала на войските.

Ориса мълчеше. Трудно можеше да повярва това, което разказваше чичо й, въпреки че бе сигурна в истинността на думите му.

– При това положение Дюър нямаше друг избор, освен да постъпи така, както изисква честта на истинския благородник – довърши разказа си полковник Хобърт.

* * *

Когато Ориса се събуди, слънчевите лъчи струяха през прозореца на спалнята й. Дълбоко в нея се бе свило едно ново чувство на сигурност, на спокойствие, че макар да се намира в обсадена крепост, е заедно с някой, който я обича. И в любимата си Индия.

Позвъни на прислужника, който веднага й донесе сутрешния чай. Облече се и слезе да закуси с чичо си.

– Надявам се да намериш с какво да запълниш времето си – каза полковникът. – Ала се боя, че не трябва да излизаш по-далеч от градината около къщата. И без друго появяването ти причини достатъчно приказки.

За момент изпита разочарование. Когато обаче погледна през прозореца, видя множество търговци, вече разположили стоката си около верандата. Обърна се към чичо си и му се усмихна с дяволити искри в очите.

– Ще правя точно това, което искаш, ако ми дадеш малко пари.

– Изнудваш ли ме? – пошегува се полковникът.

– Не, просто се страхувам, че ще се окажа една твърде скъпа гостенка – отговори тя.

– Но и много симпатична – добави той. – Банковата ми сметка е на твое разположение. Макар че засега трябва да се задоволиш със сумата, която имам в момента. Струва ми се обаче, че тя е предостатъчна, за да накара някой от мошениците долу да спечели толкова много, че да се оттегли от бизнеса.

Момичето взе подадената му купчина пари и с благодарност целуна чичо си по бузата.

– Толкова ще е хубаво да имам нови и красиви дрехи. Машехата ми

пестеше всеки грош, предназначен за мен. Наистина години наред бях истинска Пепеляшка.

– Ако някога се измъкнем от тази крепост, ще ти купя най-хубавите рокли, които могат да бъдат намерени в Лахор, Делхи или Мадрас – обеща чичо й.

После излезе и Ориса се приготви за експедицията си.

Отначало обиколи всяка сергийка, докосна коприните, тънките прозрачни материи с богати шевици, изумително оцветените в ярки цветове муселини. Не можеше да скрие учудването си от разнообразието на изложените стоки за едно такова затънтено кътче като крепостта Шуба. Обаче за индийците присъствието на войници на дадено място означаваше бизнес, търговия с хора, които получават държавна заплата – значи разполагат с пари.

Научи, че преди известно време е дошъл търговец, който предлагал много типични за Кашмир стоки. Ориса не можеше да се налюбува на изящните килими, на разнообразните вълнени дрехи, на изработените от орехово дърво и полирани като коприна предмети. Казаха й, че тази гладкост се получава благодарение на стрития прах от сандалово дърво, който се втрива в повърхността им с помощта на ахатов камък.

– Вижте, мемсахиб – обърна се примамващо към нея един от продавачите, – кашмирените вълнени шалове са толкова фини и изящни, че могат да се проврат през пръстен.

Никога преди Ориса не бе виждала толкова меки и в същото време топли шалове, такива красиви, изработени от папие-маше и оцветени с позлата различни предмети.

Опитваше се да бъде скромна и да пести парите на чичо си. Но не можа да устои на шишенце истинско жасминово масло и на филиграновите обеци, които бе видяла местните майстори да изработват по улиците на Пешавар.

Така се бе увлякла в покупките и разказите, с които я омайваха продавачите, че не усети кога бе дошло време за обяд. Не бе усетила как отлетя цялата сутрин! А не бе решила какво още да си купи.

Търговците бяха повече от услужливи и обещаха да дочакат да се върне при тях и следобед. Това си беше традиционно за индийците очакване на желан клиент.

След чудесния сън през нощта и вълнуващата сутрин Ориса не бе изморена. Но знаеше, че всички ще очакват да прекара известно време в спалнята си в задължителната за този климат следобедна почивка.

Невъзможно бе да повярва, че крепостта е наистина обкръжена.

Обаче на разсъмване се бе събудила от яростна стрелба.

– Стрелят през нощта и рано сутрин. Най-редовно, като по часовник – й каза безгрижно коренякът лондончанин, който се грижеше за чичо й.

– Шумотевицата е доста силна – добави Ориса.

– Това е и тяхната цел – да вдигат шум. Колкото по-силен, толкова по-добре – съгласи се с нея прислужникът. – И не се отказват, ако имат възможност и успеят, да нарежат на парчета някой от нашите с дългите си ножове.

Ориса потрепери. Беше лесно да забрави временно опасността, в която се намираха. Сигурно чичо й очакваше подкрепления.

Той не се върна за обяд. Дойде си към четири следобед и индийците, явно добре обучени да спазват английските обичаи, веднага поднесоха следобедния чай. Имаше плодове сладкиш, леки сандвичи и малки хрупкави курабийки, които обожаваше като дете. Чаят бе горещ, силен и много ароматен. Само млякото бе малко странно, тъй като не беше краве, а козе.

– Чаках те за обяд – започна разговора Ориса.

– Пропуснах да изпратя някой да ти каже, че ще се забавя. Имахме военен съвет.

– Случило ли се е нещо? – попита тя разтревожено.

– Не искам да те притеснявам – отговори полковникът уклончиво.

– Бих предпочела да зная истината.

– Права си. Основната ни беда е в това, че местните бандити бяха достатъчно умни да прекъснат комуникациите ни с щабквартирата.

– Значи не можеш да изпратиш съобщение до Пешавар, че крепостта е обкръжена! – възкликна момичето.

– Точно така.

– Не можеш ли да изпратиш специален куриер?

– Вече опитахме – отговори полковникът. – Изпратихме не един, а двама души.

Той замълча. Продължи след като Ориса го погледна с ням въпрос.

– На следващата сутрин отрязаните им глави бяха хвърлени през крепостните стени.

Ориса пое дълбоко въздух и едва продума:

– Но ние, старшината и аз, преминахме невредими. Как така са ни пропуснали?

– Мередит смята, че това не е било просто късмет. Обсадилите ни са искали да създадат у нас фалшиво чувство за сигурност. Мислели са,

че ако все пак някой от куриерите успее да се добере до Пешавар, ще докладва, че пътят е свободен – съвсем скоро двама души са пристигнали в крепостта без косъм да падне от главите им.

– Искаш да кажеш, че ако към вас тръгне каквото и да е подкрепление – погледна чичо си и заговори бавно Ориса, – то ще се натъкне на неприятелските войници и ще бъде...

– Ще бъде нападнато от засада! – довърши вместо нея полковник Хобърт. – До крепостта може да се стигне само по пътя, който явно се наблюдава много стриктно. Да бъде изпратено подкрепление значи войниците му да бъдат обречени предварително.

Момичето видя тревогата в очите и усети болката в гласа му.

– Какво тогава би могло да се направи?

– Именно това се опитваме да измислим – отговори той загрижено.

Ориса повече усети с някакво шесто чувство, отколкото разбра, че отговорът по някакъв начин бе свързан с майор Мередит.

Късно вечерта се хвана, че мисли какво ли възможно предложение можеше да направи майорът, за да намерят изход от това изключително опасно положение. Явно никой не можеше да се превърне в птица и да излети от крепостта или да прокапае проход под земята като къртица.

Който и да напуснеше крепостта по друг начин, щеше със сигурност да попадне в ръцете на противника. А да разчита на неговата благосклонност бе абсурдно. Всяка дръзнала да тръгне на помощ на обкръжените военна част щеше да бъде унищожена от скритите от двете страни на пътя коварни и жестоки засади.

Докато мислеше върху тези проблеми, Ориса се унесе в следобедна дрямка, от която обаче не можа да прогони мисълта за майор Мередит.

Тази вечер тя слезе за вечеря ухаеща на жасмин и с уши, заглушени от пукота на стрелбата. В малката дневна бяха само чичо ѝ и майор Мередит.

– Ето те и теб, Ориса! – възкликна полковникът. – Тъкмо се канех да изпратя да те повикат. Знаех, че ще се зарадваш да научиш, че майорът се е завърнал невредим.

– Добър вечер – поздрави спътника си от парахода Ориса, сякаш се намираще на официална вечеря в Лондон.

В отговор майорът се поклони едва забележимо и както ѝ се стори – подигравателно.

Бе облечен в униформа, която явно бе заел от някого. Стори ѝ се малко поотслабнал. Скулите му бяха още по-изпъкнали, а загарът – посилен. Може би си въобразяваше. На слабата светлина бе трудно да се

различат такива подробности.

Тримата седнаха на масата за вечеря. Направи ѝ впечатление, че майорът се хранеше бързо, сякаш бе много гладен.

За разлика от него Ориса едва преглъщаше, въздухът не ѝ стигаше. Бе ли възможно това да се дължи на присъствието на мъжа, който за нея все повече се превръщаше в някаква странна загадка.

Изкушаваше се да го попита за толкова неща. Защо не го бе виждала от вечерта на деня, в който пристигнаха? Къде точно в крепостта бе отседнал? Обаче знаеше, че не трябва да проронва дума, докато в стаята бяха местните прислужници.

Най-после се нахраниха и се върнаха в малката дневна. Но нито един от мъжете не взе чаша с традиционния портвайн. Майорът, който влезе последен, затвори след себе си вратата особено внимателно и плътно и застана пред камината. И от двамата се излъчваше особено напрежение. Преди някой от тях да каже каквото и да било, Ориса вече бе сигурна, че им предстои особено важен разговор.

– Какво има? – не се сдържа и попита тя.

– Мередит донесе лоши новини – отговори полковник Хобърт. – В планините около нас са ни заобиколили толкова неприятелски банди, че има вероятност всеки момент да бъдем нападнати.

Ориса не каза нищо. Само, както седеше на малкото канапе, стисна здраво дланите на скръстените в скута ѝ ръце.

– Нямаме никакво основание да мислим, че преди да бъдат информирани за сериозността на положението, в което се намираме, в щабквартирата ще проявят някакво безпокойство за нас. В тези планини непрекъснато падат лавини или камъни, които прекъсват връзката с Пешавар. И в щаба с основание ще очакват, ако ни се случи нещо, да намерим някакъв друг начин да ги уведомим за опасността, на която сме изложени.

– Но вие нямате никаква възможност да влезете във връзка с тях – каза разтревожена Ориса.

– Именно затова Мередит смята, че единствената ни възможност да уведомим нашите е той да се добере до Пешавар и сам да им разкаже за създалото се положение.

За миг Ориса сякаш се вкамени. После успя да попита:

– Но защо мислиш, че той ще успее там, където другите са се провалили? Нали сутринта ми каза, че двама души вече са напуснали крепостта със съобщения и са били убити при опита им да стигнат до Пешавар.

– Мередит има свои начини за влизане и излизане от крепостта – отговори уклончиво полковник Хобърт.

– Значи през тези дни, докато не се хранехте с нас, вие не сте били в крепостта? – зададе този път въпроса си пряко на майора Ориса.

Той леко наклони глава в знак на съгласие с нейното предположение, но не каза дума.

– Точно така – намеси се полковникът. – Нещо повече. Той е подкупил един от местните бандити и го изпратил до Пешавар. Макар че шансът той да стигне до града е повече от нищожен. С това Мередит се е подложил на огромен риск. Ако го бяха открили и заловили, щяха да го екзекутират на място.

В гласа на чичо си Ориса долови нотка, която ѝ подсказа, че полковникът е реагирал остро на едно такова начинание, което излага на опасност живота на майора. След това продължи вече малко по-спокойно:

– В същото време майор Мередит е уверен, че лично той трябва да тръгне за Пешавар. Ако успее да премине през блокадата, няма съмнение, че ще може да осигури изпращането на подкрепление колкото може по-скоро. Само така можем да бъдем спасени от пълно унищожение.

– Това не може да е... истина – прошепна Ориса.

– Трябва не само да признаваме фактите, но и да се съобразяваме с тях, скъпа – добави чичо ѝ.

– Разбира се – съгласи се с него момичето и опита да скрие ужаса в гласа си.

Същевременно не можеше да разбере защо чичо ѝ, който не обичаше да говори във връзка с военните си работи, ѝ разказва всичко това с такива подробности.

– Майор Мередит ме убеди, че неговото отиване до Пешавар е единствената възможност да бъдат спасени хората, които командвам – продължи полковникът. – Както и да се предотврати падането на крепостта в ръцете на тези проклетни бандити!

Той млъкна, сви презрително устни и заговори отново.

– Това няма да има значението на решаващо военно поражение. То ще накърни преди всичко престижа на Великобритания! Без съмнение ще окуражи местните племена да предприемат и други нападения.

– Това е точно така – съгласи се с него Ориса.

– Именно поради тази причина ще се бием така, че да задържим крепостта на всяка цена. Няма смисъл да ти казвам също така, че майор

Мередит тръгва още тази нощ.

Ориса погледна майора, без да може да откъсне поглед от очите му.

В същото време чу гласа на чичо си. Полковник Хобърт казваше:

– Ти ще го придружиш!

За момент помисли, че не е чула добре думите му.

– Искаш да кажеш... че тръгвам с... него?

Чичо ѝ седна на канапето до нея. Нежно взе ръката ѝ в своята.

– Мило дете. Бях изправен пред ужасен избор. Да те оставя при мен в крепостта с надеждата, че подкрепленията ще дойдат навреме или да те изпратя с майор Мередит, убеден че само той може да те отведе на сигурно място.

– Но аз предпочитам да остана с теб – отговори бързо Ориса.

Разбираше, че изпитва ужас не от опасностите, с които сигурно щеше да се сблъсква, а от това, че толкова време щеше да бъде насаме с майор Мередит.

– Бих искал да те оставя при мен. Обаче една битка, изходът от която не може да се предвиди, още повече, че ще се води при такива неравни условия, не е за погледа на която и да било жена. Освен това...

Той млъкна. Явно се колебаеше как да ѝ каже това, което искаше и търсеше най-подходящите думи.

– Това, което полковник Хобърт се опитва да ви каже – намеси се майорът, – е че ако крепостта бъде превзета от тези бандити, някой ще трябва да ви застреля.

Ориса пребледня толкова, сякаш в лицето ѝ не бе останала капка кръв. Знаеше, че по време и след сипайските въстания нито един англичанин не бе оставил след себе си жена от своята раса на произвола на дивашките гаври на местните племена.

– Разбирам – отговори тя съвсем тихо. Чичо ѝ се изправи.

– Знаех, че мога да разчитам на теб, Ориса – каза той с явно задоволство. – Не напразно си расла под крилото на полка на твоя баща. Държиш се като истинска дъщеря на професионален военен.

Похвалата предизвика появата на широка усмивка върху иначе безкрайно обърканото лице на племенницата му. Обаче практичността ѝ я накара да попита:

– Как така ще тръгна с майор Мередит? Какво трябва да облека? Сигурно във всички случаи ще трябва да изглеждам напълно различна.

– Разбира се – отговори ѝ майор Мередит. – Преди всичко бих искал да ви напомня и вие самата да разберете колко важно е никой в този дом да не ви види, че отивате някъде. Още повече – как сте облечена.

– Това ми е напълно ясно.

– В такъв случай бихте ли отишли веднага горе във вашата спалня. Кажете на прислужника си, че лягате, понеже сте изморена, и не искате да бъдете безпокоена. По-късно полковникът ще даде обясненията, които намери за добре.

Ориса стана.

– А след това? Какво трябва да правя след това?

– Ще изчакате известно време, за да може прислужникът да си отиде. След това слезте не тук, а в кабинета на чичо си. Той гледа към задния двор. Няма да бъдете изложена на опасност да срещнете когото и да било. Всички слуги ще бъдат изпратени да вършат някаква работа.

– Ще направя точно каквото ми казвате.

– Разбирате, че не трябва да вземате нищо със себе си – продължи напътствията си майор Мередит. – И за да си спестите неудобството след като се преоблечете, да връщате дрехите в стаята си, по-добре сложете сарито, което носехте при пристигането си тук.

– Разбирам.

С тези думи Ориса се обърна и тръгна към вратата. Като че ли нямаше какво повече да бъде казано.

Изпълни всичко съвсем точно съгласно нарежданията на майора. Отиде в спалнята, позвъни на прислужника и му каза, че не иска да бъде безпокоена. Изчака известно време след неговото излизане, сложи сарито и почти тичешком слезе по стълбите на долния етаж.

Както ѝ беше обещал майорът, по пътя си не срещна никого. Успя незабелязана да стигне до кабинета на чичо си.

Когато отвори вратата, майор Мередит вече бе вътре. Той беше сам.

– Трябва да тръгнем колкото може по-бързо – каза той. – Затова без да губите време се преоблечете в тези дрехи.

Той посочи с ръка към един вързоп, който на пръв поглед приличаше на купчинка парцали. Когато ги разгледа, Ориса видя, че това са дрипави дрехи на момче с приблизително нейния ръст.

– Вие мислите, че ще облека... това? – попита тя ужасено.

Лека усмивка се появи на устните на мъжа, който бе в стаята, когато се обърна към нея.

– Сигурно не мислите, че както сте облечена сега можете да проникнете дълбоко във вражеския тил, нали? Или сте забравили, че повечето мъже не са виждали жена с месеци?

Намекът в думите му накара лицето на младото момиче да пламне в

ярка червенина. После тя отвърна ядосано:

– Не бихте ли могли да измислите някакви други дрехи, които не показват краката ми?

– Сега не е време за преструвки и фалшив свян – с не по-малка язвительност отговори той.

Думите му я разгневиха още повече.

– Виждам, че твърдо сте решили да направите пътуването ни колкото е възможно по-неприятно.

– Поначало изобщо не трябваше да идвате тук. Затова сега изпълнявайте каквото ви се каже, за да бъдете измъкната от бъркотията, в която се замесихте.

– Вие изглежда наистина се мислите за мой спасител. Така ли е майор Мередит? – попита го тя с едва сдържана ярост. – Няма да дойда с вас. Предпочитам да остана тук и да взема участие в битката.

Ако бе искала да го ядоса, го постигна съвсем лесно.

– Мога да ви уверя, лейди Ориса – отвърна той с леден глас, – че и аз бих предпочел да остана в крепостта и да се бия. Ако мислите, че мечтата ми е да се занимавам с едно капризно, хленчещо и непрекъснато мърморещо същество от женски род, жестоко се лъжете.

Ако я бяха ударили по лицето, нямаше да се почувства по-обидена. Точно отваряше уста, за да му върне обидата, когато вратата се отвори и в кабинета влезе чичо й.

– Трябва да побързате – каза той възбудено. – Колкото по-далеч сте от крепостта при зазоряване, толкова по-добре.

– Прекрасно разбирам това, сър – отговори Мередит. – Но преди това ще трябва да накарате племенницата си да облече тези дрехи.

– Знаете, че Ориса няма да ви причини никакви затруднения – каза той и се обърна към застаналото в средата на стаята момиче. – Побързай, Ориса. Докато се облечеш, ние ще почакаме отвън.

Той излезе от стаята, следван от майора.

Ориса свали сарито и с отвращение навлече безформените дрехи, които по всяка вероятност са били носени от някой друг. Едва бе успяла да се оправи, когато на вратата се почука и без да дочака отговор, в стаята влезе майор Мередит.

Погледът му се плъзна по нея и спря на голите й крака. Тя се изчерви от смущение. Той обаче дори не мигна. Приблужи се, коленичи пред нея и започна да й обува чифт здрави обувки. После взе две ленти от груб вълнен плат и ги обви около обувките, глезените, чак до коленете. Накрая ги пристегна със здрави памучни върви. Така планинците се

предпазваха през студените месеци на годината.

Полковник Хобърт влезе в кабинета точно в момента, когато майорът свърши работата си.

– Надявам се така наистина да ѝ бъде топло – каза той, след като разгледа странните ботуши.

През това време майорът бе взел едно избеляло парче плат, което някога сигурно е било розово, и умело обви с него главата ѝ в нещо като тюрбан. Докато майорът се занимаваше с последните доизкусурувания в маскировката на бъдещата му спътница, чичо ѝ извади от едно шкафче съд, в който имаше бледокафява течност.

– Ще трябва да потъмня кожата на лицето ви, лейди Ориса. Съвсем малко. Много патани са значително по-светли от типичните представители на индийската народност.

Майорът я заговаряше за първи път, след като се бяха скарали. В гласа му все още имаше следи от непреминал гняв.

– След това ще може ли да се измие лесно? – попита загрижено полковникът.

– Маха се веднага, щом се измие с вода и сапун. Но не и от обикновен дъжд – отговори кратко майорът.

Той взе една гъба и помоли Ориса да затвори очите си. После започна с изключително внимание да натрива лицето, врата, после една по една двете ѝ ръце. Не престана с равномерните си, отмерени движения, докато откритата за погледи кожа не придоби златистокафяв оттенък.

– Сега трябва да се преоблека и аз, сър – обърна се Мередит към майор Хобърт и излезе от стаята.

Полковникът взе една чаша от страничната масичка, напълни я с вино и ѝ я подаде.

– Това ще те подкрепи за предстоящото пътуване, мила – каза той. – А сега искам да ти кажа колко горд се чувствам от начина, по който се държа.

Очите на Ориса се напълниха със сълзи.

– Нали нищо лошо няма да ти се случи, чичо? – попита го тя.

– Това знае единствено Бог, дете мое – отговори той спокойно. – Мога само да те уверя, че ако някой може да ни помогне да се спасим, това е майор Мередит. Вярвам му безпрекословно.

Ориса въздъхна. Не можеше точно в този момент да сподели с чичо си колко много я ядоса майорът преди малко.

Полковникът сложи чашата в ръката ѝ и каза:

– Искам да изпиеш и това – подаде ѝ той четири малки хапчета.

– Какво е то?

– Две от таблетките са срещу малария, а другите две – против дизентерия – обясни ѝ той.

Ориса се изчерви. Представи си в какво затруднено положение би изпаднала, ако по време на пътуването се разболееше от каквото и да било, да не говорим за някоя от току-що споменатите болести. Взе четирите хапчета от протегнатата му ръка.

– Изпий ги с виното – посъветва я той. – То ще помогне да бъдат абсорбирани по-бързо от организма ти.

Тя покорно сложи четирите бели хапчета на езика си. Усети странно неприятния им вкус и изпи наведнъж цялата чаша вино. Точно както предложи чичо ѝ. Усети странен вкус, не приличаше на това, което поднасяха на вечеря.

– Чичо Хенри... – започна тя и почувства как главата ѝ започна да олеква и се замъглява.

Беше като обикновено главоболие. Но ставаше все по-силно... Дори докато мисълта за това се появи в съзнанието ѝ, усети, че ѝ става все по-трудно дори... да мисли...

Потъваше... потъваше в някаква дълбока пропаст. Макар че неистово опитваше да се пребори с това ужасяващо чувство на вцепенение, което заливаше и покоряваше цялото ѝ тяло, правеше го все побезжизнено, най-после тя загуби съзнание...

ОСМА ГЛАВА

Ориса имаше чувство, че главата ѝ ще се разцепи от болка. Очите ѝ тежаха като камъни, поставени върху лицето ѝ. Устата ѝ бе суха и вълни от дълбок и кошмарен сън продължаваха да я заливат като огромни приливи.

Промърмори нещо нечленоразделно и чу някакъв глас от много, много далеч:

– Изпийте това!

Искаше да откаже, да се върне в забравата, в която нямаше да усеща страхотните болки в главата. Но по някакъв начин започна да поглъща студената и освежителна струя на водата.

– Още малко – каза гласът.

Чак сега разпозна чий е гласът, който ѝ говореше. С усилие опита да отвори натежалите си клепачи.

– Всичко е наред – каза майор Мередит. Трудно можеше да повярва, че обраслото с брада и напълно преобразено лице бе неговото. Обаче бе невъзможно да сбърка гласа му. Накара я да изпие още вода, като притисна чашата по-силно до устните ѝ. Усети как ужасната болка в главата започна постепенно да намалява. С усилие прошепна:

– Къде... съм?

Той отпусна внимателно главата ѝ отново върху това, което разбра че е мек пясък.

– Почти на дванадесет километра от Шуба – чу успокоителния отговор.

Ориса замълча, като се опитваше мъчително да си спомни какво точно се бе случило предишната вечер. Спомни си, че чичо ѝ я накара да изпие чаша вино с някакви хапчета.

– Вие ме... упоихте... – с огромно усилие успя да пророни няколко думи тя. Гласът ѝ прозвуча глухо, сякаш идваше от много далеч.

След известно време успя да, се повдигне малко. Огледа се и разбра, че се намира в нещо като пещера. Навън грееше ярко слънце, което предизвикваше вълните горещина, които нахлуваха от входа. Трябваше ѝ още време, за да успее да фокусира погледа си върху майор Мередит.

Той седеше на земята до нея, кръстосал крака по индийски. За момент изпита неясен страх. Сякаш това беше не той, а превъплъщението му в незнаен и опасен факир. Дълга и разбъркана коса падаше на

сплъстени кичури до раменете му. На главата си имаше мръсен тюрбан, под който на челото личеше ярката точка – бинди.

Бе гол до кръста. Гърдите му бяха посипани с пепел и нарисувани с ивици охра под традиционния гердан от мъниста, който висеше на врата му.

Слабините му бяха препасани с парче плат, привързан с колан тип садху. До него на земята имаше дебел вълнен шал наметка, който факирите използваша по време на предприеманите от тях пътувания из планинските местности.

Той забеляза огромното учудване, което се изписа върху лицето ѝ, и се усмихна.

– Индия е пълна с бродещи и изповядващи различни религии хора. Могат да бъдат срещнати на най-неочакваните места. Крещят, ръкомахат, проповядват религиозните си вярвания. Разтърсват се от силата на собствения си религиозен фанатизъм. И всички те се ползват с еднакво уважение и респект както от врагове, така и от приятели.

– Това значи ли, че вече сме преминали през линиите на вражеско-то обкръжение? – попита тя.

Веднага след въпроса погледът попадна случайно върху краката ѝ. Тя извика от уплаха – бяха привързани с мръсни бинтове, покрити с големи петна кръв.

– Това е само за заблуждение – обясни майор Мередит, без да изчка новия ѝ въпрос, който сигурно щеше да последва. – Вашата мнима смърт бе моето извинение да проклинам англичаните от името на всички богове от азиатския пантеон.

Докато говореше, той се наведе над краката ѝ. Разви бинтовете и като ги смачка на топка, ги захвърли в ъгъла на пещерата.

– Все пак нямаше нужда да ме упоявате – каза Ориса с възмущение.

– Точно обратното – възрази майор Мередит. – Трябваше да изглеждате съвсем умряла. Не вярвам, че дори вашите огромни артистични заложби щяха да ви помогнат да не трепнете при някои от гледките, които видях миналата нощ.

– И през цялото това време вие сте ме носили? – попита тя с невярващ глас.

– Да. Само дванадесет километра планински пътеки. Да не говорим за това, че тежите поне цял тон! Беше ужасно трудна работа.

Усети, че у нея отново се надига вълна на протест, и каза предизвикателно.

– Страхувам се, че нарочно ме предизвиквате. Както миналата

вечер.

Той се засмя.

– Схващате твърде бързо. Аз от своя страна отдавна съм стигнал до извода, че околните правят това, което искаш, много по-бързо, ако са възбудени емоционално. Тогава разумът минава на заден план.

Ориса допря челото си с ръка. Искаше да се оплаче, че усеща главата си разцепена на две. Ала внезапно се сети какво бе казал той за хленчещите и мърморещи женски създания. Не можеше да му достави удоволствие като потвърди колко прав е бил в преценката си за нея.

С изключително внимание, тъй като всяко движение ѝ причиняваше болка, тя успя да седне. Майор Мередит разви една мазна хартия и извади от нея няколко чапати.

– Хапнете. Ще се почувствате по-добре – подаде ѝ той една от тях.

Искаше да откаже, но в предложението му имаше здрав смисъл, който призна вътре в себе си. Протегна се и отчупи едно малко парченце, което преглътна с голямо усилие.

– С какво ме упоихте? – попита тя и майорът разбра, че няма предвид храната, която опитваше в момента.

– Дяволско биле, смесено с малко опиум.

– Винаги съм мислила, че опиумът предизвиква приятни сънища.

– Но не и когато се вземе в твърде голяма доза – почти се усмихна той.

– Единственото ми успокоение е, че съм страдала в името на добра кауза. Това място сигурно ли е?

Майор Мередит се опита да говори леко, непринудено и безгрижно. Обаче в отговора му можеше да се долови цялата сериозност на положението, в което се намираха.

– Трябваше доста да се отклоним от прекия път, за да не събудим подозренията на намиращите се около него в засада местни племена. Това означава, че ще трябва да изминем много повече километри, вместо ако бяхме вървели пряко за Пешавар. И естествено ще ни е нужно много повече време.

– Нима вече трябва да тръгнем? – попита Ориса. Страхуваше се, дали ще бъде в състояние да тръгне веднага.

– Ще се движим само нощем – обясни ѝ той. – Местните хора имат не само орлов поглед, но са толкова много... За наш късмет наоколо е пълно с пещери.

– Винаги ли се движите сред местното население облечен като факир? – заинтересува се тя.

– Създал съм си доста добра репутация по границата – усмихна се иронично той. – Даже има много по-голяма вероятност да умра от британски куршум, а не от вражески нож.

Ориса въздъхна и след кратко мълчание каза:

– Ако нямаме какво друго да правим, не бих ли могла малко да поспя?

– Намирам това за чудесна идея. Самият аз се каня да направя същото.

След като каза това, той пропълзя към входа на пещерата. Погледна навън, като се стараеше да не излиза от тъмната сянка, която го предпазваше от чужди погледи. След това се върна и се настани на по-малко от половин метър от нея.

– Приятни сънища – пожела ѝ той с ирония в гласа. – Ще ви събудя навреме, преди да поемем дългия си път на юг.

Ориса легна и затвори очи. Само след няколко минути обаче попита:

– Наистина ли съм толкова тежка?

Чу тихия тържествуващ смях на майора.

– Не по-тежка от умряло момче, за каквото се предполагаше че сте.

Отново се ядоса. Той не използваше удобния случай да поласкае самочувствието ѝ, както би направил всеки друг мъж на негово място.

Спаха през по-голямата част от деня. Когато се събудиха, слънцето вече бе започнало да клони към залез. Явно действието на хапчетата бе преминало, защото усети главата си чиста и с ясна мисъл.

Не отказа чапатите, които майор Мередит ѝ предложи отново. Пи вода от някакъв съд със съмнителна чистота. През ума ѝ мина, че сигурно никога не се е затруднявал да носи такива неща като храна и вода, когато е пътувал сам.

Спомни си колко гладен изглеждаше на масата предишната вечер. Сега повярва напълно на разказаното от него, че когато изпълнява някаква секретна задача или тръгвал гладен, или приемал предлаганата му от вярващите в чудодейната му сила местни хора храна.

През входа на пещерата се виждаха гигантски върхари и дълбоко изрязани дефилета. Горещината на слънцето през деня, която нахлуваше на вълни, сега бе започнала да отслабва. Сенките се удължаваха и превръщаха заснежените върхове и разхвърляните в долините скални масиви в златисти, розови и лилави отражения на залязващото огнено, кълбо.

Въздухът бе неподвижен, чист и прозрачен, но Ориса знаеше, че скоро ще стане студено. До тях щеше да стигне полъхът на идващия от

вечните преспи вятър.

– Как можете да се движите, облечен с толкова малко дрехи?

След първия поглед, който му хвърли при събуждането си, бе избягвала да го погледне отново. Безгранично бе смущението ѝ от факта, че един бял и добре образован англичанин беше почти гол.

– С годините успях да закаля тялото си – отговори просто майорът.
– Повече се безпокоя за вас.

– Мисля, че ще ми бъде достатъчно топло.

– Да се надяваме. Все пак имам за вас малка защита от студа.

Той измъкна изпод своя шал наметало едно вълнено одеяло. Носеха го почти всички жители на планините. Представляваше голям квадрат от дебел вълнен плат с дупка за главата в средата му.

– Може да не е много чисто – предупреди я той, – но ще ви пази от вятъра.

Убеди се в правотата на думите му веднага след като се стъмни. Напуснаха пещерата и поеха по съвсем тясната планинска пътека, която неопитното око не би могло да открие дори денем.

Отначало ѝ бе почти невъзможно да види нещо пред себе си. Като ориентир ѝ служеше само движещия се пред нея силует на майор Мередит. Главата му се открояваше ясно на фона на небето.

Когато се появиха звездите и с всяка измината минута започваха да блестят все по-ярко, очите ѝ привикнаха към тъмнината. Успяваше дори да различава някои неща от заобикалящата ги природа, макар да не ѝ беше до това. Оказа се, че единственото нещо, което наистина я интересуваше в момента, бе темпото на неговия ход.

Той вървеше с леката походка на атлет, ритмично и плавно. Макар да бе бос, каменистата пътека като че ли не му пречеше. Даже когато се налагаше да преминават участъци, покрити с остри камъни, които болезнено се впиваха в добре обвитите крака на Ориса, той не променяше скоростта, с която се движеше.

След като бяха вървели около час, Ориса почувства лека умора. Обаче бе решила, че ще предпочете да умре от изтощение, но няма да се оплаче или да го помоли да позабави крачката си.

Без да ѝ бе казал, тя бе сигурна, че все още са твърде близо до лагерите на племенните банди около крепостта. Всеки момент очакваше край ухото ѝ да просвисти неочакван изстрел от някоя засада.

Продължаваха да вървят, и да вървят. Едва когато бяха минали повече от два часа, майор Мередит я попита дали иска да спрат за почивка. Сигурно бе чул тежкото ѝ дишане през последния половин час. Макар

да изпитваше непреодолимо желание веднага да се отпусне на земята, успя да отговори почти безразлично.

– Би било добре, стига да не закъснеем много.

– Трябва да ме извините. Сигурно вървах твърде бързо за вас – каза майор Мередит тихо. – Обаче смятам за излишно да ви обяснявам, че с всеки километър, с който се отдалечаваме от Шуба, се увеличава шансът ни да оцелеем.

– Разбирам това много добре – отговори тя.

Не пророниха нито дума повече. Дори шепотът на гласовете им бе опасен. Просто седнаха на земята. Съвсем скоро, поне така се стори на Ориса, потеглиха отново в тъмнината на спусналата се над планината нощ.

Започна да става все по-студено. По лицата си усещаха все по-хапещия вятър от заснежените върхове. Както бе казал майорът, одеялото я пазеше топла. Най-много я отегчаваше убийственото еднообразие. Продължаваха да вървят, да се изкачват и спускат. И всичко отново. Често пиеха от ледената вода, спускаща се от вечните снегове.

Най-после, когато Ориса вече бе решила, че независимо от унижението, което щеше да изпита, трябва да помоли спътника си да спрат за почивка, с невероятна внезапност се появи първият проблясък на изгряващото слънце.

Съвсем скоро майор Мередит откри между две остри скали малка пещера и се вмъкна в нея.

– Чисто е – каза той и я повика да го последва. Тя пропълъзя след него на четири крака. След входа имаше неголямо разширение. Носеше се миризма на животни, която обаче не бе непоносима. На пода имаше малка купчинка пясък, която ѝ се стори по-привлекателна от най-мекото пухено легло.

Отпусна се на него. Заспа преди да каже дори една дума.

Когато отвори очи сигурно бе спала поне четири или пет часа. В първия момент помисли, че е сама, но скоро видя, че майор Мередит бе легнал с глава към входа и бе вперил взор към идващата отвън светлина.

– Виждате ли нещо? – попита Ориса.

Той се обърна и седна до нея. После ѝ се усмихна.

– Значи се събудихте. Мислех си да не би да сте Спящата принцеса, която ще спи още хиляда години.

– Съжалявам, но бях толкова изморена – отговори тя.

– Не мога да не отбележа, че се държахте като войн на древна Троя.

– Къде се намираме? – заинтересува се Ориса.

– Именно това се мъча да разбере и самият аз – отговори майорът. – Сигурен съм, че нямате никакво желание да изменете дори един метър повече от необходимото. Затова ще се наложи след малко да изляза навън, за да се ориентирам.

Хапнаха от вече съвсем изсъхналите чапати, които присядаха на гърлото на младото момиче. Знаеше, че трябва да хапне нещо, за да запази поне мъничко сили. Иначе щеше да грохне, а с това щеше да предизвика ако не гнева, то поне презрението на строгия си спътник. Пиха по една глътка от водата, която се свърши. Майорът спомена, че трябва да напълнят съда отново от първия поток, който щяха да пресекат.

– Откъде се снабдявате с вода през летните месеци, ако ви се случи да изпълнявате някаква задача през този сезон? – попита Ориса.

– Много е трудно. Още повече, че тогава човек е изключително жаден.

– Чувала съм, че човек може да издържи дълго време без храна, но не и без вода – сподели тя почти дружелюбно.

– Спомням си, че веднъж ми се наложи да доя дива коза – спомни си майор Мередит. – Беше твърде неприятна история, която се надявам повече да не се повтори.

Тъмнината падаше с невероятна бързина. Майорът пропълзя през отвора на пещерата. Остави шала наметало, но взе един остър нож със странна форма, какъвто носеха винаги със себе си балуджистанските войни. Ориса не го бе виждала досега. Сигурно майорът го носеше прикрит под дебелото наметало.

Когато той излезе, Ориса седна и започна да мисли колко странен човек е нейният спътник. Нито можеше да разбере мотивите му, нито какви мисли крие широкото му чело. Все още страдаше от думите му, че за него тя ще бъде само една ненужна тежест. Дали не я мразеше задето го бави да стигне по-бързо до крайната си цел?

Унесена в своите мисли не си бе дала сметка, че го няма вече доста дълго време. Дали не му се беше случило нещо? Дали не го е видял някой от скритите в засада бандити. Или е паднал в някоя от множеството цепнатини между скалите. Дали не лежеше някъде със счупен крак и не чакаше нейната помощ. Обзе я моментна паника и тя запълзя към входа да види няма ли някаква следа или оставен от него знак.

По време на следобедната жегата с негово разрешение бе свалила тюрбана и махнала фибите, които прибираха косите ѝ. Сега острият ветрец я лъхна и разроши свободно падащите тъмни кичури със синкави отблясъци в тях. Обърна лице към него и усети нежния му полъх.

Застана между два стоящи като часови зъбера, издигащи се пред входа на пещерата. Гаснешото слънце осветяваше лицето и заслепяваше очите ѝ. Затова когато забеляза приближаването на някаква сянка възкликна:

– Ето ви най-послед. Започнах да се безпокоя от отсъствието ви...

Последните думи замряха на устните ѝ. Изправеният пред нея мъж не беше майор Мередит! Имаше продълговати очи и могулски черти.

Той също застина на мястото си от изненада. Но се съвзе, бързо извади ножа от пояса и го вдигна над главата си.

Ориса отвори уста да извика, но от стиснатото ѝ гърло не можа да излезе никакъв звук. Искаше да избяга, ала тялото ѝ не се подчиняваше на заповедите на мозъка. Стоеше неподвижно и очакваше удара.

Приближаващият се мъж като че ли се поколеба за един миг. Явно бе повече от изненадан да намери бяла жена на такова усамотено място. При това съвсем сама.

Когато започна да замахва, зад него Ориса успя да зърне друга фигура. Изведнъж с отчаян вик непознатият рухна напред и се строполи в краката ѝ. От гърба му стърчеше дръжката на дълбоко забития от майора нож.

Тя все още не можеше да помръдне. Майор Мередит вече бе хванал убития за краката и го завлече зад една близка скала, където тя не можеше да го вижда. Чак сега започна да идва на себе си, а цялото ѝ тяло трепереше ужасно.

Зъбите ѝ все още тракаха от ужас, когато майорът се приближи и тихо седна на земята до нея.

– Той е мъртъв – опита се да я успокои. – Повече не може да ви нападне. А наоколо няма друг бандит.

Гласът му бе нежен и успокояващ. Ориса инстинктивно се обърна към него като дете, което търси защита от някой по-силен. Той обвини раменете ѝ с ръка и я придърпа по-близо до себе си.

– Всичко е наред – продължи да мърмори той.

– Никога не бях виждала умрял човек – успя най-послед да каже тя, когато зъбите ѝ спряха да тракат.

– Първия път гледката винаги е ужасна – каза спокойно майор Мередит. – Така биха казали и чичо ви, и баща ви.

Тя прие това като напомняне, че е дъщеря на потомствени военни и няма право да се държи като страхливка.

– Кой беше той? Как ни е открил?

Майор Мередит я прегърна по-силно. Почувства се учудващо

удобно.

– В действителност това, което стана, е възможно най-доброто про-изшествие – каза той.

Почувства, че тя не е разбрала какво иска да ѝ каже, и затова продължи:

– Този човек носеше съобщение до руската шпионска мрежа в Пешавар.

– Как разбрахте това?

– Беше таджик от персийски произход. Те са умни, хитри и алчни хора, които живеят около Кабул и са готови почти на всичко за пари.

– И руснаците им плащат. Така ли?

– Сигурно според неговите разбирания за предателството си получава значителна сума – обясни майорът. – Сигурно е бил доверено лице, защото това, което носеше, е от решаващо значение.

Помълча малко и добави:

– Това е още една причина, поради която трябва да побързаме и да стигнем до Пешавар, колкото може по-скоро и то на всяка цена.

Спокойният и делови начин, по който говореше, успокои напълно Ориса. Тя внимателно се освободи от обятията му и започна да прибира с фиби разпилените си коси. В това време майор Мередит прибра някъде в широкото си наметало няколко листа хартия, които явно бе намерил в убития от него таджик. Когато закрепил здраво косата си в стегнат кок, той отново обвини главата ѝ умело в съвсем приличен тюрбан.

– Не е ли много стегнат? – попита загрижено.

– Не – отговори Ориса и неизвестно защо изпита странно смущение.

Повече време за разговори нямаша. Вече се бе стъмнило достатъчно и трябваше отново да поемат по опасния си път за Пешавар.

Тръгнаха и пак вървяха, вървяха... Ориса започна да мисли, че сега маршрутът им е много по-тежък отколкото през предишната нощ. Вероятно обаче само ѝ се струваше така, тъй като вече бе доста изморена.

Въпреки удобните и здрави обувки острите камъни сякаш се впиваха в стъпалата ѝ. Отдавна вълнените парчета, с които майор Мередит бе омотал краката ѝ, се бяха превърнали във висящи ивици плат, държащи се само на завързания за колената ѝ канап. При всяка крачка те удряха болезнено голите ѝ глезени.

Предишната нощ беше студено, но вятърът не духаше силно. Сега неочаквано след полунощ задуха студен, мразовит вятър. Беше толкова силен, че сякаш свистеше около планинските върхове. Сигурно от тях

донасяше ледения полъх, с който ги пронизваше до кости. Той издуваше като корабно платно назад наметалото на майора и Ориса се разтревожи как ли издържа на студа с голото си тяло.

Самата тя имаше усещане, че плътното вълнено одеяло е станало тънко като лист хартия. Скоро ръцете ѝ започнаха да измръзват и тя с труд можеше да движи пръстите си.

Тази нощ майорът не предложи почивка. Продължаваше да върви напред с широки крачки така, че момичето трябваше да подтичва след него изплашена да не изчезне в тъмнината и тя да остане сама.

Изкачваха се по единия склон на възвишенията и се спускаха по другия. Заобиколиха огромни препречващи пътя им канари. По едно време се наложи да вървят по острия като нож ръб на някаква пропаст, която се спускаше стотици метри под тях. Една погрешна крачка и някой можеше да полети надолу в безкрайната бездна. Ужасно искаше да каже на майор Мередит, че не може повече. Това бе твърде тежко изпитание за всеки човек, камо ли за слаба и беззащитна жена. После някаква особена гордост, която не знаеше, че притежава, я застави да напрегне волята си и да не изрази гласно обзелите я мисли.

– Обърни се с лице към скалата и се дръж здраво за нея. Движи краката си един след друг! – заповяда ѝ той.

Тя му се подчини, но изпита омраза за това, че си разрешава да я командва така, сякаш бе един от неговите войници. Само веднъж, когато в обувката ѝ влезе камък и тя трябваше да го извади, извика да я почака.

– Какво стана? – попита той с раздражение в гласа.

– Има камъче в обувката ми – каза тя и седна, за да се събуе. Изгърси обувката и пак я обу. Краката ѝ бяха толкова студени, сякаш досега не бяха обути с нищо.

– Не се бави – напомни ѝ майорът с нетърпелив глас.

Така вървяха стъпка по стъпка. Изкачваха толкова стръмни скали, че на нея ѝ се струваше невероятно, че намират място да стъпят. После слизаха по стръмни склонове. Вървяха докато усети, че е измръзнала до мозъка на костите си. Повече не можеше нито да мисли, нито да следва развяващото се пред нея наметало на майора.

„Нека да продължи без мен. Аз не мога повече. Просто не мога.“
Макар да не бе промълвила нито един звук, като че ли някакво шесто чувство накара майора да разбере какво става с нея, защото изведнъж той се обърна назад. На студената светлина на звездите можа да види само очертанятията на малката ѝ свита фигура и потъмнелите от болка

очи.

Не каза нищо. Просто я вдигна на ръце. Ориса искаше да се възпротиви, да му даже, че може да се справи без негова помощ. Обаче думите някак си не идваха на езика ѝ. Беше ѝ ужасно студено. Беше уморена до смърт.

Сгуши лице в рамото му и си помисли, че ако умре в този момент, нищо в живота ѝ повече не би имало никакво значение.

* * *

Първото нещо, което дойде до съзнанието ѝ бе, че усеща топлина. Някъде тиктакаше часовник. Какво ли можеше да бъде всичко това. Обаче можеше да мисли само колко е чудесно да си на топло. Сякаш сънуваше хубав сън.

В един момент с ужас разбра, че бузата ѝ се допира до гърдите на майор Мередит. Те излъчваха и приятната топлина, която я обгръщаше. Бе праметнала ръка върху голото му тяло.

После ѝ направи впечатление, че около нея е тъмно като в рог. Тогава разбра, че е покрита през глава от неговото наметало. А това, което бе помислила за шума на часовник, всъщност бе равномерното туптене на сърцето му. Топлината ѝ доставяше и някакво неизпитано дотогава усещане за радост от това, че той я държи плътно до себе си, където бе на сигурно и защитено място.

Именно в този момент разбра, че го обича!

Сякаш от небето бе паднала звезда, която ѝ прошепна това откритие. Нищо друго нямаше значение, освен чувството, което изпитваше към него.

Затвори очи и отново се унесе в дрямка.

Сигурно часове по-късно той се размърда и издърпа наметалото, с което бе покрита. Усети топлия въздух и разбра, че отдавна слънцето беше изгряло. И тъй като се смущаваше от начина, по който бе спала, продължи да се преструва на заспала.

Много внимателно той издърпа ръката си, която бе под нея. Стана и съвсем тихо излезе от пещерата или това, в което бяха пренощували.

Оказа се, че наистина е пещера, както бе предположила първоначално. Но много по-голяма от предишните. Тя леко въздъхна. Всичко в главата ѝ се въртеше. Ужасният студ и мигът, в който припадна. Събудането си в топлиите прегръдки на своя спътник.

„Как мога да го обичам, след като знам, че за него съм просто една натрапена досадница?“ – питаше се тя наум.

Наистина по време на пътуването с парахода я бе целунал. Обаче за него това едва ли означаваше нещо, освен интересно развлечение.

Всичко ѝ изглеждаше безнадеждно. Когато майор Мередит се върна в пещерата, сърцето ѝ затуптя силно, силно. Той можеше да изглежда странно и особено, можеше да бъде груб и твърд, можеше да убива пред очите ѝ. Въпреки всичко това, тя го обичаше!

Искаше да му каже: „Обичам те! Обичам те!“ Вместо това се обърна и му каза с ясно подчертано безразличие в гласа.

– До къде можахме да стигнем миналата нощ?

– Напреднахме значително – отговори ѝ той тихо. – Сега се намираме в планините, които се намират по пътя за Пешавар. Мисля че сме достатъчно далеч от засадите на местните бандити, обкръжили крепостта на чичо ви.

Ориса го погледна. В очите ѝ се четеше безгранична благодарност. След кратко колебание му каза:

– Съжалявам, че през нощта се наложи да ме носите на ръце. Обаче беше толкова... студено.

Докато говореше, кръвта нахлу в лицето ѝ. Бе си спомнила как я беше стоплил. Надяваше се потъмнената кожа на лицето ѝ да скрие залялата го червенина.

– Съжалявам, че трябваше да ви насилвам да вървите толкова голямо разстояние – каза той. – Беше грубо от моя страна, но не можех да постъпя по друг начин.

– Разбира се, че не – съгласи се с него Ориса.

– Трябва ли да ви призная също така, че ми беше изключително приятно? – добави с такава нотка в гласа, че Ориса извърна поглед настрана.

– Съжалявам, че не оправдах очакванията ви – каза тя почти шепнешком.

– Нищо подобно! – възкликна майор Мередит. – Нито една жена в света не може да издържи и половината на това, което постигнахте вие.

Ориса не можеше да го погледне, нито да диша. След малко обаче майорът продължи със съвсем различен глас:

– Извинете, че забравих да ви дам да хапнете нещо. Храната ни е на привършване. Ала с малко късмет ще ни стигне, за да не умрем от глад, докато стигнем до Пешавар.

Помисли си, че сигурно напатите, пък каквато и да било храна, вече отдавна са станали отвратителни на вкус. Обаче си наложи да преглътне цял залък, после още един. Тъй като храната засядаше на гърлото ѝ,

след всеки залък отпиваше по една глътка вода, за да може да го преглътне. Опитваше се да не признава дори пред себе си колко е гладна.

Когато привършиха с яденето, майор Мередит отиде до входа на пещерата.

– Малко под нас виждам един овчар с овцете си. Ще рискувам да тръгнем още по светло, за да стигнем навреме.

– Това разумно ли е? – попита наивно Ориса.

– Трябва да стигнем до Пешавар на всяка цена колкото може по-бързо. Един Бог знае какво е станало с подкупения от мен бунтовник, дали е стигнал и предал съобщението. Също така какво ли става в Шуба.

Ориса осъзна, че именно тази мисъл го безпокоеше и го караше през цялото време да бърза толкова много. Самата тя бе много по-разтревожена за чичо си, отколкото изглеждаше. Започна да се моли горещо бунтовниците да не нападнат крепостта преди пристигането на подкрепленията. Засега не знаеше по какъв именно начин тези подкрепления ще успеят да стигнат до защитниците на Шуба.

– Тогава да тръгваме веднага – предложи тя и двамата тръгнаха без излишни приказки.

Най-силната жега на деня бе попреминала. Горещината обаче все още бе непоносима. Чак сега Ориса си даде сметка колко тежко е даденото ѝ от майор Мередит за ползване вълнено одеяло. Все пак не можеше да го захвърли просто така...

Сега вместо да страда от лютия студ, Ориса се измъчваше от струйките пот, които се стичаха от цялото ѝ тяло. Искаше да помоли майора да свали тюрбана си. Ала се страхуваше, че майорът ще се разгневи даже на едно такова нейно предложение. Все още бе наложително да се движат дегизирани.

Петите я боляха силно, явно от дългото ходене. Обувките не можеха да я облекчат, тъй като бяха съвсем изпокъсани.

Те започнаха отново да се изкачват и спускат. Пиеха вода от бързотечащи ледени потоци. Бореха се със стръмните склонове. Накрая стигнаха върха на това, което за нея бе най-високо място в планината. Изведнъж майор Мередит спря неподвижно пред нея.

Когато застана до него тя също онемя от това, което се откри пред погледа ѝ. По тясната козя пътечка, на която се бяха спрели, към тях нагоре по хълма се движеха хора, стотици хора, които от това разстояние изглеждаха като мравки, движещи се с голяма бързина.

– Какво е това? Кои са тези хора? – опита се да попита Ориса.

Докато очакваше майор Мередит да се обърне, да се затича и да се скрият някъде от погледите на приближаващите се, тя осъзна с невероятно облекчение, че идващите към тях хора бяха облечени във войнишки униформи. На тъмните си глави носеха до болка познати шапки.

Чу как майор Мередит възкликна от радост и започна да маха като луд с ръце.

Това бяха прославените в десетки спечелени битки гурки!

Твърдите, непобедими в боя дребни планинци от Непал отиваха на помощ на крепостта Шуба.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ориса се разхождаше в обляната от топлиите лъчи на слънцето градина. На едно скрито между рододендроните местенце се издигаше каменна колона с поставена върху нея статуя на индийски бог. Тя изглеждаше като жива на фона на зелените листа наоколо.

Статуята бе много стара и сигурно е била откъсната от някой хиндуистки храм. Знаеше, че е на Кришна, бога на любовта. Приседна, загледа с в него и му отправи гореща молитва да ѝ донесе любовта, която така отчаяно жадуваше.

Беше ѝ трудно да разбере защо след като се добраха до Пешавар майор Мередит пропадна вдън земя. Повече нито го видя, нито чу да говорят за него.

След срещата им с гурките на склона на хълма, когато майорът обясни на техния командир как точно са разположени лагерите на бандитите около крепостта, се спуснаха и без да се страхуват стъпиха на пътя за Пешавар.

Бяха научили, че още един батальон се е отправил към крепостта по заобиколен път. Така двете войскови съединения щяха почти да обкръжат бунтовниците.

– Веднага след прочистването на околностите – ѝ бе обяснил майор Мередит, – един батальон от Четиридесет и трети пехотен полк ще бъде оставен в крепостта, за да подсили намиращия се там полк на чичо ви.

– Кой се е сетил да изпрати гурките? – попита Ориса.

Майорът се усмихна.

– Знаех, че два батальона от техния състав се намират в Пешавар.

Това бе всичко, което си бяха казали. След това не бяха останали нито за минута насаме.

Предоставиха им нещо като примитивен файтон, теглен от четири коня. Не беше особено удобен, но във всички случаи бе за предпочитане пред ходенето пеша.

Пристигнаха твърде късно, след като се бе стъмнило. Това устройваше Ориса, която знаеше, че изглежда най-малкото странно, облечена в шинел на гуркски офицер. Така поне краката ѝ бяха покрити.

Майор Мередит също трябваше да се раздели с дегизировката си и да навлече различни дрехи, които ако не друго, поне го пазеха от слънцето през останалата част от пътуването.

То се оказа приятно. Дватама с майора бяха седнали на високата предна седалка на армейската каруца до кочияша. Зад тях имаше двама войници и не беше удобно да разговарят пред тях, защото можеха да ги чуят.

Когато стигнаха до квартала, обитаван от английските военни, майор Мередит я предаде на грижите на една от офицерските съпруги с думите:

– Нахранете я и я оставете да се наспи.

Не беше трудно да се изпълни неговата заповед. Беше преуморена, на границата на пълното изтощение, каквото никога не бе изпитвала в живота си. Очите ѝ се затваряха сами, просто заспиваше над чинията с храната, която ѝ бяха сервирали. Когато се добра до леглото моментално потъна в дълбок, непробуден и продължителен сън.

Събуди се късно на другия ден. Първото нещо, което научи, бе, че майор Мередит е изчезнал. Никой не знаеше дали се е върнал в Шуба или е отишъл с намерените в руския шпионин сведения при някого от висшето командване.

Самата тя изпитваше неудобство да разпитва за него, въпреки че се изкушаваше от постоянно увеличаващата се страст да търси отговор на зародилото се в сърцето ѝ чувство.

Не ѝ разрешиха да остане в Пешавар. Изпратиха я още по на юг, в Лахор. С неописуема радост се озова отново в града на щастливото си детство. Беше същият, какъвто бе в спомените ѝ. От двете страни на широките улици растяха клонести дървета, буйни храсти и безброй рози.

Необяснимото безпокойство обаче, което се бе загнездило дълбоко в душата ѝ, не можеше да бъде успокоено даже от срещите с хора, помнени майка ѝ, посещението на местата, останали живи в паметта ѝ през всичките тези години на самота и хлад.

Беше ѝ невъзможно да се захване с каквото и да било.

Междувременно успя да научи, че гурките бяха пристигнали в Шуба навреме. Намерили се лице в лице с бойци, по-войнствени от самите тях, местните племена били разпръснати и принудени да се върнат там, откъдето бяха дошли. По-късно в Шуба бяха пристигнали подкрепленията.

Чичо ѝ беше жив и здрав. Получи писмо от него, в което ѝ изказваше възхищението си от нейната смелост. Пишеше, че е горд с такава племенница и че при първата възможност ще отиде при нея.

Надяваше се да го изчака в Лахор. Това бе градът, където обикновено разквартируваха батальона на кралския полк на чичо ѝ. Даже бяха

определили къщата, в която щеше да бъде настанен.

И точно когато се чудеше как да се отблагодари на гостоприемната си домакиня, която се оказа съпруга на втория по старшинство офицер в гарнизона, и да се премести в къщата, в която сигурно щеше да бъде домакиня, тя получи една странна покана.

Отправиха ѝ я съпругата и полковникът на бенгалските улани. Заминавали на почивка в къщата си, намираща се в подножието на Хималаите, и канеха Ориса да замине за известно време с тях.

Името на частта, с която бе свързано семейството, породило у нея надежда, че всичко това е уредено от майор Мередит. Той сигурно щеше да ги очаква, когато пристигнат в къщата на полковника. Остана обаче горчиво разочарована.

Не от къщата. Тя бе разположена на най-красивото място, точно над голямо езеро, заобиколено от високи, покрити със зеленина хълмове. Беше идеалното място, в което всички живеещи в Индия мечтаеха да избягат на хладина по време на горещия сезон. За Ориса обаче, без присъствието на майор Мередит, чудесният дом бе като една празна черупка.

Разтревожи я един разговор с нейната домакиня госпожа Лорънс. Тя ѝ бе казала просто така, между другото:

– Сигурна съм, че майор Мередит ще бъде награден за чудесния начин, по който спаси Шуба.

– Награден? – попита Ориса.

– Той отдавна заслужаваше орден. Но всички знаят, че участниците в „голямата игра“ рядко получават това, което заслужават за опасния си труд.

Тъй като Ориса не отговори, госпожа Лорънс продължи:

– Мъжът ми е толкова привързан към майор Мередит, че ако се наложи той да напусне Индия, за цялото ни семейство това ще бъде голямо нещастие.

– Защо трябва да напуска Индия? – с труд успя да пророни думите младото момиче.

– Казват че баща му, лорд Крум, е тежко болен – започна с гордост да демонстрира колко добре е запозната със семейството на майора госпожа Лорънс. – Когато старият лорд почине и Мередит наследи титлата, едва ли ще остане в полка. Сигурно ще има неотложни ангажменти в Англия.

Тази новина сграбчи като с ледена ръка сърцето на Ориса. Дали не бе заминал за Англия още онази нощ, когато пристигнаха в Пешавар.

Въпросите ставаха все повече, изпълваха бедната ѝ глава, мъчеха я с терзанията си. Не бе предполагала, че краят ще настъпи по такъв начин. Завладя я дълбоко чувство, че пътищата им са се разделили завинаги. И съдбата никога повече нямаше да ги срещне.

Отново и отново в главата ѝ се блъскаше въпросът защо тя трябва да заема някакво място в неговия живот. Отначало той я презираше, после му бе натрапена. С чувството на отговорност, типично за военните, майор Мередит бе изпълнил поетия към чичо ѝ ангажимент да я изведе от крепостта. И това бе всичко.

Потънала в тези нерадостни мисли тя вървеше през градината и не забелязваше заобикалящата я красота. Лехите бяха изпълнени с типични за Англия цветя. Отглеждаше ги лично госпожа Лорънс, на която те напомняха родината. Всяко едно от стръкчетата сякаш бе малка частичка от Англия, по която повечето англичани изпитваха неутешима носталгия.

Когато стигна до колоната и вдигна поглед към малката статуетка на Кришна ѝ се стори, че тя сякаш танцуваше весело и безгрижно на върха на колоната. Все едно, че ѝ се надсмиваше и разказваше за щастие и любов, които никога нямаше да изпита.

Въпреки това скрита в закътания ъгъл на градината, заобиколена от цветята, душата ѝ се изпълваше със странен мир и покой. Тишината се нарушаваше само от чуруликането на птиците и жуженето на пчелите. От цвят на цвят прелитаха пеперуди, чиито крилца бяха оцветени във всички цветове на дъгата.

Някъде от далечината долиташе упойващата мелодия на любовна песен. Ориса познаваше мелодията, но не можеше да чуе думите. Може би тя представляваше както и повечето индийски песни зов за благоволенieto на бога Кришна.

– Имате писмо, лейди Ориса – каза някой. Беше капитан Радхи, един от местните офицери адютанти на полковник Лорънс. Не го бе чула да се приближава и почти се стресна. Обаче веднага го позна и любезна усмивка се появи на устните ѝ, когато ѝ обясни.

– Писмото е от вашия чичо. Току-що го получихме с военната поща.

– Благодаря ви – отговори тя.

Преди да успее да преглътне следващия въпрос, думите излетяха против волята от устата ѝ.

– Има ли някакви новини за майор Мередит?

Младият и симпатичен индийски офицер, винаги отнасящ се с

изключителна симпатия към младата девойка, се поколеба за миг, преди да се реши да отговори.

– От Пешавар достигнаха слухове, че е бил убит.

Ориса замръзна на мястото си. За известно време не усещаше нищо. Даже болката. Сякаш целият свят престана да съществува.

– Обаче съм уверен, че това ще се окаже само слух – продължи бързо капитанът, – и майорът ще се появи когато най-малко го очакваме. Както обикновено.

С тези думи той се поклони с уважение и забърза нанякъде.

Ориса остави неотвореното писмо на скамейката до себе си. Загледана в Кришна, заплака. Значи това бил краят! С това се слагаше край на всичките ѝ страхове. Затова оставаше будна нощ след нощ, вперила поглед в тъмнината пред себе си. Съзнаваше, че без него не ѝ се живее.

Певецът се бе приближил и тя успя ясно да чуе думите на любовната песен:

А когато след смъртта си
във великото отвъдно,
към което предстои,
и в което боговете обитават
и законите за нас
безспир коват,
ти безропотна,
смирена
неочаквано се появи,
аз стоях, на теб
завинаги отдаден
и предопределен.

Думите сякаш изразяваха агонията на сърцето ѝ.

– О, бог Кришна – започна да се моли горещо тя. – Помогни ми да го намеря отново... Помогни ми един ден да ми отдаде сърцето си тъй, както той облада моето!

Стори ѝ се, че каменното лице на танцуващия бог се извърна към нея. Бе красиво, позлатено от слънчевите лъчи, сякаш с човешки очи. То ѝ се усмихваше.

После погледът ѝ се замъгли от сълзите, които бликаха от очите и се търкаляха по бузите. Внезапно един глас я стресна.

– Нима плачеш? Не знаеш, че можеш да плачеш, Ориса.

Изплашена до смърт, тя скочи на крака. Сънуваше ли? Или това бе

наистина той, появил се като изневиделица и застанал усмихващ се сред храстите.

Бе облечен с офицерската си униформа, нямаше шапка. Сините му очи гледаха точно в нейните. Бяха същите, които я преследваха в неспокойните ѝ сънища.

– Жив! Ти си жив!

Тя се затича към него. Без да се замисли или да осъзнае какво прави, машинално и неосъзнато тя се хвърли в прегръдките му, които за нея бяха самият рай.

После усети устните му върху своите. Целуна я така, както онази първа вечер на палубата на парахода. В съзнанието ѝ проблесна мисълта, че с тази целувка отнема не само сърцето, но и душата ѝ.

След първия екстаз той започна да докосва с устни сълзите по бузите ѝ, мокрите очи, устните. Целият свят изчезна, спря да съществува. Остана единствено той. И тя.

Измина много, много време, преди Ориса да може да проговори. Лицето ѝ светеше, очите блестяха, сякаш в тях се бе преместило самото слънце.

– Казаха ми, че си... убит.

– Извинявай, скъпа, не исках да те разстроя толкова много.

Ориса замръзна в прегръдката му.

– Ти ли каза на капитана да ме излъже?

– Да...

– Как можа? И защо поиска да ме излъжеш?

– Признавам, че сгреших. Обаче исках да покажеш това, което бях сигурен, че съществува между нас. Исках да съм сигурен, че ме обичаш достатъчно.

– Достатъчно за какво? – не можеше да престане да пита Ориса.

– За да се оженим още сега. Веднага!

Ориса го погледна с широко отворени очи. Върху дребното ѝ лице бе изписано недоумение.

– Трябва да се връщам в Англия, скъпа. Баща ми почина.

– Моите най-искрени съболезнования – каза съвсем тихо Ориса.

– Недей да тъгуваш за човек, когото не си познавала. Той страдаше от такива непоносими болки, че не искаше да живее. Знаеше, че не му остава много време и въпреки всичко мразеше това, което се нарича „печал и съжаление“.

Майор Мередит замълча за един момент и продължи съвсем лаконично.

– Затова поиска да се махна, за да не го съжалявам. Пожела да замина за Индия. И се случи да пътувам на един и същ параход с теб.

– Значи напускаш Индия.

– За съвсем кратко време. Въпреки това не искам да те оставя и за миг сама.

– Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

– Повече от каквото и да било през целия ми досегашен живот! Вече замислих някои неща, които се отнасят до бъдещия ни съвместен живот. Надявам се, че ще ги одобриш.

– Съгласна съм с всичко, стига да бъдем заедно – отговори тя със страст.

– Точно тези думи очаквах да чуя от теб. Така съжалявам, че не разполагаме с достатъчно време, за да те ухаждам както бих искал. Имаме само една седмица до тръгването ни обратно за Англия. Преди това трябва да успеем да се оженим.

Очите на Ориса потъмняха при мисълта, че трябва да напусне слънцето и топлината на любимата си Индия. Майор Мередит забеляза това и побърза да я успокои.

– Надявам се, че ще си доволна, ако ти кажа, че няма да е за дълго. Очаквам да ми предложат нов пост в Индия. За него ще ми бъде добре дошла съпруга, която не само обича тази страна, но и говори урду.

– Нов пост ли? Какъв?

– Вицегубернаторът сподели, че Нейно величество би искала да ме назначи за заместник-губернатор на Северозападните провинции.

Усети как Ориса си пое дъх и добави:

– Това прави ли те по-щастлива?

– Знаеш – появиха се сълзи в очите на Ориса, – че не мога да си представя нищо по-прекрасно от това, да бъда заедно с теб, и то в Индия.

* * *

Ориса стоеше на балкона с втренчен в градината поглед. Трудно можеше да се повярва, че съществува нещо толкова красиво. Разноцветните рододендрони покриваха хълма, в подножието на който се намираше малкото бунгало, което съпругът ѝ Майрън бе наел, за да прекарат медения си месец. Много високо, сякаш докосваха самото небе, се издигаха величествени планински върхове, покрити с вечен сняг. Последните слънчеви лъчи се отразяваха с огнени светлини в снежната им белота.

Хор от безброй птички пееше вечерния си химн във възхвала на

живота. Един паун с кокетно разперена опашка пристъпяше бавно, сякаш да даде възможност на околните да му се полюбуват.

От разположените зад бунгалото малки къщички, в които живееха прислужниците, се разнасяха напевна реч и скърцане на водно колело, което се задвижваше от стар и ленив бивол и успяваше да изкачи на повърхността скъпоценната вода.

Всичко бе така хубаво, че се страхуваше да не се окаже някакъв мираж, който може да изчезне всеки момент. Самата тя бе със сари в тюркоазен цвят, богато обшито с бродерия от сребърни конци и перли. Около шията си носеше разкошно колие от тюркоази и диаманти.

Всичко това бе част от сватбените подаръци, които получи от съпруга си. Най-много обаче се радваше на разкошния пръстен – огромен диамант, заобиколен с чудесни тюркоази, който не сваляше от ръката си. Нали според източните вярвания тюркоазът носел щастие!

Спомни си скромната брачна церемония, състояла се в най-близката до дома на семейство Лорънс църква. Единствените присъстващи бяха полковникът и жена му. Веднага след това се отправиха към бунгалото, в което се намираха сега. Последната част от пътуването бе най-романтична. Изкачвайки се по витата планинска пътека имаше усещане, че с всяка крачка се приближава към рая.

„Намерих любовта... ожених се за човека, когото обичам... заедно сме“ – шепнеше през цялото пътуване, усещайки съвсем осезателно близостта на любимия мъж.

Мислите ѝ бяха прекъснати от шума на стъпки. Всяка фибра на тялото ѝ затрептя. Беше той. Приблужи се и застана до нея.

– Виж колко е красиво! Невероятно красиво – каза тя тихо без да откъсва поглед от разстлалата се пред тях внушителна гледка.

– Това си помислих и за теб още когато те видях за първи път – отговори той на ухото ѝ.

Тя се обърна и го погледна. Когато видя нежността, изписана на лицето му, дъхът ѝ спря.

– Ласкаеш ме. Тогава видях ясно появилото се в очите ти презрение.

– Независимо от това те намирах за невероятно красива – призна ѝ майор Мередит. – Затова още по-голяма беше болката ми, че си замесена в такава недостойна интрига.

– Това обаче не ти попречи да ме целунеш на парахода, нали?

– Съжалявам, ако съм те обидил. Но не можах да се сдържа. С обърнато към звездите лице ти изглеждаше неземно красива. И между

нас съвсем неочаквано се случи нещо, което и двамата не можехме да забравим.

– Прав си. Никога не бях предполагала, че една целувка може да предизвика такава буря от усещания.

– Аз също. Когато много по-късно разбрах, че чрез нея сме се обrekli един на друг и си принадлежим, полудях от ревност. Само да знаеш как ме измъчваше мисълта за този твой съпруг, работещ в Източно-индийската компания.

Ориса се засмя щастливо и пхна ръката си в неговата.

– А сега? – попита с втренчени в него немигащи очи.

Точно щеше да ѝ отговори, когато зад тях се появи един слуга и тържествено оповести:

– Вечерята е поднесена, мемсахиб.

Хванати за ръце, те влязоха в столовата. Двама прислужници поднасяха любимите им ястия: пъстърва от спускащите се от върховете, покрити с вечни снегове, потоци, лютиво кърви и набрани от дърветата на собствената им градина същата сутрин плодове.

Когато свършиха, отдавна се беше стъмнило, ала те продължаваха да си говорят, сякаш времето никога нямаше да им стигне да си кажат всичко, което искаха да знаят един за друг.

Танцуващите пламъчета от свещите на масата хвърляха отблясъци в синкавочерните коси на Ориса. По индийски обичай тя бе забола в тях стрък благоуханни туберози.

Изключително бе да знаят, че мислите им са в унисон. Че се разбират даже тогава, когато мълчаха. Тогава сякаш говореха техните сърца и думите ставаха напълно излишни.

Най-после Майрън стана от своето място. Приблужи се до младата си съпруга и обви раменете ѝ с ръце. Леко я изправи и заедно влязоха от верандата в къщата. Не беше студено. Топлината от деня бе отстъпила място на нежната нощна прохлада.

Беше съвсем тихо. Птиците сигурно вече се бяха прибрали в гнездата си. На фона на кадифената тъмнина на небето звездите проблясваха като скъпоценни камъни. Луната висеше като тънък извит сърп над най-високия планински връх.

– Все още ли се чувстваш малка, незначителна и самотна? – попита я Майрън Мередит тихо.

– Вече не – отговори тя. – Не, когато съм близо до теб и зная, че ти принадлежа.

– Според мен винаги сме били предназначени един за друг, Имам

чувството, че сега не се срещаме за пръв път. Може би сме били заедно в някакъв предишен живот... Ти си неразделна част от мен.

– Господин Махла бе прав. Той ми каза, че всяка човешка съдба – неговата карма, е предопределена. И никой не може да промени нейното предназначение.

– Особено когато някой се чувства като мен и няма никакво желание да променя света и своето място в него – усмихна се Мередит.

Докато говореше, той обгърна нежно с ръка лицето ѝ и го обърна към себе си. За миг се вгледа в дълбоките ѝ очи. После се наведе и долепи устни до нейните. Сляха се в едно. Никой и нищо на този свят не можеше да ги раздели.

– Обичам те – каза той с трудно контролирана страст. – Боже, как те обичам! И колко много те исках от първия миг, в който те видях.

– Когато ме целуна за първи път, разбрах, че никога животът ми няма да бъде пълен без теб.

– Но ти си моя. И нищо не може да ни раздели. – Той започна да я целува, докато светът започна да се върти около нея във вихрен танц. Не им се вярваше, че е възможно да изпитват такова щастие. Сред златния звездопад звучаха думите на Майрън:

– Ще се грижа за теб, ще те пазя и ще те боготворя! Не само в този живот, но и във всички следващи прераждания. Обречен съм на теб. Ти си моята съдба!

– Това е... нашата карма – прошепна Ориса.

– Кармата на любовта!

След тези думи той я взе на ръце и внимателно я внесе в спалнята. Балдахинът над леглото белееше като опънато платно на призрачен кораб. Той я пусна нежно на пода. Свали блестящото в диаманти и тюркоази колие и извади стръка туберози от косите ѝ.

– Знаеш ли, че когато те стоплях с прегръдката си в пещерата, косата ти ухаеше на жасмин. Оттогава този аромат витае непрекъснато около мен.

Тя не бе в състояние да отговори, да промълви дори една-единствена дума. Само усети как коприната на сарито се смъква и обгръща като блестящ водопад краката ѝ.

Лунната светлина я обгърна със сребърните си лъчи. Приличаше на лотосов цвят, който постепенно едно по едно разтваря листенцата си.

Не изпитваше страх или срам. Магията на бога Кришна я бе пленила в екстаза на своето чудо. Бе я превърнала в неделима частица от планините, от белоснежните им върхове и обсипаното със звезди небе, от

властващите над тях богове.

Затаил дъх, Майрън стоеше като омагьосан, впил поглед в нея.

– Виждал ли е някой някога такава красота? – попита той с дрезгав от възмущение глас. – Ти истинска ли си или те сънувам?

Тя прошепна съвсем тихо. Гласът ѝ стигна до него като от много, много далеч.

– Аз съм обречена от съдбата да бъда твоя. Сега и завинаги.

С тези думи устните ѝ докоснаха неговите, а сърцата им се сляха в едно.

КРАЙ

© 1974 Барбара Картланд
© 1993 Величка Тотева, превод от английски

Barbara Cartland
The Karma of Love, 1974

Сканиране, разпознаване и редакция: Сергей Дубина, 23 юли 2006 г.
Източник: <http://dubina.dir.bg>
Редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:

Абагар холдинг, София, 1993
ISBN 954-8004-96-8
Художник-оформител: Константин Жеков, 1993

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9525>]